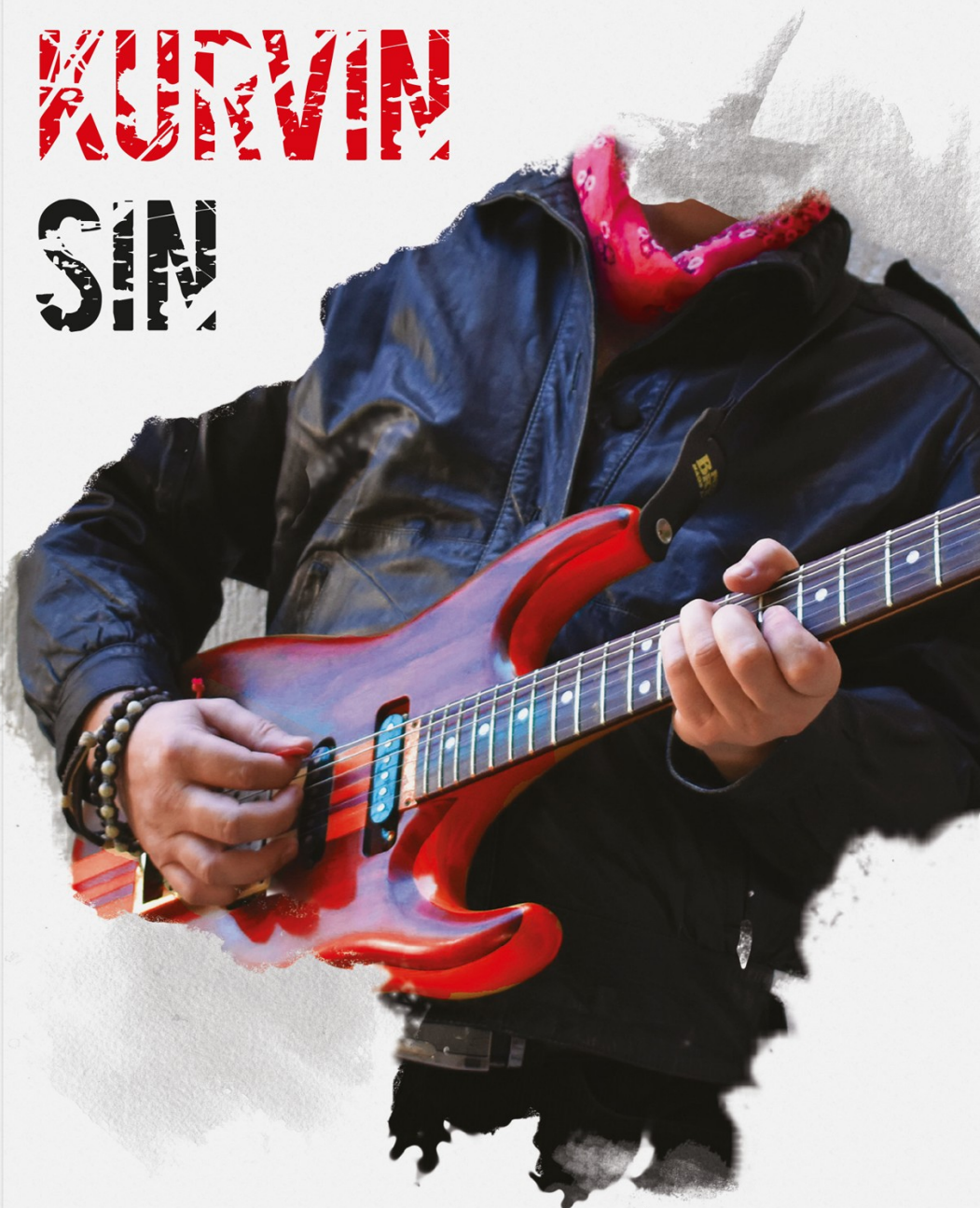

UMORISTIČNO SATIRIČNI ROMAN

KURVIN

SIN

ALEKS BRALIĆ

Aleks Bralić

KURVIN SIN

2020. godine
Vlastita naklada
Stobreč

Naslov
Kurvin sin

Vlastita naklada
Merica Bralić

Urednica
Merica Bralić

Autor
Aleks Bralić

Mjesto izdavanja
Stobreč 2020. godine

Tisak
Ispis, Zagreb

web stranica autora:
<https://aleks.bralic.hr>

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001069619.

Copyright © 2020. Sva autorska prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ni prenositi ni u kakvu obliku niti ikakvim sredstvima elektroničkim ili mehaničkim, fotokopiranjem, snimanjem ili umnažanjem u bilo kojem informatičkom sustavu za pohranjivanje i korištenje bez prethodne suglasnosti vlasnika prava.

Aleks Bralić

humoristični roman

KURVIN SIN

*Nikada ne bih pristao biti član benda,
koji je toliko loš
da bi mene htio za gitarista!*

Stobreč, 2020.

Glava I

Nad gradom se sasvim polako topi mrak. U pozadini se miješa udaljena i bliska buka, koja polako tutnji, valja se ulicama, gura se i prodire u grozdove stanova; koji zbog namjere njihovih stanara da ih osvježe tijekom noći, ostave malčice otvorene prozore. Kroz tu tijesnu zračnost, ulazi taj mrmor unutar stambenih prostorija i diskretno živi kao pritajeni gost, ne ometajući san koji me je vinuo u poništenu stvarnost; u one nepostojeće prostore gdje ne osjećam sebe, u odsustvo svijesti i blagoslov neznanja.

Šušanj posteljine koju otkriva žena, polako ustajući iz kreveta, grubo mi potiskuje snove do ruba buđenja. I bez da se sasvim probudim, bez otvaranja očnih kapaka, jasno znam da je to rutina koju treba zanemariti ne bi li se san produljio, sve do podražaja koje više neću moći tolerirati. To će tada biti, neskladna uvertira za moje potpuno buđenje, što krajičkom budnog dijela sebe želim odgoditi za malo kasnije, kada grad bude sasvim budan i onaj polagani mrmor biva sve angažiranija vreva oživjelog grada.

A do tada živim ovu fantaziju, nelogičnu, neshvatljivu opijenost sna i u njemu ne osjećam onu beskorisnost, danas uobičajenu; kada u pedesetima bivaš otpušten kao tehnološki višak, neupotrebljiv, odbačen i osakaćen.

Perspektiva, kao zavodljiva kurva groteskno nevina lica, zna izgledati časna i poželjna. Htijući je smatrati takvom, ne bih li hranio svoje nade u svijetlu budućnost, ta kurvinska perspektiva se naglo suzila u cijev, na čijem sam kraju vidio samo kružić vlastite ograničene upotrebljivosti. A taj kružić mi sve više izgleda kao nula, svodeći time moj dosadašnji životni doseg na saldo jednakog iznosa.

Sada me razina akustične tolerancije upozorava na buđenje, ovaj put kategorički, slijedom pojačavanja galame i

klapanja na stubištu zgrade. Čule su se psovke i povici usklađivanja kretnji: stani, hajde sad, podigni malo, klizi mi iz ruku, ma ne guraj past ću, okreni u desno.... Netko od susjeda je odnosio ili donosio nešto glomazno; udarajući time povremeno u stubišnu željeznu ogradu, koja bi neskladno zavibrirala mnoštvom tonova u disonanci.

Okrenuh se na drugu stranu s namjerom da nastavim san tamo gdje su me i prekinuli, ali bezuspješno. Koliko god pokušavao, koliko god mijenjao položaj prevrćući se lijevo desno, nije urodilo plodom; osim što sam izgledao sam sebi kao skuša na gradelama, još sam probudio i svoju glad. Skuša na gradele, skuša na gra... e sad ga jebi! Želudac mi se uzbunio, upalila se crvena lampica, označavajući rezervnu količinu goriva, na mojoj misaonoj instrument tabli; nema više sna i mene u njemu, nema više šanse za nas. Eto stihova "nema više šanse za nas", zvuči kao refren... je li to već ispjevano? Hm.

Sad je moja šesnaestgodišnja kći počela pjevati u svojoj sobi, jamačno sa slušalicama od mobitela zabijenima duboko u ušni kanal, distonira gore od stubišne ograde kad je susjedi, noseći kauč, nehotice odalame. Ustah se, što mi je drugo preostalo. Obukoh se i zakoračih u novi dan, za kojeg kažu "bolji", ali ja se ne bih kladio u to. Vidjet ćemo.

Oдох u kupatilo. Pogledam se u ogledalo i primijetim da sam isti kao i kad nisam bio tehnološki višak. Nisam zgodan al' sam svrsishodan. Za moje godine... evo ovako poluprofil... ma može stat, nisam tako ružan. Pa i ovako... *en face* isto, možda i ljepši; ne baš lijep ali... ma može proći, ako je neka od pedeset plus možda jako poželjela muškarca, ne bih bio odvratan. Srednjeg rasta, metar i osamdeset tri, imam sijedih dosta, ali nije sve oksidiralo. Uostalom oksidacija je prirodan kemijski proces, koji treba vremena, ali uz katalizator kao što je moja obitelj, napreduje ubrzanim tempom. Nemam viška kila, pravilno građen,

nisam kažnjavan niti se nada mnom vodi postupak. Prosječan Hrvat, Dalmoš.

— Dijana! Dijanaaaaa! — pokušah dozvati kći iz kuhinje. Ali ne čuje, jer da čuje ne bi pjevala onako... sin otvori vrata svoje sobe.

— Šta se dereš, stari! Koji me kurac budiš!?

— Ne moraš ni ti spavat do ove ure! I kakav je to način!?! — pokušavam se suprotstaviti s onim jadom, od mog davno pregaženog autoriteta.

— Lega san u četiri ure ujutro. Šta me... — i zalupi vratima.

Uđoh u Dijaninu sobu i ona se prepadne kad me ugleda. Pjevanje je promptno prestalo, iščupala je "plombe" iz ušiju i ljutito me napala.

— Šta me pripadaš!?! Još nisi naučija kucat na vrata! Kako mi upadaš u sobu, ka da je pretres!

— A bi li me čula da san kuca? Ma ne bi čula ni erupciju vulkana da rukne isprid zgrade.

— Šta očeš?

— Najprije da ne budeš drska, a onda da mi kažeš... jesi li vidila da je mama, možda ostavila kakvu poruku?

— Nisan i ajde ća iz moje sobe!

Dode mi da popizdim! Puno puta mi je došlo, ali što ćeš... kako da budem autoritet jebežljivom sinu od devetnaest godina, koji krade Bogu dane i kćeri koja uči bon ton iz holivudskih sitcoma. Evo ga na! Još jedna pomodna strana riječ u našem hrvatskom vokabularu. *sitcom* se piše... sitkom fonetski izgovaraju i na državnoj televiziji. Baš smo banana država. Živimo u sitkomiranoj banana državi, gdje čovjek s mojim iskustvom u struci, postane preko noći tehnološki višak. Jeeaaa overnajt kiked maj essss! Kad sam kao đak upisivao smjer elektroniku, rekli su da je u tome budućnost. Za popizdit! Pedeset i dvije,

PEDESET I DVIJE kurčeve godine i baj-baj, tko te jebe! Ja san za njih otpad, niti za reciklažu, starac kojemu je ostalo još desetak godina do mirovine. Marš na tržište radne snage! "Tržište radne snage" ej!!! Koji podli eufemizam u slavu političke slatkorječivosti.

Ni vlastita djeca me ne poštuju, a kamoli nemilosrdni sustav koji je utemeljen na eksploataciji. Kako su djeca slatka dok su mala... mmmm... anđeli, ništa manje. Dok ne odrastu. Je li ovo moj mobitel grgoće na stolu?

— Ante Katić je... dobro... aaaaaa ti si. Pa št... e ima dosta... ma ima i više od deset godina... — i tako...

*

Vidi ti to! Sjetio me se prika stari... kad su ga izdale klavijature. Aj' dobro. Dogovorili smo se naći u jednom kafiću na Pujankama. Izgleda da me se sžete kad im zatreba, kad im neki elektronički uređaj počne slati dimne signale. Nije ni to loše. Bolje od ovog vakuuma u stanu i stubišnog ksilofona.

Utrpao sam nešto u stomak izravno iz starog Obodin frižidera, izjurio do garaže gdje me čekala moja mlada princeza Opel Corsa, s tek navršenom dvadesetčetvrtom godinom. Zna Švabo napraviti auto. Moram što prije popraviti podizač vozačkog stakla, jer u nadolazećem ljetu s trideset pet u hladu i autu bez klime, imati prozor koji se može otvoriti stvar je komfora.

A komfor je danas svakome dostupan, samo ja nisam svatko. Ne može svatko biti svatko. Tako jaaaa recimo niiiissaaaamm. Ja sam inverzno perspektivan subjekt, koji dolazi prijateljski ulupati vrijeme, rabeći ono što najbolje zna. Pa ipak stručnjak, meštar... tražen, jer ne košta ništa. Nula kuna, zero... calen bite... vas kostet... Nul!

*

Eno ga! Mašem mu... a što je ostario čovjek. Kako je bio mlađahan i vitak dok smo kao momci svirali u gradskim bendovima. Cure su voljele tog dugonju, koji je tananim, izduljenim prstima prebirao glasovir po tipkama, kao paukovim nogama. S lakoćom je to kod njega išlo... s glazbom i s curama. Sjećam se da mu je jedna dala nadimak *kingsajz*. Imao je dugu plavu kosu koja se kovrčala to više, što je bila udaljenija od glavurde, nosio traperice s nogavicama 'na zvono', premda je tada to već bilo *démodé*, te koristio svoje nevino lice, ne bi li zgodnu ženu izdvojio iz krda.

Na što liči sad, Bože dragi! Dobio stomak kao obješenu vreću brašna, tanke ruke mu se obložile salom, postale gotovo ravne sa zglobovima. A ona plava i bujna kosa!? Nema je više. Malo paperja iznad uha, a ostalo je čela visokog sjaja. Sjedoh do njega gledajući ga u preklopljene podočnjake.

— Pa šta je Mate legendo, malo si pustija stomačić! Proguta si ćevape skupa sa kioskon i osobljem... a?

— A kad si ti uspija osidit, majke ti mile! — i on se čudi meni.

— A šta'š... godina proizvodnje... a i kilometraža.

— Pa je li još popravljáš onu... one... strujne pizdarije? Pegle i to?

— Pegle?

— E...

— Pegle su, moj Mate Marijane, za električare a ne za elektroničare. A ja san ovo drugo. — dajući mu do znanja, da sam majstor za visoko tehnološke dosege, a ne primitivni ožičavač.

— Ma skužaj stari, nisan te tija uvrilit. Meni je to sve isto.

— E pa onda odnesi svoj sintesajzer električaru neka ti ga popravi... ili vodoinstalateru. — kad sam vidio da je

iskolačio oči, nastavih — Ma zajebajen te ludonja jedan, šta ti je umrlo?

— Ma punica... al si čuja? A stara je bila, dementna...

— Moja sućut! Ali nisan mislija na nju, nego šta ti je krepalo na sintesajzeru... mislin, koji su simptomi?

— Aaaa... ma oni glavni prekidač. Najprije je ludova neko vrime... i na kraju crka.

— Ajde dobro... ali ni punica nije loše, a?

— A nije! Mislin ne da nije loše, nego... ne bi ja to tako izjavija, slobodoumno ka ti.

— Bit će ludovala i ona dok nije...

— Ma daj! Nemoj bit bezobrazni gad, ne znan te takva.

Mate je uvijek bio dobroćudan i strpljiv; netko bi me za ovo raspalio po njušci, s pravom. Ali morao sam nekako naplatiti avans za popravak. Kad sam već tehnološki višak mogu biti i kurvin sin. Zapravo, biti bezobrazni kurvin sin nekako mi lakše pada, nego biti tehnološki višak.

Otišli smo do njega, da bar vidim o čemu se radi s tim prekidačem, ma.... posao za običnog električara, ako je tako kako on kaže.

Dođosmo u njegov stan, ljubazno me pozdravi njegova kći, mlada cura, naočita. Pristojna i nasmiješena, a ne kao moja Dijana ili Siniša... prkosni i nedojebani. Ušli smo u malu sobicu... nekakva radna sobica, obitavalište dva njegova sinta: prastara Yamaha DX7 i nekakav Korg, noviji model s velikim displejem, zamazanim svime i svačime.

— Pa šta si radija na ovome Korgu, riza pancetu!? Kakva je ovo maščoba po displeju, srca ti, moš je žlicon skupljat.

— Ma to san ima gažu na nekon piru... a to je tač displej, pa kolači i ovo, ono... Očist ću, normalno... kad uvatin vrimena.

— A koji je pacijent?

— Ova Yamaha, evo sad ću ti pokazat... vidiš... ne pali se uopće. — škljoca prekidačem, kao kastanjetama.

— Imaš li kakvu kacavidu¹, alat za ovo rastavit, ja san ponija samo lemilo, mjerni instrument, cvikcange i to...

— Ima mi žena neki alat...

— Žena... Mate moj, neću ovo razvidavat sa škaricama za nokte!

— Ne, ne! Evo sad ću ti pokazat.

Gledam tu njegovu starudiju, tu Yamahu DX7, stari glomazni sintesajzer kao relikat prošlosti i pitam se je li Mate malo skrenuo s pameću. Da ga je ostaviti negdje na ulici, nitko ga ne bi htio ni uzeti badava; a ako bi i pokušao, odustao bi zbog kombinacije nezgrapnosti i težine. Zašto ti klavijaturisti vole te stare rbine? Ma čuj mene! Kakav sam ja glupan, a sâm čuvam onog Fendera iz '67 kao raritet, a i vri-jedi gomilu para da ga sad stavim u prodaju.

Eto moga Mate s velikom limenom kutijom, noseći je za ručku. Stavi je na pod, budući da na stolu nije bilo ni palac prostora. Kad sam otvorio, kutija je bila na dva kata, s pomičnim gornjim, koji se razdvaja iznad donje sekcije. Unutra - Alibabina pećina.

— Šta je ovo Mate? Ko je u tvon braku tata, a ko mama? Pa, srca ti... Bosch udarna bušilica, gedori, kacavida milijun vrsta, laserski nivel, DeWalt kutna brusilica. Ženino!?

— A je. Ona to koristi za po stanu, kad treba...

— Spavaš li mirno Mate Marijane, sokole moj!? A da nema ona i pištolj, bombe u kantunalu², jesi li provjerija!?

— Ma ona to samo po kući sa tin kad treba popraviti... ne radi faturete³, jebemu, šta se čudiš.

1 Kacavida - odvijač

2 Kantunal - noćni ormarić

3 Fatureta - dodatni plaćeni rad uz postojeći posao

— A najbolje i da štema okolo, na poziv... *kol gr!*

Dok sam odvijao vijke na njegovom sintu, padne mi na pamet bend. Da mi stariji napravimo neki bend, ionako nas ima otpisanih kao tehnološki višak, ima i ratnih invalida... Boro na primjer... pa da organiziramo povratak otpisanih... Skupimo se, organiziramo i u mojoj garaži počnemo s probama, kako bi to bilo dobro! Kao nekad, kad smo dizali buku po mjesnim zajednicama... sve nam je bilo ravno.

— Mate, šta ti misliš da mi stariji napravimo bend.

— Bend?

— Bend! Vokalno instrumentalni sastav... bend, šta ti nije jasno?

— Pa ja... ja iman ove šta me zovu ponekad na gažu... pirevi uglavnom.

— To moš i dalje blejat; nego mislin da osnujemo bend koji bi imâ svoje autorske pisme. Doduše... dok se ne ušaltamo, sviramo neke evergrine i tako to...

— U ovin godinama?

— Mate Marijane... koji si ti lik, prika. Pa šta fali ovin godinama, a? I ako fali, oli mi ne moremo nešto nadodat! Šta misliš?

— A mislin se...

— A dok se misliš, uzmi ovu drugu kacavidu i pomozi razvidavat ovu tvoju... harmoniku...

— Pa nije ovo harmonika? Šta pričaš ti!?

— Ma ajde u kurac! Odvidaji i razmišljaj!

Kako sve doslovno shvaća, nekad me stvarno iznervira, a čovjek je bolji od kruha... ma što kruha... bolji je od pečenog janjca. Pametan je, a nekad, eto... kao da je uskraćen, moram mu crtati da bi shvatio.

Konačno! Rasklopili smo 'harmoniku', a... da vidimo... pa ovdje mu je ispala stopica na prekidaču! Svašta.

— Mate, i za ovo si me zva, muzuviru⁴ jedan?

— Koje?

— Pa je li vidiš da ova stopica, šta ide na prekidač, visi? Pobogu Mate Marijane, ispala ti stopica... je li vidiš, nabijem te na kiticu cviča!?

— Je li ovo, na žici?

— Da, legendo moja. To je žica koja nije spojena, je li tako? Je li moš sa ovin sintom uvatit radio Erevan?

— Ma šta pričaš Ante!? Koji radio, koja harmonika, to je sint... sintesajzer. Star doduše, ali u odličnom stanju.

— E bravo! I ti si star, ali nisi u odličnom stanju, buljiš u otkaćenu žicu, otkaćeniju od tebe i mene zajedno. A žica koja nije spojena može bit samo radio antena, zato san te pita za radio Erevan. Pa kako će ti radit ovo govno, ako ti se stopica otkaćila sa prekidača... oću ti reć da i tikvan, ka šta si ti, moga bi to uočit... ali kako je ispala, čudin se?

— A i ja se čudin, stvarno ne znan kako je ispala...

— I čaća ti se čudija kako si ti ispa, kad te vidija prvi put. Ali razlika je u tome šta ovo more svaka pizda popraviti. A je li tebe pizda popravila?

— Ma šta?

— Nije Mate! Jer te žena tvoja popravlja cili život, pa ne ide... Ohooo, zdravi bili gospođo!

*

Iznenadila me njena pojava, sitna i mršava, ispijenog lica, ali simpatična. S obzirom na alat koji koristi, mislio sam da izgleda kao kombajn s priključcima, a ne neka majušna ženica, koju možeš zakačiti o pojas. Zakoračila je u sobu, jer kad je ušla u kuću, začula je glasove i sada se ispričava što ometa nas dvojicu poluproizvoda, naguženih oko rastavljenih klavijatura.

4 Muzuvir - prefriganac, huncut

— Mate, pa šta si čovika gnjavija za to!? Šta nisi meni reka da ti ne radi? — kritizira muža.

— Pa ti se ne razumiš u elektriku... odnosno elektroniku. Ti si više za izbužat zid, stavit tiple... sklopit ormar. Ovdi je prekidač crka, razumiš!

— Nije crka prekidač, nego ti se otkačila stopica na prekidaču, al si ćorav, Mate moj. — i ona je uočila... i to odmah — I on čovika zove, Bože moj... Ali kako je mogla ispast?

— E gospodo, to san se ja pita za vašeg muža; kako je moga ovakvi ispast?

— A baš... — komentira ona — Jeste li šta za popit? Bit će da nisi čovika ni ponudija!?

— Ma neka, gospodo... ovo ćemo čas posla, fala lipa. — i ona ode — A vidiš li kako ova stopica klapa. Nije ni čudo da te je zajebava prekidač, sve dok ona nije skroz ispala.

— Pa kako to? Kako se to more desit?

— Čoviče, pa ova je klavijatura starija od Lenjina, a mislin i da lošije izgleda. Koliko je samo radila, pa grijanje i hlađenje materijala...

— Ništa ja nisan grija... samo san svira...

— Ma grije se klavijatura sama, pa prelazni otpor na stopici... Ma šta ja iden tebi govorit!

— A je grije se... istina, osjetin ja pod rukon.

Evo konačno i jedna pametna od čovjeka koji bi po zadanim parametrima trebao biti pametan. Ja sam mu malo stisnuo stopicu kombinirkama (čija je vlasnica, njegova žena), izvukao i druge stopice iz prekidača, te i njih malo ispritiscao; nakon čega je sint proradio kao nekad.

— Onda jesi li smislija? — upitam ga za bend.

— Pa jesan. I to je razumljivo.

— Šta je razumljivo legendo?

— Pa reka san ti... da osjetin i pod rukom na nekim djelovima, da se sint grije.

— Ma mislin bend. Bend, stari moj... jeba te tvoj sint!

— Aaaa bend... na to si mislija. Pa... šta ja znan. Ko bi svira: ja, ti i ko još?

— Stari, to nan je prvi zadatak, nać ekipu; ja san gitarista, ti klavijaturist, tribamo basistu i bubnjara. Je li ti moš pivat?

— Ja san klavijatursta koji more dopunit pivača sa drugin glason...

— Ti ga moš donapunit?

— Ma bit drugi glas, tako i na gažama, uglavnom... Neman ti ja visinu.

— Kako nemaš visinu? Imaš priko metar i devedeset. Čak i za Dalmatinca je to visoko.

— Ma neeeee... Mislin na glas... mogu do 'f', 'fis'... i to ne uvik.

— Zajebajen te... nego ja ne mogu ni 'e', a to znači da nan triba vokal ili basista da zna pivat... a to nije lako nać. Neko da može izvuć bar 'gis' ili 'a', e to je već prvi tenor... — malo sam se zamislio na trenutak, gledam ga kako pilji u mene nesuvislo.

— Slušaj, amo se nać sutra, prikosutra i u međuvrimenu se raspitat za ekipu. Ko prvi nekoga naće, neka zove drugoga. — rekoh.

— Okej. Evo baš san se sitija jednega basiste! Grba ga zovu. Ček da mu nađen broj... — petlja on po mobitelu, traži da nazove — ...evo mu fiksni, od kuće, sad ćemo vidit je li doma.

krrrrr... krrrrr... krrrrr...

— Zdravi bili, ovde Mate... Mate Marijan od Grbe prijatelj... — začepi svojim kratatim prstom rupicu za mikrofoni i šapće mi: *jebate, zaboravija san mu ime.* — ...bi li

ga moga dobit, molin vas — poklopi opet: *evo sad će, rekla mi je.*

— Alo Grba, di si ludonja!?... a ne pripoznaješ... Mate... jebeš tvoj sluh kad ne moš pripoznat, hahaaa... Mate Marijan, tražimo basistu... kako bubnjeve... šta me zaj... — gledam ga kako mu ovaj nešto govori i on sluša i klima glavom. Unesem mu se u facu i gestikuliram da mi bar kaže šta mu ovaj priča, a on mi okrene leđa, opet sluša i klima glavom. Kaže "a dobro" i prekine poziv. Ja lud!

— Pa šta mu nisi reka da osnivamo bend, možda on zna nekoga drugoga koji bi uskočija, ako se njemu neće.

— Ovo je bija Grba mlađi, kaže da je dobija nadimak po ćaći, a da mu je otac umra prije četiri miseca. — izgovori vidno uznemiren.

Zanimjih kad mi to reče. I on je cijelo vrijeme razgovarao s njegovim sinom koji mu je, pretpostavljam, pričao o ocu, što se dogodilo s njim i kako ga je smrt zatekla.

— Pa nisi mu ni sućut izrazija!

— A tako je. — reče on blijed i uzme ponovo mobitel

— Čekaj! Stani! Neš ga valjda sad zvat za sućut.

— Mislija san. Sad se osjećan neugodno zbog svega...

Ipak sam ga odgovorio od pokušaja da ponovo nazove. Smatrao sam da je, ako je već šteta učinjena, bolje to popraviti kada emocije nisu toliko uzburkane, a dečko se, sasvim moguće, osjeća pogođeno zbog ovog nespretnog nastupa.

*

Vratih se kući da nešto skuham djeci... hm.. Djeci!? Mojoj magaradi treba nešto za ručak, a žena nije ostavila poruku s naputcima za uporabu. Stari Obodin frižider rže kad radi... turbo dizel, tresu se stakla; a u njemu ništa za dobiti ideju, osim baznih namirnica za prvu ruku. Jaja...

bjelančevine imamo... di je ono krumpir, sigurno ne u frižideru... aha! Tu su i ugljikohidrati. Odem do kćerine sobe i pristojno pokucam.

— Ko jeeeeee?

— Poštar! — otvorim vrata — Može li jaja na oko i pomfrit za ručak, golubice tatina.

— Aaaa... šta drugo ima? Ma može...

— Onda, dva jaja na oči?

— Koje oči... stari, jesi li ti prolupa!?

— Pa jedno je naoko, a množina na oči... nema veze, poruka primljena.

Kako me danas svi doslovno shvaćaju, nema nigdje opuštenosti ni miligrama. Dijana se izbuljila u mene, kao da sam iluzionist koji je izvukao zeca iz stražnjeg džepa traperica.

Htjedoh je zagrliti, poljubiti, srce tatino. Ispalila me... A dobro. Nekad smo uživali grliti se, ljubiti; a već koju godinu zazire od mene kao da sam ljudožder s Vanuatua. Ne možeš je poljubiti... ne da se zagrliti, otima se... izgubila je smisao za šalu. Kao da je nenormalno ljubiti svoju djecu, zagrliti ih. Izgleda da ispoljavanje roditeljske ljubavi postaje nepoželjna nastranost u ovom steriliziranom svijetu, lišenom ljudske topline.

Oдох do Siniše, a to sam zaboravio napomenuti; Siniša - kao 'sin', *nomen NON est omen*, jer bez obzira na korijensku izvedenicu, on se prema meni rijetko ponaša kao sin, koliko god se ja trudio biti mu ocem. Čak mi se čini da sam u njegovim očima samo duh iz uljanice, koju on aladinovski protrlja kako bi izrazio želju, ne obazirući se kakvi su stvarni izgledi da takvu želju i ostvarim. Tako sam osuđen obilaziti ih, kao batler princezu i princa... kraljevska obitelj zamalo. Pokucam.

— Aaajdeee — čujem i ne znam, je li ova rečenica uopće zaslužuje interpunkciju, stoga je izostavljam.

Otvorim vrata i smjesa plinova me zapuhne iz mračne sobe. Odbojna mješavina njegovih ispušnih plinova od sinočnje *pizze* s pivom, izdisani ugljični dioksid, dušik i nekih tri do četiri posto kisika.

— Šta je stari?

— Kad si se probudija?

— Ima po ure, uru... — isteže se, žmirka očima.

— Ovorit ću ti prozor da uđe malo zraka, znan da nisi alergičan na kisik; tek toliko, radi osnovnih životnih funkcija.

— Neeemooj! Uć' će svitlo!

— Oli si se pritvorija u vukodlaka?

— Pusti me koju uru, neka se malo razbudin.

— Oš jaja sa pomfrijem?

— Oću. Ajde ća!

— Koliko?

— Četri, pet. Ajde ća, jebemu...

*

Tako mi najčešće izgleda dan s mojom djecom. Nakon što sam im pripremio brzi ručak, pojeli su i ostavili sve na stolu... zamazane tanjure s ostatcima hrane i razbacanim priborom za jelo. Nitko da se sjeti pokupiti bar nešto iza sebe, a Siniša završio za konobara... bar bi stekao malo radne prakse; kad već ne traži posao, nego zaskoči prvu slobodnu curu i vrati se ujutro u pet.

Moja žena Vesela Katić, uglavnom to nije... mislim jest Katić ali nije vesela, pa je od miline zovem Nevesela, ponekad i Neve. A koliko je uistinu "moja žena", za napomenuti je da, seks kao riječ, izaziva kod nje akutne napade glavobolje. Jedno vrijeme me je odbijala od bračnog

čina riječima da je u klimaksu, da trebam biti pažljiv... A koliko je to utjecalo na sporadičnost naših ljubavnih sjedinjenja, najbolje bi mogla ispričati moja desna ruka, koja je stekla nesrazmjerno razvijenu mišićnu masu u odnosu na lijevu, slijedom reafirmacije negdašnjih srednjoškolskih navika. Slavio sam svaki mjesec u kojem bi se pripusitla mojoj muškosti, a nisam puno slavio zadnjih par godina.

Čak sam posumnjao da me s nekim vara i ako je to točno, onda to mora biti Emil, kojemu je ona tajnica. Uvijek se negdje vozikaju zajedno u njegovom BMWu serije 7, nekakvi sastanci, ručkovi, večere. Da ne spominjem poslovna putovanja: London, Istanbul, Moskva... Ako bi to bilo istina... jooooj... S Emilom sam išao još u osnovnu školu. Odmah mi je pred očima njegov iskešeni osmeh, glava koja je sada smežurana i ćelava, ni nalik onom simpatičnom dječaćiću kojemu sam neprimjetno punio školsku torbu kamenjem.

Otkad je, kao i drugi promućurni poduzetnici, otkupio nekoliko dućana i započeo svoj prodajni lanac s menadžerskim kreditom; kod njega se sve pretvorilo u zlato. Kao da je Mida osobno, sve izdodirivao. Čudnovato nešto. Vinuo se u nebeske visine, *crème de la crème*; njegovo odijelo je skuplje od mog stana. Čuo sam da mu je žena ljepotica, sposobnija od njega tri klase, ali njemu očito, to nije dovoljno. Navalio na moju ženu, bitanga... i tko zna na čiju još... hopa cupa, drž nedaj!

Izvukao sam iznad ormara, moje zakopano blago: akustičnu gitaru Yamaha i električnu Fender Stratocaster. Pojačalo sam prodao, nisam ga koristio, štoviše, nisam uopće svirao od... od... Ajoj koliko je vremena prošlo, u pištaljku materinu! Nisam svirao, bojim se i promisliti otkad. Žice na akustari kao da je hrđa uhvatila na pojedinim mjestima, ali nakon par prolazaka krpom, nije izgledalo tako loše. Treba je naštimati.

Upalim računalo, pokrenem program koji emulira sintesajzer. Polako pritišćem mišem i uštimaвам... nakon više krugova uštimaavanja, E A D G H E, evo konačno naštimaano. Udarim akord, zvuči više-manje dobro jer se meni malo sluh raštimaao. Inače s ovakvim žicama... hm... nema naštimaanog instrumenta. Isprobavam svirajući "The House of the Rising Sun" i mogu reći da zvuči... loše, jebiga. Moram nabaviti nove žice, a nemam kinte. Moram u Nevesele žicati za usrane žice... da mi uz moj dnevni džeparac za kavu, doda još i koju kunu za žice.

Trebam razgovarati sa ženom... dakle pristupiti diplomatski, pregovarati, kumiti, moliti ako treba. Ponižavati se, dok ona uživa u postavljanju potpitanja: kako, zašto, dodatni trošak, u ovoj situaciji, znaš kako stojimo, pa je li baš nužno, djeci treba to i to... Kad bi ona znala koliko vrijedi moj Fender Stratocaster iz '67, natjerala bi me da ga prodam pod hitno, a ovako misli da je to daska za mlatiti batom šnicle.

Ali ja nemam više kuda! Stjeran sam u kut i još mi samo treba zagipsati noge i na glavu staviti fikus. Zadnji komadić muškog ponosa mi je u gaćama, a ni to ona ne koristi! Jedino mi to nije konfiscirala i stavila u oglase kao rabljenu stvar:

PRODAJE SE vrlo malo rabljen muški ponos, antikni primjerak, povoljno i hitno. Uz njega prikačen i tehnološki višak, gratis.

Predvečer je došla moja draga supruga. Vratila se... uvijek se vrati. Nakon hladnog pozdrava, odmjerila me od glave do pete, i produžila u našu sobu. Zatim u kupatilo, pa natrag u sobu. Ja za njom u pokušaju da zagrijem atmosferu za diplomatski pristup.

- Onda, kako je bilo na poslu?
- Otkad tebe zanima kako je bilo meni na poslu!?
- Oli se to ne smi pitat svoju ženu?

— Šta ti treba, govori!?

— Triba mi kontakt sa mojom ljubavi, koja mi je jedanput svečano rekla "da".

— I koja ti je puno puta rekla "ne", ali ti uvijek po svoju. Šta ti treba, nisi mi reka?

Polako joj priđem dok je tražila nešto u ladici, pogledam te krasne ruke i dodirnem joj vrat. Ona se okrene, nježno me pogleda i reče:

— Jebemu mater Ante, oš mi reć šta ti treba ili me ostavi na miru!

— Ponudija bi ti malo ljubavi draga, zašto se odma ljutiš. A kad me već pitaš šta mi treba, pa treba mi malo ljubavi, a ti si ka pustinja suva.

— A meni treba da me pustiš na miru da se odmorim, kako ti nije jasno... umorna san!

— Pa može li večeras, kad legnemo, onda?

— Ajme meni, majko mila! Pa dosadan si ka čimavica! Znaš da san u menopauzi Ante.

— Ali ti menopauziraš puste godine! Zar menopauza znači da ti MENE PAUZIRAŠ; stvarno ne znan je li me zajebaješ ili si uzjašila drugu konjinu.

— Ma je li me ti to optužuješ za preljub, stoko nenormalna?! Razbit ću ti njušku ovon lampon, đubre bezobrazno!

Na sreću, lampa je bila nepraktična, pa izabere drugi projektil, svoju hidratantnu kremu za noć (premda je još bio dan) i mogu reći da odlično gađa. Hvala Bogu, što se trefila pogrešna krema; da je bila krema za dan, izbila bi mi zube ta teška keramička posuda. Ta 'za dan', je puno preciznija po dnevnom svijetlu, dok ova 'za noć' bolje pogađa u uvjetima smanjene vidljivosti. Rasprsla se udarom o zid na kojem je ostala bijela gruda želatinozne mase, čiji je dio kliznuo na pod. Uхватила se za glavu.

— Moja krema od sto eura! Pogledaj šta si mi učinija, pičko jedna! — zgrozila se nad razbijenom pomadom.

— I ti trošiš sto eura na taj jogurt, a meni tribaju žice za gitaru i ja se tresen kako ću te pitat!

— Žice za gitaru!? Žice za gitaru, Ante... pa jesi li ti popizdija! Da su žice za struju... pa ajde!

— Pa jesu... u neku ruku... za struju. Iman ovu akustičnu, ali iman i električnu gitaru; a to je gitara na struju. Dakle, da! Tribaju mi za žice za struju.

— Ma šta! Jedan, dva...šest. Svaka ima šest žica, kome ti prodaješ maglu; šta bi gitara tribala imat deset žica, je li Ante!?

— Ali žice su stare, ne štimaју. Tribaju mi nove koje mogu naštimat.

— A šta su nove uštimate čim ih staviš; ma ti si raštiman Ante, ti si tehnološki višak, a ne ove žice! Nisi svira dvaest godina i sad ti ne štima? Ti meni ne štimaš, pa te isto trpin i hranin!

— Šta!? Ja tehnološki višak... i ti me hraniš! — ja van sebe — Pa kako mi to moš reć, štraco najobičnija!

Sad je navalila na mene da će me tući. Ma luda žena! Ganja me oko kreveta, ja se popnem i preskočim, a ona za mnom, ne odustaje. Viče na mene, psuje kao kočijašica (ako takvo zanimanje postoji uopće, a trebalo bi, po pravilu ravnopravne spolne zastupljenosti). Konačno me i doslovno stjerala u kut, ja zgrabio jastuk i blokiram udarce, pri tome se naginjući prema naprijed i odgurujući je. Pazim da me ne udari nogom u jaja; jedanput nisam pazio i rekao sam sebi da mi se to nipošto više ne smije dogoditi.

Pokušava me umlatiti, ali se ne dam. Već sam stekao dosta prakse u ovome, samo je odgurujem jastukom, koji udarac prođe, ali glavno da ne pogodi najosjetljiviju točku. Kad se iscrpila, bacila se guzicom na pod i udari u plač. Svaki put isti scenarij, samo su podvarijante različite.

— ...moja hidratantna krema... buuuuu...

— Ma šta će ti uopće hidratantna krema? Kad ti tijelu triba vode, napiješ se, koje hidra-tant-ne kreme! Moš tako kad si gladna stavit fetu Mortadele na čelo. To su samo marketinše finte.

— E moj Ante... šmrc... ništa ti ne razumiš... kako je bit žena... jebeno...

— Jebeno? Aha! Priznaješ dakle da ipak sa strane dilaš domaće proizvode, a meni šaka desne ruke!

— Ma ti si đubre! Kako me moš za tako nešto optuživat!? — eto ga na, sad! Ponovo udari svoju pjesmicu, a suze liju... povodanj. Sjedi na tapetu s nogama savijenima ispod sebe, a to samo razgibane žene mogu. S kim se ona to razgibavala? Možda i nije... ne mogu bit siguran ni u što.

Pomislim da sam možda pretjerao u sumnjičenju, ali ljubavna statistika kaže drukčije. Na poslijetku mi je ipak žao kako cvili...

— Ajmo se mi malo pomirit. — a ona još pojača cijuk — Ljubavi, ajde... daj...

— Ti si, Ante, najobičniji gad!

— Pa jesan. I svjestan san toga, ali takvi san posta zbog vaše neljubavi, omalovažavanja... I bit ću još veći gad, jer me niko ne obada; ni moja obitelj, ni društvo, ma... niko! Razumiš li Nevesela. Upravo promatraš jednu od etapa u evolucijskom procesu od čovika do gada, od gada do supergada. To je postdarvinovski dekadentni proces, nema mi druge.

— Zašto nešto ne uzmeš činit, popravljat... kako si nekad u garaži popravlja, i dodatno zarađiva. I svi smo bili zadovoljni i sritni.

— Zato Neve moja Nevesela, jer se danas nema šta popravljat. Elektronika je visokointegrirana, di za jedan običan mobitel kad otvoriš, moš stat i blejat. Nemaš šta taknit, osim ako ne želiš nepovratno sjebat sve. Na taj način

visoka tehnologija naplaćuje svoj razvoj. Kad ti nešto crkne, baciš i kupiš drugi. I da imaš sva servisna uputstva i šeme uređaja, nemožeš taknit ništa; ni proizvođač ne može jer mu se ne isplati. Isplati mu se da baciš, pa da kupiš novo. Ma ne razumiš ti ništa. Eto sama si rekla da smo bili sritni, jer san dodatno zarađiva na popravcima u garaži. Ma zamisli: "mi smo bili SRITNI jer si ti ZARAĐIVA". Tebi je sve u lovi, u brojkama; a to šta je ljubav isparila, to te ne tangira! Postala si obični Emilov kalkulator!

— Ajde ne spominji Emila, on je za tebe...

— On je za mene, šta? Šta je ON za MENE, a? Aj govori, šta je EMIL za MENE!?

— Ma nisan ništa posebno mislila...

— Nisi... mislila. Emil izrabljuje svoje blagajnice, prodavačice... Jadne se ne mogu pogledat u ogledalo od sramote, a nemaju alternativu. Triba in plaća za život, a osjećaju se iskorištene ka jeftine kurve.

— E pa mene dobro plaća...

— To znan. Nije svaka jeftina.

— Ma šta?

— Ti bi me zatvorila u garažu da popravljjan nepopravljivo. Još bi i rešetke postavila i obukla me u veštiti na štrike. E pa nećemo tako, niti me moš natirat! Sad ću auto parkirat vanka, a moj bend će imat probe u garaži.

— Šta? Bend! Pa jesi li ti normalan!?

— Nisan i to ti govorin! Ili ja nisan normalan ili su svi drugi porebambili⁵. Ako je normalno odreć se jubavi za par eura na uru, e ja neću bit normalan u ovon orvelovskon svitu izvrnute logike.

— Ajme Ante, nemoj nas sramotit.

— Sramotit? A da mi za to neko plaća... neznan... sto eura na dan, bi li te onda sramotija? Šta bi svit reka?

5 Porebambili - poludjeli

— Rekli bi ljudi da zarađuješ, zarađivat nije sramota, to treba činit, ka i svi drugi...

— Evo ti na! Diktatura love... Neću! Oće li mi pinezi diktirat činin li dobro ili loše!? U stvari, di je nestala ta razlika između dobra i zla? To je sad, po svemu sudeći, nebitno. Bitno je imaš li Mercedesa ili biciklu, izgledaš li lipo ili grezo, jesi li politički korektan ili nisi, jesi li tehnološki višak ili manjak.

— Pa ti si odlučija ne radit, ne doprinosit obitelji!? Kako moš, Ante?

— A zašto ne bi naš Siniša radija i doprinosija obitelji, a? Vucara se naokolo i glumi alfa mužjaka... ma šta alfa... i beta, i gama; cili alfabet bi treba nabrojiti.

— Ma pusti dicu, da uživaju ditinjstvo, nemoj in to oduzimat.

— Ne bi ja njima ništa oduzima, a ne! Ja bi in doda neke obaveze, a ne da in služin ka batler... ka tovarna marva. Daj ti meni pineze za žice, ako već nisu zatvorili dućani... Oooo mala jeaaaa, to je rokenrooooll, *gime sam mani, gime, gime...*

— Ma dat ću ti za te usrane žice... — čeprka po torbi, vadi novčanik — imaš li razminit tisuću kuna?

— Tisuću kuna??? Da iman li razminit!!! Ajme majko, kolpat će me... i ti me moš to pitat!?

— Ma mislila san da mi daš petsto bar za ijadu...

— Ma da biti ijadu pesti, da se to smi... petsto kuna ni-san vidija ima oho hoooo... Daj vratit ću ti.

— Evo, ali vrati mi bar petsto.

— Okej *bejbe!* — ja već palim motore, spremam se za izjuriti.

— I da mi više nisi nikad reka da san štraca, majmune jedan!

— Neću nikome reć, to je naša tajna. — i kliznem prije nego me dohvati. Bam! Udari nešto u vrata taman kad sam ih zatvorio. Otvorim ponovo vrata, a ona raščupana, zakrvavljenih očiju, gnjevno me gleda — Ti siiii jedna fina konkubinaaaa... — zapjevam joj trenutnu improvizaciju i bjež na stubište, koliko me noge nose.

*

Nakon nekoliko dana već sam bio raskrčio suviše stvari iz garaže, kupio žice za električnu i akustičnu gitaru, uštimao i sve pet. Sada u kafiću čekam klavijaturistu Matu Marijana, jer me zvao da se nađemo budući da ima neke novosti. Došao sam ranije, sjeo, naručio kavu i sjedim okrenut prema vratima da odmah vidim Matu, čim uđe.

Neki momak pilji u mene već skoro deset minuta. Koliko sjedeći primjećujem, vjerojatno je visok, a ima veliku kuštravu glavu s licem izrešetanim aknama. Evo gleda me ponovo. Vidim to krajičkom oka, ali kad nam se pogledi ukrste, on skrene pogled. Malo po malo, pa mi je digao tlak. Dignem se sa stolice i krenuh u WC, no iznenađena skrenuh prema njemu i pogled mu se ukoči. Pozdravim ga, a on zine.

— Do...obar d... dan. — reče iznenađen.

— Momče, jesi li ti za miroljubivu aktivnu koegzistenciju?

— Aktivnu šta? Ma ja samo čekam jednoga čaćinog prijatelja.

— Jesan li to ja, kad me tako uporno gledaš?

— Mislin da niste.

— Ja san siguran da nisan, ali molin te ka Boga, nemoj buljit u mene, je li to u redu?

— Ma, skužajte... nešto san se zamislija...

Ajde dobro. Sjeo sam natrag za svoj stol i preko oka pogledam momka a on lupka nogom po podu. Bolje da

lupka, nego da bulji. Evo konačno Mate, čak i malo osmijeha nabacio. Bravo Mate, *dec d spirit!*

— Pa šta je mišino, di si ti više!?

— Pa nisan zakasnija... evo — gleda na sat — tačno san doša. Moran ti ispričat kako san naša bubnjara za naš bend. Ono kako san zva pokojnog Grbu pa mi se javija... ustvari nije mi se Grba... nego mlađi Grba mi se javija, pa si mi ti reka da mu nisan izrazija sućut. Nakon par dana šta me to mućilo, ja nazva opet, razgovara sa njim i zaprićali se... u svakom slućaju ja mu reka da osnivamo bend. A on da svira bubnjeve...

— Eno oni me opet gleda.

— Ko te gleda? Šta?

— Ma oni momak, jeben li mu mamicu, bulji u mene non stop.

— Oni? Ma šta te briga, neka gleda. Nego di san sta.... aha! On je svira bubnjeve u nekom bendu, i raspa se.

— Ko se raspa, mali?

— Ma njegov bend. I ja mu kažen da provamo svirat zajedno, je li... i on kaže da oće i dogovorili se za danas nać.

— Odlično! A jesi li mu izrazija sućut?

— Auuu.... jebemu... nisan se sitija, ali danas ću kad se sretnemo.

— Mate moj, to mi lići baš na tebe. Cili si zbunjozan. A kad ćete se nać?

— Danas, reka san ti. Ustvari, ovd i u kafiću, samo ćemo čekat da naleti.

— Kako ćeš ga pripoznat, je li ti reka?

— E vidiš, nismo o tome razgovarali.

— Dobro, ti si onda njemu reka kako će te pripoznat.

— Ma nisan, nije mi palo na pamet. Rekli smo se nać i gotovo. Šta se tu ima izmišljat?

— Aj dobro, vidiš li koliko svita ima ovdje, Mate moj. Je li neki od ovih taj Grba mladi?

Mate gleda okolo, pa se digne sa stolice, nagnje kao đukac kad mu pokažeš kost iza stakla. Dobar čovik, ma ljudina, ali zaboravlja detalje... a inteligentan, to je čudo jedno. Očito mu je Bog na drugu stranu uskratilo.

— A ne vidin ga ovdje... Ne!

— Je li ovi koji sad ulazi na vrata?

— A ne znan... kvragu. Valjda će on mene pripoznat.

— A kako će te pripoznat, kad mu nisi objasnija kako izgledaš?

— Ma sve sa ja njemu objasnija za bend i to... ali nismo razgovarali o prepoznavanju. Ma upoznat ćemo se prije ili kasnije.

Odem do onog momka što je buljio u mene i upitam ga je li on Grba junior, na što dečko odgovori potvrdno. Znači to je to! Ja mu izrazim sućut, nakon čega obojica sjednemo za stol, gdje je ostao sjediti Mate, zbunjeno nas gledajući.

— Mate Marijane, evo ovo je Grba mladi, upoznajte se.

— Ja san sućut. Ustvari Mate, ali tija san izrazit sućut.

— Fala lipa. — dečko će.

Nakon upoznavanja i malo razgovora, dečko mi je ostavio više nego dobar dojam; ali još ćemo čuti kako lupa po onim bubnjarskim loncima, pa ćemo donijeti konačan zaključak. Ponovo sam se sjetio Bore koji je nekad svirao bas gitaru, jedini dragovoljac Srbin kojega znam. Otišao sa svojim prijateljem Stankom u rat i blizu obojice padne minobacačka mina od osamdeset dva milimetra, Stanka ubije na mjestu, a Boru su jedva spasili. Izvadili su mu višak materijala, koliko su mogli; ali još ne može proći kroz detektor metala. Nismo kontaktirali dugo, u međuvremenu se preselio i ne znam kako doći do broja njegovog telefona.

— Mate, je li ti znaš Boru, Borislava Jevtića?

— Nikad čuja. Jedino znan Boru basistu... i nijednoga drugoga.

— Bravo! To te ja pitam. Znaš li kako stupit u kontakt sa njim?

— Čekaj... samo da vidin... — prtlja opet po svom mobitelu, kladim se da će ga iščeprkati — ... a ovo... nije... ček... aha.. "Boro basista", evo ga!

— Aj nazovi ga!

krrrr... krrrr... krrrr...

— Ej Bog! Mate je, di si Boro? ... Mate Marijan, oli si zaboravija, nismo se dugo vidili... e sint... je, je... aha... ma... to ti je duga priča... — i tako on, da ne priča dugu priču, raspričao se o svemu i svačemu. Pa se smije, pa se čudi, pa se opet smije... i tako to traje li ga traje. Na kraju kaže "živija ti meni" i prekine poziv.

— Ajme šta mu se sve izdogadalo, čoviče, ne bi virova...

— A bend?

— Ma ne svira u bendu, već dugo.

— Ma naš bend, Mate!

— Ajoj... skužaj, zaboravija san ga to pitat... malo se zapričali i eto...

Uzmem njegov mobitel sa stola i nazovem Boru, kažem mu da osnivamo bend i da trebamo basistu. Začudo, on se ugodno iznenadi i prihvati. Kaže da je imao ekipu s kojom je igrao balote, ali kako mu je to sve teže što je stariji, a i geleri ga žuljaju kad zamahne rukom, tako mu se svidjela ova ideja.

Super! Sada imamo kompletan bend, osim pjevača.

— A ko će pivat od vas? — upita Grba i nas dvojica se pogledamo upitno.

— Morat ćemo nać vokal; pivača ili pivačicu, Boro ne zna pivat uopće... — konstatiram stanje.

— A da ja pitan mater bi li pivala? — momak predloži i totalno nas zabezekne.

— Mater? Pa je li ona pivala prije? Ustvari, otac ti je umra prije nekoliko miseci...

— Mater stalno piva. Pivala je i ocu na sprovodu, lila suze i pivala. Dok je bija živ gušta ju je slušat kako piva u kužini i reka joj "nemoj nikad prestat pivat, uskratila bi mi veliku radost". Često zna otić na očev grob, pa pivat *sotto voce* njemu za dušu. Doma piva na sav glas i kaže da bi umrla bez toga, da joj je to jedini razlog za živit. — Mate i ja se pogledamo... ovo je bilo nekako nadrealno i nevjerovatno za čuti.

— Pa je li dobro piva? — pita ga Mate.

— Ma piva odlično!

Kaže da mu mater pjeva odlično... hm... ali ja bubnjarima ne vjerujem na sluh. Oni su više glazbeni siledžije nego umjetnici, tako ja barem smatram. Neki od njih uopće nemaju osjećaj za dinamiku, sve im je ravno... samo udri brajo! Uglavnom, otišli smo prebaciti maloga Grbu doma, da mu njegovu majčicu... upoznamo. I upoznali je. Žena naših godina otprilike, niti lijepa niti ružna, ljubazna ali dosta tužna. Čim se sjeti pokojnog muža suze joj izbiju na oči i liju, a ona priča prirodnim glasom, kao da je tuga nije zgrabila za vrat.

Nakon dvadesetak minuta razgovora, ona se opustila i zapjeva, a da to nismo ni tražili od nje. Mate i ja se pogledali iznenađeni kvalitetom njenog glasa, skoro pali na koljena. Grba mi donese gitaru i ja je pitam zna li nešto od Arethe Franklin, ona odgovori da zna "Respect" i ja počnem intro, pjevušeći solo gitaru i lupajući akorde kao pratnju.

Kad je počela majčica pjevati, mila majko... koji vokal! Kvalitetan u svim područjima, ima raspon, boju, impostaciju, dikciju u napjevu, ma sve! Nas dvojica

zapanjeno je gledamo, ne možemo vjerovati. Kako ju je pokojni Grba skrivao, nije mi jasno.

— Gospođo Mila (tako se zvala), ja sam udivljen vašim glasom ka i vašen osjećaju za dinamiku, glazbeno izražavanje, zapravo vi ste umjetnica i ja mislin da se i Mate slaže sa mnom. A Mate?

— Kako ne, kako ne! Pivate sa tolikon lakoćon da je divota to slušat, a imate kvalitetan glas i umjetnički osjećaj za glazbu. Sve to nije lako nač u jednom paketu, da se tako izrazin.

— Fala van na komplimentima. Dugo se nisan usuđivala pivat prid drugima, zato nisan nikad ni nastupala, a kad san se udala, to je već bija drugi život, potriba za dicu podizat bila je jača od ičega; ali nisan nikad prestala pivat, pa makar sama za se.

— Gospođo, bili vi pivali u našen bendu?

— Da buden iskrena, mami me taj izazov i rado bih, ali otkad san udovica, stalno mi je neka tjeskoba tu u grudima... fali mi moj čovik... — sve to govori uljudno i prijazno, pa kad ne bih vidio suze kako joj se liju niz obraze, ne bi po glasu nikako prepoznao da to izgovara plaćući.

— U redu, gospođo Mila. Fala van za ovo što ste nam pokazali. Mi koji mislimo da nešto znamo o popularnoj glazbi, osjetili smo se poniženi spram vaših pivačkih sposobnosti. Potpuno vas razumin i mi ćemo radit probe bez vokala, u nadi da ćete se možda uskoro osjetiti dovoljno jaki da, vašoj nesrići usprkos, zapivate sa nama za dušu vašeg pokojnog muža. Mate?

— Ma jasno... mogu samo potvrdit ovo šta je Ante reka, i ne da smo van zahvalni nego ćemo izać odavde bogatiji, u glazbenom smislu, za novo otkriće, kojemu se nismo nadali.

Dogovorismo se s Grbom da sutra dovučemo njegove bačve u garažu, razmijenismo telefonske brojeve te odemo

Mate i ja svaki svojim putem. Na rastanku sam mu dao kopiju ključa garaže i rekao mu da prebaci jedne klavijature tamo, kad bude bio raspoložen.

*

Sada želim iskoristiti vrijeme u potrazi za Emilovom suprugom. Već sam po internetu tražio podatke o njoj, čak sam našao i neke intervjuje za lokalne novine, znam kako izgleda, kao i da ima kujicu koker-španijela, za koju je u tisku izjavila, da joj je "najbolja prijateljica". Ja nisam baš zagovaratelj kućnih ljubimaca, po meni su oni još jedna obveza i ne znam kako nekome kućna stoka može biti draga. Niti nese jaja, niti je možeš pomust; pod milim Bogom nikakve koristi od te živine.

Ali živimo u razdoblju gdje jedan džukac ždere bolje i više, nego bi četiri beskućnika zajedno mogli pojesti. Štoviše ako si džukela svi te maze, dive ti se; dok ako si tehnološki višak, smetaš i svojim ukućanima jer si jedna usta viška. Takvi su bar svjetski trendovi, koje naš društveni obrazac u EU pomno slijedi.

*

Dakle, moj plan je, ne računajući angažman oko benda, da promotrim Emilovu ženu, njene navike i afinitete, kako bi joj se mogao nametnuti kao poznanik, pa čak i hmm... Ime joj je Vanda i ako se uspijem približiti njenom srcu, to će biti sjajna prilika za osvetu Emilu i mojoj Neveseloj ženi. Oko za oko, zub za zub, preljub za preljub. To je moje ekstenzivno tumačenje Hamurabijevog zakonika, prilagođenog mojoj problematici.

Mislite li da sam đubre? Već sam rekao da jesam. Sebično đubre u sebičnom, mizantropskom okolišu. Ja samo hvatam impulse okoline i prilagođavam svoje karakterne osobine općem, neetičkom društvenom kodeksu. Kao neka vrsta mimikrije; želja da se uklopim u okoliš je jača od osjećaja koji me čine čovjekom, kako ne bih

postao žrtva predatora. Emil je na vrhu hranidbenog lanca i ubire svoj danak ljubujući s mojom suprugom, dok se ja samo, kako napomenuh, prilagođavam okolini. Elementarni životinjski principi. Kad nismo ljudi, onda smo stoka ili kućni ljubimci koji zapišavaju skupocjeni perzijski sag i nitko im takav čin ne uzima za zlo.

Sjedio sam u kafiću koji ima sjajan pogled na čitavu ulicu u kojoj živi Emilova obitelj. Imali su kći koja je studirala, mislim, u Zadru ili Zagrebu; uglavnom neki grad sa 'Z', a smjestio se u Hrvatskoj. Kuća im je bila stara zgrada građena poslije drugog svjetskog rata, u kojoj je živjelo desetak obitelji, ako ne i više. Emil je kupio sve stanove, dakle zgradu, koju je potom srušio i sagradio novu, potpuno različitu od ostalih u ulici. Sada više nalikuje na modernu palaču nekog emirata, nego na onu staru ruinu kakva je bila prije i kakve su druge u istoj ulici. Naravno, za sve to je trebalo ishoditi gomilu odobrenja, usklađivanja s urbanističkim planom, za što inače trebaju godine ako bi se naposljetku i uspjelo u tome; no, začudo, Emil je sav taj posao obavio takvom brzinom, da su se obični ljudi iščuđivali njegovom sposobnošću, koja je drugima bila nedostižan san.

Potrošio sam dobar dio dana ispijajući kave i očekujući Vandu da izađe iz svoje luksuzne jazbine. Gotovo da poželjeh otići i nastaviti svoju uhodničku misiju neki drugi dan, kad ugledah damu kako izlazi iz zgrade vodeći na povodcu crnog koker-španijela.

Raspoloženje mi se iz korijena promijenilo i moji su se alarmirani sustavi istog trenu postavili na najvišu razinu borbene gotovosti. Izjurivši iz kafića, diskretno sagnut iza parkiranih automobila, gledao sam kako odmiče na drugu stranu ulice, te se hrabro uputio za njom u maniru privatnog detektiva iz petparačkih romana.

Objekt: Emilova žena Vanda

Prikačena za: ženku koker španijela

Brzina kretanja: žensko-šetačka ili muško-špijunska

Držao sam se na udaljenosti koja mi osigurava diskreciju, a također i dovoljnu blizinu da je ne izgubim iz vida. Skrenula je lijevo u ulicu pod pravim kutem i produžila pravo u park. Lijepa žena, ali to sam vidio na internetu; dok sad još vidim vitku figuru i pomalo zanosan, ženstven hod. Promatrao sam je dok je šetala kujicu, skupljala njen otpad, sjedila na klupi mazeći je i pribilježio današnje obavještajne podatke.

Sljedeći dan sam istim postupkom gospođu Vandu stavio pod nadzor, s time da nisam došao onako rano, nego dosta kasnije, pretpostavivši da svoju "najbolju prijateljicu" šeta u približno isto vrijeme. Tako sam danas popio samo jednu kavu, za razliku od jučer, kada sam popio četiri i cijelu noć probdio šetajući po sobi, dok je Vesela blaženo hrcala. Uzeh i tablete za spavanje, ali utaman... srce mi se uzlupalo od pretjeranog kafenisanja. Ujutro se ustah s natečenim podočnjacima i pogledom kao u sove ušare, ali sam se nakon pola dana pribrao. Zapisah obavještajne podatke.

Vrijeme: dvadeset sati i sedam minuta

Objekt: Emilova žena Vanda

Putanja objekta: istim putem kao i jučer, ali na zapadnoj lokaciji parka

Usputna zapažanja: ugazio sam u vrlo smrdljivo govno, po svemu sudeći nekog velikog i prežderanog psa loše probave od najmanje 60 kg žive vage

Rutinu sam nastavio i narednih par dana, te došao do konačnog zaključka da ću morati nabaviti psa, kako bih na taj način olakšao sebi proboj u intimu gde Vande.

Glava II

Konačno je i svanula, zapravo, protu-svanula večer u kojoj mogu biti zadovoljan dnevnim učinkom. Imali smo probu kao pravi instrumentalni sastav bez vokala. Garaža je sve, samo ne akustična, ali zato je ekipa poletna i ml... dobro, mlada nije, ali je zaista poletna.

Mate Marijan svira kao u najboljim danima; Grba mlati po bubnjevima jako dobro, nije virtuoz ali ritam drži čvrsto od početka do kraja. Borislav Jevtić je posebna priča, svira odlično jer je povremeno uzimao bas u ruke i vježbao u kući. Improvizira fenomenalno i naježim se na njegove *walking bass* inspiracije. Nikad nije tako dobro svirao, ni u svojim najboljim danima. A ja, uh... o tome ne treba niti govoriti! Ja sam tu za sve iznerediti i onda moramo početi ispočetka. Treba mi još dosta, dosta vježbe; a možda ni toliko ne bi bilo dovoljno! Votevr, ja zadovoljan. Grba nas starije oslovljava s 'vi' i upozorio sam ga da je to među članovima benda strogo zabranjeno. Godine se ne mjere, svi smo "ti", i ti si "ti", i ja sam "ti". Drag i dobro odgojen momak, pa sam ga trebao više puta upozoravati, kako bi se navikao na njemu nesvakidašnju razgovornu rutinu.

Jedino čime u ovom danu nisam bio zadovoljan su Dijanine ocjene, kao i činjenica da je dramatično popustila u pažnji na satu. Razredna nastavnica mi je rekla da tako nešto nije očekivala od renomirane odlikašice. Nisam ni ja. Morat ću ozbiljno porazgovarati s njom. Ovako je to bilo:

— Jeste li sigurni da su to njene ocjene... da niste možda zamijenili slučajno... Dijana Katić.

— Itekako sigurna, gospodine Katić.

— Pa kako je to moguće, kroz tako kratko vrijeme?

— Znaite, ja sam očekivala da će te mi vi to odgonetnuti. Postoje li kakvi problemi unutar obitelji?

— Ma kakvi! Obitelj je skladna kao i uvijek. — "ma što to značilo", promislim u sebi.

— Da se nije zaljubila? Stvarno ne znam zašto bi ovako naglo popustila i to u ovolikoj mjeri. — nastavi ona tako, isljednički uporno.

Meni se u tom trenutku gubio njen glas i zbunjen sam propitkivao sebe, što bi se to moglo s mojom Dijanom dogoditi da tako zastrani. Razrednica je ispred mog lica zaneseno govorila o koječemu ili možda pitala; ali ja nisam bio svjestan njenih iskreno zabrinutih usta, što neumorno drobe brižne frazeme, dok se u mojoj glavi koprcala preneraženost.

Do naše zgrade sam došao udubljen u misli, koje mi nisu dale mira. Kako je moguće da moja pametna curica... ne, ne mogu shvatiti ovu novu situaciju, kao ni razloge koji su doveli do ovog potonuća. Sve mi se čini kako se upravo trijeznim od teškog pijanstva te da moj mamurluk proizvodi podlu, zakulisnu fantaziju.

Upravo se penjem uz stepenice i čujem kako je netko u stanu raspalio glazbenu liniju. "Dobro dere" promislim... Ja za kvaku, a glasnoća se naglo pojača i shvatim gdje je ishodište ovog izvora buke. Dijana raspalila, sunce joj njeno... kako može ovako glasno slušati, još će mi i policija doći... otvorim vrata njene sobe, a prizor je bio iznenađujući, čak i za moje apetite.

Dijana je ležala ukoso na krevetu s jednom nogom na podu, a na njoj se nalazilo... joj, teško mi je uopće izgovoriti; na njoj se nalazilo neko čudovište od dvadesetak godina ili više, u isfucanoj jakni, moderno izderanim trapericama i žvale se! Ja stojim na vratima sobe i ne mogu doći k sebi. Ništa ne čuju, glazba trešti, drpaju se, ona u trapericama, s raskopčanim gornjim dugmetom, ja van sebe... popizdio skroz!

Uzmem glazbenu mini liniju, podignem je i svom snagom tresnem o pod.

— Ajme skužajte! Oli san vas prikinija? Samo vi nastavite...

— Stari! — vrisne Dijana — Sa kojim pravom ulaziš u moju sobu!? Izlazi odma!

— Ovo ti stari doša, a? Zdravi bili, šjor. — pozdravi me čupavi dripac, s naušnicama probijenima kroz usne. Dijana shvaća da neću otići nikamo i udari u plač.

— A ko si ti, faco!?

— Ala brale, nećemo se sad vriđat, ja san lipo pozdravija... koja frka, a?

— Kako se zoveš i koliko godina imaš?

— A iman dvasjednu, ono... Željko Šipić, Šipka za prijatelje... ka...

— Nabijen ti šipku u guzicu majmune! Ko te je doveja u stan?

— Ko me doveja, ka? Pa došli smo skupa, ja i mala... ono... u čemu je frka, ne razumin...

— Tata, molin te ka Boga! Kako mi moš upadat dok san sa momkon u sobi, jeba te!?

— Ti muči, ti ćeš dobit svoje posli! Je li ti Šipak znaš koliko ona ima godina?

— Da Šipak? Ala vas... Šipka me zovu a ne Šipak.

— Koliko ona ima godina? — unesem mu se u lice, ali budalaš uopće ne reagira na razvoj situacije.

— A ima, ka... ima biće petnes, šesnes... do dvaes maksimalno... ono... — Dijana se hvata za glavu.

— Znaš li uopće kako joj je ime?

— A di neću Danijeli znat ime, svašta... ono...

— I šta ti želiš od nje?

— Ala, brale... koji ste vi lik... pa je li ovo dvasprvo stoljeće... šta bi mi sad o tome tribali pričat, ka... nerazumin.

— Ti bi natega nešto, a faco?

— A ko ne bi... ala vas... stvarno, ono... di vi živite? — Dijana zabila glavu u jastuk, od sramote ili plača.

— Ma u pravu si Šipak.

— Jel da jesan... ono... zov prirode, ka...

— I mene zove priroda, ajde u moju sobu, skini gaće i naguzi se priko kreveta. Dijana imaš li malo kreme, da mu ne ispadnu oči?

— Taaataaaaa!

— Sad san "tata", nisan više "stari, aj ća iz moje sobe", a? Šta ćemo sad, je li ti... drogašu!?

— Nemojte tako, nisan ja drogaš... trava nije droga...ono... to je već znanstveno dokazano, ka...

— Ovako ćemo, faco! Ako se približiš na sto metara mojoj ćeri, ne samo da ćeš bit optužen za uznemiravanje maloljetnice i strpan u bajbuk, nego ću ti ga ja osobno kidat cvikcangama komadić po komadić.

— Dobro je, brale... koja sad frka iznenada... ono, nema problema... iden ća.

— Izleti iz kuće i da te moje oči više ne vide!

Požurio je ispred mene do izlaznih vrata, nije ni otpozdravio, nego samo isklizao kroz vrata na stepenište, kao da se čitav preznojio vazelinom. Valjda reakcija na cvikcange, tko će ga znati. A sad Dijana!

— Pa ćeri moja jesi li ti normalna? — zabila je glavu u jastuk i plače, nečujno, ali vidim da joj se leđa tresu.

— Znaš li da san ti bija na primanju u školi? ...ne odgovaraš je li? Znaš kakve su ti ocjene, a odlikašica si bila cilo školovanje...

— Mrzim te... mrzim... Ti si jedan stari gad!

— Eh... nisi jedina koja to primjećuje, možete osnovat građansku inicijativu. Ali dušo, shvati... mama i ja smo odgovorni za tebe do tvoje punoljetnosti. Pokušaj razumit!

— Ako se tebi ne može dignit neka stvar, ne moraš sve oko sebe kažnjavat! — ispali mi rafal u lice, i još doda — Jadna mama.

Trebam li ponovo naglasiti da sam šokiran! Moja divna mala curica... dobro nije više mala, domalo odrasla, ali ovakav riječnik, suprotstavljanje roditelju na ovakvoj razini. Strašno! Doslovno sam sablažnjen! *Quo vadis* ludi svijete? Ne znam što reći svojoj kćeri, a mene ostaviti bez teksta je nemoguća misija.

— Dijana, slušaj me pažljivo. Onaj tip... ne, onakav tip... u stvari bilo koji tip... zaboravi odma bilo kakvu vezu. Odsada ćeš izlaziti vanka samo u školu i nigdi drugdi; ako ja saznam da se sa nekin vucaraš... Je li ti misliš razgovarat sa mnom ili samo jadikovat nad svojom sudbinom 'kletom'?

— Šta oćeš? Šta!? — okrene se i drsko mi ispali u lice.

— Vidi je! Ma jesi li ti imala šta sa tim tipom? U kakvom ste odnosu bili?

— Šta te briga! Oćeš pitat je li bilo šta konkretno, je li to? E pa nije, zahvaljujući tebi!

— O Bože! — uzdahnem i naslonim glavu na dovratnik.

Ne mogu vjerovati! Da meni maloljetna kći dijeli ovakve lekcije! Otišao sam u svoju sobu nijem i zaprepašten. Imao sam osjećaj da se soba okreće polako i nezadrživo. Legao sam na krevet. Samo se promijenio smjer vrtnje, odnosno nagib osi oko kojeg rotira soba. Kako smo stigli do ove točke i možemo li se vratiti ponovo u homeostazu, gdje nisam rukama držao zauzdane divlje konje, koji vuku svaki na svoju stranu. Ma jebem ti stan, kad se soba ovako otkači pa se njiše odvojeno od matičnog broda! Jooj... kad će mi se više prestat vrtjeti u glavi...

Čamio sam u sobi, kao u samici, dok Vesela nije došla s posla. Naravno, ispričao sam joj sve; svaki detalj, zajedno s lascivnostima koje sam vidio i čuo. Ipak se iznenadila, otišla u Dijaninu sobu razgovarati, pri tome začudo, ne kritizirajući mene. Sjedio sam u sobi i čekao. Nakon dosta vremena, ne mogavši više trpjeti neizvjesnost raspleta ove drame, uputim se u Dijaninu sobu. Ušao sam, naravno, bez kucanja.

— Evo vidiš! Ovako ON upada, bez kucanja! — Dijana dobaci iz zagrljaja majke koja je tješi.

— Ante, molin te budi obazriv spram Dijane, ona je sad u osjetljivom periodu.

— A to!? Nema problema, evo sad ću ja pokupit nekoga drogaša sa ulice da je tješi... i da joj napravi dite, onako utješno. Vesela, želiš li muško ili žensko?

— Ante prestani!

— Možda da odabereš boju... jednoga arapa, crnca, kinеза... kakvo bi ti Nevesela volila za utjehu naše kćeri?

— Odvratan si! Ajmo u sobu, trebali bi nas dvoje nešto porazgovarati.

Eto, ja odvratan idem od vrata do vrata u našu sobu, dok ispred mene, svečano stupa Vesela. Sad JA još trebam na raport.

— Ante, tribaš shvatit da je ona u jednon posebnom periodu. Ti nisi žensko i nemoš to shvatit...

— Posebnom periodu!? Pa koga ti jebeš u zdrav mozak, a Nevesela! Svi ste vi u nekom posebnom, osjetljivom razdoblju, a ja? Ja san, po vama, samo smetnja dok prolazite kroz ta vaša razdoblja, greda među nogama! Gazite po meni ka po blatu, otirete noge o mene, ma šta noge... guzicu otirete sa mnom. Ja sam vaš toaletni papir!

— Eto vidiš!

— Šta to triban vidit, Neve?

— Pa vidiš li kako se nerazumno ponašaš! Ja ja ja... samo ja! Pa jesi li ti centar svemira, Ante!?

*

Slomilo me. Izjurio sam iz stana kao u nekom transu. Lutao sam besciljno po gradu, satima. Šetao do Zente, oko Marjana, kroz centar. Noć je skoro, a u meni potpuno zamračenje, pogrbljen hodam gledajući u tlo i ne primjećujući ljude, automobile, zgrade... čitav ljudi svijet koji promiče polako mimo mene. Odjednom se u nekoga zabijem lijevim ramenom. Htjedoh reći oprostite, ali krupan čovjek me uhvati za prsa i povuče uzgor.

— Ma koga ti... ej! Ante jesi li to ti? — čujem i pogledam smrknuto lice. Prepoznam starog prijatelja iz osnovne škole. Naravno da smo se u međuvremenu sretali u intervalima od po nekoliko dugih godina.

— Bepo! Đubre jedno, šta je sa tobom!?

Bepo me grli, ljubi, zaboravivši da me još drži za košulju i da mi je glavu napenali za slobodan udarac. Ushićen je, a i meni se srce razmrzlo i zaigralo kad sam ga ugledao onako krupna iz podređene pozicije.

— Ajmo negdi na večeru, da se ispričamo. Baš mi je drago, šta san te sreja. Znaš da san te sanja dok san bija na brodu.

— Još navigaješ?

— A šta ću stari. Daj, di ćemo?

— Bepo moj, suv san ti, iman možda sto kuna u džepu.

— Pa šta! Ma jebeš kune... dat ću ti ja kuna, eura... šta god ti treba.

Nakon onakve obiteljske sablazni, Bepo mi je došao kao melem na izvrijeđanu pamet. Sve što je u meni uznemireno buktjelo, divlje treslo čitavu konstrukciju zdravog razuma, sada je najednom iščezlo netragom. Nevjerojatno! Dobri moj Bepo, kao da me sam Bog osobno namjerio na nj. Za

petnaestak minuta bili smo u finom restoranu, večerali i razgovarali o svemu.

— I tako ti... kažeš... cirkus... žena, dica... — komentirao je dok je glodao zadnju košćicu nad svojim tanjurom.

Bepo je bio jedan od onih dragih likova, kojeg sam sretao svakih par godina u kojima se ne bismo ni čuli ni vidjeli, no zato, svaki put bi se radovali kao mala djeca kad bi nas put nanio u isti kružni tok. A iz tog kružnog toka bismo izletjeli, najčešće centrifugalnom silom od pretjeranog uživanja alkohola, no to nam, ni najmanje nije ometalo intenzivnu razdraganost, kada bismo iznova nabsali jedan na drugoga. Ja sam se, u novom ambijentu, nakon dobre večere prilično opustio, mada me nije prošla gorčina, zbog svega što sam vidio i čuo u mojoj obitelji.

— A šta bi ti učinija na mome mistu? Još mi slika éeri, koja se valja sa nekim urbanim usisavačem marihuane, ne izlazi iz glave. I to bez pardona! Da si ti to vidiya, stari moj... koja drskost u nje i u njega; pa onda predavanje Vesele upućeno meni kao onome koji nema takta za njihovo pomamno prpošenje po krevetu. To što se u par tjedana srozala od odlikašice do... do... skoro izopćenice... to se ne konta, a! Šesnest godina ima, Bepo... aloooo... šesnest godina!

— Ante moj... iman i ja problema, doduše, drukčije vrste sa svojon dicon, ali mene moji više-manje poštivaju. Nisan pametan... — malo je zastao s čačkalicom među zubima — ...ali to šta ti kažeš da te žena vara sa tin Emilon, koliko si siguran u to?

— Ah... siguran... šta je danas sigurno? Ali sve upućuje na to, ili sa Emilon ili sa nekin drugin; a za drugoga nema vrimena, stalno je sa Emilon. Te sastančenja, te putovanja... ostajanje do kasne ure, jer su imali posla. Više je sa Emilon nego sa svima drugima na svitu zajedno.

— Možda je glupo da ti ovako govorin, ali ja bi to pustija na miru ako nisan siguran sto posto. Virujen da bi tako učinija, jer ko mi jamči da to nije samo moja, odnosno tvoja, infišancija. Koliko puta u životu ti se pari da je nešto sigurno, pa se na kraju ispostavi da je skroz drukčije... koliko puta! Nego, meni je nešto drugo palo na pamet, kad san poslušā ovu tvoju priču. Bija si reka da si počēja ponovo svirat i da si osnova bend, a meni sin otvara kafić u onon prostoru di mi je nekad otac radija trupove za brodice od stakloplastike. E sad... sin je pošto-poto zamislija u glavi da to bude glazbeni klub, pa ako se sičaš kako je prostor izgleda dok je još stari radija brode, na onu podestu di bi stari ostavlja skale, plastiku, alat...

— Skužaj, tebi sin nemore imat više od dvaestri, dvaestčetri...

— Ima dvaespet, ovi stariji. Znan štaš reć, da je to velika investicija, a dečko nema većih poslovnih iskustava, ambiciozan zalogaj. Ali neka. Frane je odličan momak... dobro, svaki cigo svoga konja hvali, ali trudi se, poduzetan je i želin mu dat priliku. Možda i zatvori nakon koju godinu ako mu ne bude išlo, ali ja bar znan da san mu pružija priliku. Ako ne bude išlo, uloženo neću nikad vratit, ali isplati se riskirat, kad je ovakvo dite u pitanju. Na kraju balade, jebeš lovu...

— Drago mi je, stari moj, da ti tako moš na sve gledat, da si fudran⁶ i da...

— Ajme, skužaj šta te prikidan! Eto, to san mislija... reć njemu da se nađe sa tobom pa da ti i taj tvoj bend, ako van odgovara angažman, nađete nekakvi zajednički interes, eto...

— Bravo Bepo! To bi bija pravi angažman za moj bend, da imamo kome rastiravat goste, haha...

— Ajde ludonja jedan... dat ću ti broj od sina, pa se dogovarajte, a njemu ću reć... a njemu ću... ma šta ću njemu

6 Fudran - dobro stojeći

reć? Da mu se stari naloka i da gušta ka prase u malo blata...

Rastali smo se kao i obično, uz pomoć centrifugalne sile. Ušuljao sam se u stan, polako i tiho kao tat. Povratio sam *sotto voce* u stalak za kišobrane, pažljivo da ne budim svoje pleme; produžio u kupatilo i osjetio ljutu agresiju na oči kada sam upalio svjetlo. Sredio sam se, koliko sam bio sposoban, dakle, ne baš bogzna koliko i ušuljao se svojoj ljubavi u krevet. Dao sam sve od sebe, da kao leopard koji se šulja svome plijenu, ne ispustim ni mjauk, no moja je dragana ipak osjetila vibracije madraca, podigla malčice svoju dražesnu glavu i pozdravila me:

— Stoko jedna pijana!

*

Sutradan sam bio oran za napraviti sve dogovore s bendom i s Franom za angažman u lokalnu, no najprije sam morao počistiti gnjusan nered koji sam sinoć ostavio. Kako je to bilo odvratno! Gadio sam se sebi, dok sam prao sve uprljane komponente moje sinoćnje gadarije. Fuj! Mogu misliti kako me je Nevesela doživjela, kad sâm želim to trajno izbrisati iz pamćenja. Zamišljam kako se u govna izvaljana svinja, uvaljuje mojoj ženi u postelju, eto tako mora biti da je ona doživjela mene. Tako i nikako drukč... ili još gore! Da iz trbuha te svinje iskače *Alien* i proždire ju, baš kao u istoimenom filmu. Ima pravo što me gađa kada popizdi, ali jednom kad me pogodi kremom, može me doslovno kremirati.

No, barem su razgovori s Matom Marijanom, Borom i Grbom protekli u optimističnoj atmosferi. Već je poznato da su članovi benda dogmatski optimisti kada je njihova perspektiva u pitanju. Budući da nisam imao gitarsko pojačalo i da smo probe radili s malim Matinim gažerskim razglasom, Boro me iznimno obradovao donijevši mi iz svoje drvarnice prastari Roland Bolt.

Nakon što sam uklonio koloniju paučnjaka što su tu našli prebivalište, isprobao sam ga i zvučao je loše, ali nakon izmjene dvostruke triode koja je bila okretač faze, Roland je propjevao kao slavuj. Sladak *clean* ton sa Stratom je bio predivan, ali *drive* je, kao i kod svakog Rolanda Bolta, bio teško sranje. No, to me najmanje brinulo. Danas sam planirao i nabaviti džukca, a kako love nemam za ugladeno pseće stvorenje, zahvatio sam u uvijek dostupnu bazu lajavaca – u azil za pse.

Imam prijatelja s kojim kontaktiram internetskom vezom, i nalazi se u Sorrentou na samom jugu Australije. Tamo radi u *sanctuaryju*, mada to u paralelnom prijevodu na hrvatski jezik nije sanktuarij, nego je, zapravo azil za razne divlje životinje, kojih u Australiji ima bezbroj vrsta. Naravno, kao i svugdje, najdivljija vrsta je čovjek, ali za nas ljude postoje drukčiji azili na tom dalekom kontinentu.

Htjedoh reći da je taj azil, ilitiga *sanctuary* namijenjen prije svega za klokane, koale, čudnovate kljunaše i druge nastrane životinje. Smatram nelogičnim da psima treba azil. Treba li kokošima azil, janjcima... eh, janjcima da. Tu bih navraćao svako malo po novog ljubimca, da postoji tako nešto. Ako ne postoji, zašto bi stoga, postojao azil za pse? To mi je neshvatljivo, ali u ovom vremenu besparice, dobro mi je došlo, da se uklopim u strategiju približavanja gospođi Vandii, koja je u intervjuu izjavila da joj je kuja "najbolja prijateljica".

Čim sam vidio čopor pasa iza rešetaka, došlo mi je da se okrenem i odem što dalje od tog koncertnog laveža i cviljenja. Kad sam se okrenuo, našao se oči u oči s jednom damom, skoro moje visine i desetak godina mlađom godinom proizvodnje od mene. Imala je debele naočale ispod kojih se isticala velika bradavica i ljubazan osmijeh. Nakon pozdrava prijazno me upita:

— Jel'da da je to tužno?

— Kako da ne! Da tek vidite moje... — htio sam reći ukućane, ali sam se zaustavio na vrijeme.

— Ali vi imate više od jednog pasa?

— Ne, ali živim pasji život i stoga bi htio imati jednog, meni sličnog... pa sam navratio u nadi da ću se utješiti.

— Utješit ćete se svakako, ali nemojte tako o sebi... da živite pasji život... Vi, za razliku od ovih stvorenja, barem imate nekoga tko vas voli; a to je najvažnije. Jel' tako.

— Tako je, ali mene nitko ne voli. — kazah, a ona se nasmije, shvativši to kao šalu.

Gospođa me htjela osobno upoznati sa svakim lajavcem, opisujući njegove karakterne osobine, kao da se znaju iz školskih klupa. Ponudila mi je jedno pseto, veličine ponija i sugerirala kako bi mi to jako dobro došlo; no ja sam takvu avanturu glatko odbio, već videći dijelove svog tijela u tim balavim raljama. Nekako smo se našli kod jednog cijukavca koji bi bio, bar što se vage tiče, *al pari* koker španijelu. Imao je tužne oči, obješene uši, mješanac nekakvog malog terijera i šivaće mašine. Baš to mi treba; maleni ćuko, koji sažalno gleda i lomi ženska srca.

*

Kad sam došao kući s mojim adutantom, prenerazio sam djecu i Neveselu, koja se upravo vratila s posla. Bili su u neshvatljivom čudu, gledajući kako im predstavljam svoje pseto, a Siniša me bodrio:

— Stari... jeba te, ti si skroz otkačija. Pa nisi u životu donija hrčka u kuću, a sad si uzeja pasa; nemoj mislit da ću ti ja šetat tu psinu.

— A isto je smišan. — popustila je malčice Dijana — Kako si ga nazva?

— Amigo.

— Di si mali Amigiću... vidi kako tužo gleda... a je smišan.

Amigo se nametnuo Dijani da ga mazi, ona ga poče gladiti po oštroj dlaci dok je on izražavao zadovoljstvo cviljuckanjem i mahanjem repom. Nevesela mi je dala znak glavom za raport u spavaćoj sobi i ja se uputih smjesta, spreman na sve moguće pogrde, kojim me kani obasuti. Naravno, čim sam stupio u njen *office*, sručilo se nebo na zemlju: te ovo, te ono, te nisi normalan i tako dalje; sve urešeno maštovito epitetima, koje ovdje ne napominjem, zbog moguće povrede pristojnosti čitateljstva.

— Kako ćeš se brinit za njega, i kako ćeš ga hranit?

— A ka i svi drugi, srca ti...

— Ali svi drugi imaju posal, i dobivaju plaću. A ti? Je li ti prioritet kućni ljubimac ili traženje posla?

— Pa kako ću tražit posal, u mojin godinama... ko će me zaposlit. Oće li TVOJ dragi Emil?

— Ma ostavi se Emila više... — u tom času je pocrvenjela u licu i ja sam shvatio da jurim prema opasnoj zoni.

— Pa još neko vrime dobivan onu crkavicu sa biroa... naknadu ili kako se već zove.

— I ti se usuđuješ to trošit na beštiju, umisto da se misliš kako ćeš nešto zaradit. Kako možeš, kako možeš...

— Ja san te samo mislija obradovat sa kućnin ljubimcen, ali ti ka uvik, sve dobro okreneš naopako. I to mi je fala, za gestu kojon san te mislija udobrovoljit! Ja san šokiran. — nije popušila ovu moju glumu.

— Ma jeba te pas, koga ti vučeš za nos! Je li mene, Ante!?

Ovdje sam se pozvao na peti amandman, za koji sam saznao iz holivudskih splećina. "Pozivam se na peti amandman" bila je sintagma kojim bi optuženi imao pravo ne odgovoriti na pitanje koje bi ga moglo inkriminirati. O, jaki su ti holivudski filmovi, u njima možeš naći problem za svako pojedino rješenje koje ti život nudi. Pored toga sam naglasio kako je to dobro za Dijanu, koja je sad u krizi

identiteta, jer će joj biti utjeha i terapija, na neki način. Trljao sam i brljao, hrpimice je salijećući raznim svijetlim stranama koje bi proizišle iz ovog pothvata s Amigom. Tako sam je *spamirao* raznim besmislicama, da joj se *server* srušio i ona je prestala s agresijom.

Vesela je ostala bez riječi. Ali nemojmo se zavaravati... nju ostaviti bez riječi, hej! Ona jednostavno nije htjela više trošiti svoju energiju, znajući da sam je doveo pred gotov čin; samo je sjedila na rubu kreveta, crvena u licu od bijesa ili ljubavi spram mene, muža kakvog nema na daleko. A što da kažem u svoju obranu? Kod Vesele nemam 'minulih' zasluga, bar ne u njenim očima. To što sam radio više poslova istovremeno trideset i kusur godina, ispod njene 'šik' frizure nije prodiralo. Bilo je to za nju davno prošlo vrijeme, paleolitik. Zamolio sam Dijanu da pripazi na Amiga, dok ja budem odsutan kojih sat vremena. Začudo, pristala je mazeci umiljatog psića i zabavljajući se s njim.

Vesela je ostala još u sobi, ali ja sam imao dogovor s Franom (Bepovim sinom) vezano za angažman u njegovom novom klub-lokalu. Odjahao sam s mojom curom, Opel Corsom do Bepove kuće koja je sva cvala u novom izdanju, možda ne baš novom, ali kad sam ja bio zadnji put, nije bila ovako lijepo uređena, s pametno i decentno uzgojenom hortikulturom u dvorištu. Naravno da se i Frane morao potruditi oko svega, budući da je lokal bio naslonjen jednim svojim bokom na njihovu obiteljsku kuću, a sve oko lokala također mora biti uredno.

Našli smo se pokraj nasada nekog visokog cvjetolikog korova, za koji mi je on objašnjavao kojeg je podrijetla i kako su mu sadnice dopremljene avionom. Dečko je znao posao, barem što se tiče uređenja okoliša i ja sam se osjećao kao u rajskom vrtu; gotovo bih ga zamolio da podignem šator u njihovom dvorištu i da svoj stan, zajedno s ludnicom u njemu, prepustim svojim da se zabavljaju.

Nakon elementarnog upoznavanja i razgovora, uputi smo se u kuću, jer je dvorište bilo fizički odvojeno od lokala i najbliži prolaz je bio kroz dvoja kućna vrata koja su povezivala stražnje dvorište i prednji betonirani dio koji je služio kao privatni parking za obiteljska vozila. Skrenusmo ulijevo po rubniku, do lokala kojeg su iznutra krasili svježe renovirani prostor i mirisi bojadisarskih materijala. Prostor mi je izgledao veći nego kad je njegov djed tu gradio trupove za brodine od kojih desetak metara. Rekao je da planira svečano otvoriti za dvanaest dana, a bend bi svirajući, naznačio karakteristike lokala i njegovu inauguraciju kao glazbenog kluba.

Frane mi se jako svidio, zapravo, nakon moje djece, nije ni čudo da me većina mladih ugodno iznenadi. Bio je visok i skladno građen, smeđe kratke kose i pomalo vojničke frizure, što nije bitno kao karakteristika osobnosti. Ali način na koji razgovara sa mnom, s dekoraterima unutar prostora, ostavio je na mene upečatljiv dojam. Ton mu je u razgovoru zvučao kao u iskusnog biznismena ili diplomata, koji je svjestan da ljudima treba dati važnosti u razgovoru, da bi se sugovornik osjetio počašćen i potpuno ravnopravan njemu, iako po raspodjeli uloga u poslu nije bio ni blizu. Tako mlad, a tako odmjeren u nastupu, bez nepotrebnih nervoza, dapače, smirujući svojim blagim tonom ishitrenost, ukoliko bi se kod nekoga pojavila.

Sjedili smo za stolom u njegovom lokalima, dok nas je neki dečko posluživao pićem i jedinu spornu situaciju smo imali kod mog nagovaranja da me ne persira, nego da se spram mene ponaša, kao da sam njemu poznati vršnjak. Frane je jednostavno bio predobro odgojen, pa čak i strog spram sebe, ne dozvoljavajući si da se prema starijima ophodi na "ti". Što se tiče benda, rekao je da bi planirani angažman bio tri do četiri puta tjedno, da bi se svirala lakša pop ili rock glazba, koja bi bila nenametljiva i ugodna. Pitao me kako se zove bend, a ja sam mu rekao ono što mi je prvo

palo na pamet: Rolling Bones. Interesantno da do sada nismo razgovarali o imenu benda; a svi osim mladog Grbe smo stare kosti, pa se nadam da će i kod članova benda taj naziv proći aklamacijom.

*

Na putu kući sam razmišljao dosta o suvremenoj mladariji, etiketirajući svakoga pojedinim osobinama i pokušavajući shvatiti postoji li neka povezana logika, na osnovu koje možeš nekog od njih procijeniti slijedom nekoliko postupaka ili međusobno izmijenjenih rečenica. Čini mi se da mi je trud oko gradnje nekakve logičke mreže koja ih povezuje, potpuno jalov. Mislim da smo mi, u njihovim godinama bili bolji... odnosno nismo! Da, bili smo gori! Hm... ustvari bili smo drukčiji i bilo nas je svakakvih, baš kao i kod današnjih mladih. No, okolnosti su bile, u naše vrijeme, potpuno različite od današnjih, a upravo te okolnosti... ma što se ovo čuje? Penjem se tako uz stepenice prema stanu i čujem nekakvu čudnu ciku, viku, režanje... pa nije valjda opet kod mene tarapana!?

Požurim se, otvorim vrata i vidim svog Amiga kako trči od Vesele do Dijane i laje... ma što laješ, psino luda? One dvije se popele, jedna na stol, a druga na komodu, dok Amigo trči od jedne do druge i skače, laje, prijeti...

— Ajme... Ante, ovi je pas poludija! Uvati ga i smiri...

— Veži ga tata... Tataaaaa, pliz! Joooj!

— Amigo, dosta! — zaviknem na psića i on, na moje veliko čudo, prestane odmah. Pokunji se i dođe k meni, mašući repom.

— Šta je bilo? Šta se desilo?

— Ma Siniša ga je šutnija nogon kad mu je doša blizu... a ovi lud, lud!

— Pa di je Siniša?

— Uteka je u sobu, a posli je navalija na nas dvi, iz čista mira... je li tako Dijo?

— Je, je... daj tata veži ga molin te!

Ne mogu reći da nisam uživao gledajući ih kako su se isprepadale psa od tri, četiri kilograma, da su poskakale na najviše kućne elemente, koje su im se pri nozi zatekle. Osjetio sam se konačno, kao gazda u kući. Naravno, za to nisam bio zaslužan ja, ali Amigo će dobiti nagradu za trud na restauraciji mog porodičnog autoriteta. Trista mu *rock 'n' roll riffova*, zaslužio je! Kad sam ga slavodobitno zakačio na povodac, njih dvije su se ponizno spustile s pijedestala; a ja sam sa zadovoljstvom predočavao sebi Veselu, kako skače po stolicama na stol i Dijanu, kako se pentra uz komodu, preko ručki od ladica, rušeći vazu i one keramičke figurice što su bile na njoj. Na stolu je ostala izvrnuta zdjela sa salatam, a crta prolivenog jabučnog octa s maslinovim uljem se pružala do ruba, odakle je kapala na pod. No Vesela se nije brinula za svoj dijetni obrok, nego je pomnivo gledala Amiga i mene kako ga držim na povodcu, i tek kada sam svoj kraj povodca dobro zavezao za kvaku od vrata kupatila, opustila se i mrmljajući pospremala nered koji je napravila. Nakon toga je hajdučki upala Siniši u sobu i izgovorila mu svega i svačega, no on, konjina, nije ni trepnuo na njene prijetnje i mahanje kuhinjskim ručnim alatom. Koji lik! Boli njega đon. Da mi je imati dio te drske flegmatičnosti, koliko bi mi lakše bilo u životu.

— Šta mu je bilo? Zašto je onako reagira na nas? — Dijana kao da pita samu sebe, ali postavlja upit kao javni poziv na diskusiju.

— Pa sigurno je prije bija u nekoj ludoj familiji, ka šta je naša! Šta se čudite šta reagira onako... pas iz azila. Ko zna šta je sve proživija u životu, kakve traume... pa ste ga svojim ponašanjem, očito, podsjetili na muku koju je za života pritrpija.

— Ma daj, tata... vidiš da je to obična džukela, mješanački nusproizvod, ko bi to drža po kući.

— Eto, sad si rekla više o sebi nego o ovoj jadnoj životinji... misliš da to pas ne osjeća? Taj tvoj prezir prema onoj marginalnoj skupini njegove rase koja nije poželjna, jer je eto... MJEŠANAC, pa samim time i DŽUKELA najobičnija. Kako ste neosjetljive vas dvi, a eto... ja se osjećan odbačen i nevoljan upravo ka on, suosjećan s njegovim jadima i nerazumijevanjem okoline.

Rekao sam sve to ozbiljno, najozbiljnije... rekao, a naravno, ne i mislio. I da ih nije Amigo dobro isprepadao, one bi dvije rekle meni podrugljivo "je si patetičan" ili "ma koga ti zajebaješ"; ovako su šutjele, nesigurne što izgovoriti, a da se raspored snaga ponovo ne okrene protiv njih.

No ja nisam ostao na tome. Zgrabivši priliku koja mi se ukazala, uzeo sam ponovo riječ i propovjednički im objasnio da Amigu treba vremena, da je ovo za njega potpuno novo životno okruženje te na kraju poentirao s uvjerenjem, da će sve doći na svoje i da ćemo svi skupa, cijeneći novopridošlicu, Amigu dati priliku da se pokaže u svom pravom karakteru kućne maskote i čuvara imovine. Još sam nabrbljao štošta u svom panegiriku, dok su one šutjele, slušajući me ili bar ne suprotstavljajući mi se.

Na kraju balade smo se svi okupili oko Amiga, tepali mu i mazili ga, da ne povjeruješ! Kako melodramatično! Kao u sapunicama najnižeg razreda, pa ipak se dogodilo. Njih dvije su se brzo uvjerile u nužnost dobrih odnosa s Amigom, da ovaj ne bi 'otkačio' i ponovo popizdio. Amigo je gledao svakog ponaosob, kriveći glavu i procjenjujući iskrenost iznenadnog naleta ljubavi, ne skrivajući zadovoljstvo zbog novonastale konstelacije.

*

Sutra smo (bend) dogovorili probu, no večeras trebam prošetati Amiga i već sam zacrtao svoju putanju, a ona vodi

preko parka gdje gđa Vanda vodi svoju kokericu u šetnju. To će biti neka druga proba, sa sasvim drukčijim angažmanom. Moja individualna gaža u kojoj će mi kao instrument poslužiti moje pseto. Utrpao sam Amiga u Corsu i vozio prema odredištu, a Amigo je skakutao s prednjeg na stražnje sjedalo i natrag. Zvjerao je na sve strane, pa pretpostavljam da se nije baš puno vozio automobilom. Čak mi je u vožnji jednom skočio u krilo, kao da on namjerava voziti umjesto mene. Zbunio me, te sam nagonski zakočio i on je poletio glavom u volan; Corsa je zatrubila, Amigo glasno cijuknuo i skočio brže-bolje na stražnje sjedalo, odustavši od vozačkih pretenzija.

Parkirao sam pored parka, a pas mi je iskočio iz automobila kroz noge dok sam izlazio; nakon čega je zadovoljan, slavodobitno zapišao gume na Corsi.

— Tako, tako... označi našu imovinu, neka se zna! — pohvalio sam ga i on se odmah isprasio kao da ću mu okačiti medalju.

Krenuli smo preko parka u ophodnju, i on je zastajao za svakim stablom, dok sam ja pogledom uokolo tražio Emilovu gospođu. Budući da je nisam uočio, a prošli smo preko cijelog parka u raznim pravcima, odlučio sam da sjednemo na klupu baš u onom dijelu parka, gdje bi naša žrtva morala neminovno proći. Amigo me cimao amotamo, te se napokon zavukao ispod klupe i zadovoljno izvalio na travu. Ja sam gledao na sat, i čini mi se da smo došli ranije, jer je gospođa bila prilično precizna, ali sat ne kaže tako. No kako sam ga kupio na pazaru automobila, i to još od nekog sumnjivog tipa, vjerojatno je nekakva kopija... ma, uglavnom, kopija sata. Znao bi se u danu požuriti i po nekoliko minuta. Najbrži sat kojeg sam ikad imao, trkaća izvedba.

Aha... evo dvije dame, za mene i mog Amiga... polako prilaze puteljkom, nesvjesne naše nazočnosti i zamke koje smo im pripremili. Polako su se šetuckale cik-cak i prolazile

mimo nas, Amigo je zategao povodac, primijetivši ženku; bolje rečeno ja sam primijetio ženku, dok je on svoju samo nanjušio i promatrao seruckanje po parku. Da budemo sasvim jasni: njegova je seruckala, a moja je kupila, kao i ja maloprije. Poput berača gljiva s kesicom na ruci.

Dalje se radnja odvijala šablonski, dvije prijateljice su išle određenim pravcem, dok smo Amigo i ja požurili naokolo, ne bi li ih sreli iza jednog ogromnog žbuna, kojemu se moglo prići postrance s puteljka. Žureći kroz manje osvijetljeni dio parka, prateći obilaznu stazicu, koja se spuštala pa potom penjala, pao sam dva puta. Jedanput sam skoro izvrnuo nogu u jednom rascjepu podnih betonskih obloga, a drugi put mi je zvrndalo Amigo zapleo povodac oko nogu te sam, u žurbi, prsimice proklizao preko tih betonskih heksagonalnih sranja. Kad sam se podigao s poda, nekako sam primijetio, više napipao, da sam raskrvario dlan, što mi je dalo poseban impuls da požurim što prije do žbuna, u zasjedu, sa svojim trofejem na ruci.

Čučnuo sam iza te grmusine, gdje je vidljivost bila dosta bolja, pogledao dlan koji je razderan blago krvario, držeći pri tome Amiga na kratkom povodcu. Gledajući kradom, kroz periferiju žbuna, mogao sam vidjeti gospođu Vandu kako dolazi polako, te u pravom trenutku izađem ispred, tobože ne videći je, ali se stenjući držim za svoj bolno ranjeni dlan. Pri tome sam čučnuo, tobože od bola i začuo:

- Gospodine... gospodine... jeste li dobro?
- Aaaaah... dobra večer gospođice, ma sve je u redu.
- To ste pali, vidim da vas boli... mogu li kako pomoć?
- Ma ne treba, hvala... aaj...
- Vi to... pa vi to krvarite... dajte da pogledam. — i ja joj skrušeno pružim dlan, ona ga nježno uhvati slobodnom rukom i bulji u nj kao hiromant.
- Pa i nije strašno. Samo ste se malo ogrebali.

Eto, ona zna je li strašno ili nije. Doktori te šalju amotamo, pa uputnice, pa rentgen... a ona samo što ne postavi dijagnozu, pametnjakovička. Rekoh joj da nije krv problem, nego udarac dlanom, hvaleći se usput, još i svojim bolnim kukom, koji je također primio udarac.

— Ipak bih bio slobodan nešto vas zamoliti, gospođice.

— Nemojte više to... gospođice, ja sam gospođa odavno; nego recite šta mogu učiniti za vas?

— Molim vas da pridržite mog najboljeg prijatelja, dok otiđem tu do špine⁷ isprat ovo malo krvi, da se sad cili ne išporkan.

— Kako da ne, kako da ne! — reče, preuzevši Amiga koji je zabio njušku njenoj kokerici u guzicu i udiše pseće rajске feromone.

Ja sam se vukao bolno i polako do prve fontanice, kao žrtva prometne nezgode. Sve vrijeme sam zavlačio i promatrao kako se ona, odgojnim mjerama, trudi poučiti dva psića da se ne rotiraju, jedan s drugim njuškom u guzicu. Vratio sam se zdrav i čio, kao da sam u međuvremenu proveo tjedan dana u toplicama.

— Vidim došli ste k sebi... drago mi je.

— Zahvaljujući vama, gospođo... ovaj... inače, ja san Ante.

— Vanda, drago mi je.

— Mogu li ja šta učiniti za vas, Vanda? Kako da van se odužin?

— Ma dajte... ali ako već pitate, uzdržite se od padanja...

— A kako je slatka ova vaša kokerica... ma vidi je... — hinio sam toliku raznježenost da sam se skoro rastopio kao kocka šećera u čaju. Mazio sam kujicu i divio joj se tako

7 Špina - slavina

zaneseno, da se Vanda počela razbacivati zadovoljnim osmjesima. — Kako se zove vaša dama?

— Reci "ja san Dona", tako reci barbi, lutkice moja... — obraćala se kujici, namjesto meni, ali i to je okej.

— A ovo je Amigo, moj najbolji prijatelj.

*

Dobro je prošao taj susret. Još smo nekoliko neusiljenih rečenica izmijenili, Vanda i moja malenkost, u kojima sam se požalio na svoje pseće neznanje i kao novi vlasnik psa, postavio nekoliko početničkih upita, a ona mi je krajnje naivno i ljubazno objašnjavala brojna pravila kojih se trebam pridržavati. Moram priznati da neka i nisam znao, ali sam se sav pretvorio u uho i pažljivo slušao, klimajući glavom, kao *tabula rasa* pred sveznajućim autoritetom. Njoj je ta situacija, po svemu sudeći, godila i ona je svoje savjete znala ponoviti, budući da joj je smjernost kojom sam se divio njenim riječima, zagolicala ego i dala na važnosti, kako u tom trenutku čini dobro djelo, dajući pouku nepismenoj individui.

Nije ona ispala glupa. Ne, ne i ne! Uostalom, rijetke su glupe žene, a česte pojave muškarci koji ih zbog svoje gluposti smatraju takvima. Inteligentna je Vanda, ali zanos zbog zajedničkog predmeta interesa, sućut spram osobe koja je kukala nad svojim bolnim srazom s betonskim oblogama, kao i prilika da me pouči, omela joj je pozornost da ne osujeti moj plan, nego da svu svoju koncentraciju usmjeri na nametnutu temu. Vratili smo se kući nas dvojica (moj Amigo i ja), te organizirali prostor gdje će on zvrndati i spavati, ne dajući mu priliku da noću, bez nadzora, napravi značajnu štetu.

Vesela je već spavala tvrdim snom, a ja sam polako tonuo u san te mi se u tom stanju učinilo da čujem lavež nekog psa. Taj lavež je postajao sve intenzivniji i ja shvatih da u mom polusnu laje Amigo. Probudio sam se i stvarno:

Amigo je lajao zbog nečega, Vesela je nešto mrmrljala ne budeći se, a ja sam ustao i izišao u hodnik. Vidim, pseto se uzvrtjelo po dnevnom boravku, laje, trči prema meni u hodnik; dok istodobno čujem neke glasove u dvorištu pred kućom. Odem do prozora i kako je bio mrak, vidim na slabije osvijetljenom dijelu pred kućom par ljudi kako viču, guraju se... i učini mi se da je moj Mate Marijan među njima.

Požurim obući trenirku na brzinu i otrčim dole, da budem siguran nije li Mate upao u kakvu nepriliku. Sad u ovaj sat... čudno mi je. Amigo trčkara za mnom i laje po stubištu, čujem psovke kroz vrata ponekog stana, kao odgovor na Amigov pjev. Došao sam dolje i vidim da dvojica susjeda drže Matu, čuje se "zovi policiju" i "neš nigdi lupežu", dok mu pokušavaju oteti kofer s klavijaturama. Ja prilazim.

— Hej, ljudi, šta je ovo! — povičem.

— Ti Katiću gledaj svoja posla!

— Mate šta se događa?

— Ma ovi lupež krade po garažama, tija je moju opljačkat! — javi se susjed, koji se isto zvao Mate, dok se Amigo uzlajao i trči oko nas kao lud.

— Nisan tebe pita, nego moga Matu? — već sam tu kod njih i situacija poprima svoj razgovorni oblik.

— Ma iša san vratit klavijature, danas san svira, ima neko otvaranje pa san ih uzeja.

— A vidiya san kakvo si ti otvaranje ima! Otvorit moju garažu i ukrast šta ti se sviđi! — kaže susjed Mate, dok se moj Mate pokušava opravdati, ali nespretno, kako on samo zna, pobuđujući još veću sumnju svakim novim pokušajem.

Ovaj drugi susjed, Čizmić, koji mi je rekao da gledam svoja posla, upliće se bez ikakvog reda i smisla. Pokušavam sve smiriti, ali moja objašnjenja, pokušaji... sve se to gubi u nekom deliriju i oni razvlače Matu Marijana, dok Amigo

trči oko nas i laje. Ovome Čizmiću je to dopizdilo, potpuno ga je iznervirao Amigo i on ga pokuša udariti nogom, bez obzira što je na nogama imao klompe. Dobro je znano da su klompe na nogama nepodesne za bilo kakve borbene aktivnosti. Amigo mu se izmakne i ovaj promaši te se po sili inercije zaleti u prazno, a klapanje klompi i njegovo skakutanje je neodoljivo podsjećalo na *riverdance* ili neki drugi skakutavi, klepetavi ples. Mate i Mate Marijan se raspravljaju, a Čizmić se odvojio proganjajući Amiga i u tom njegovom akrobatskom plesu, pri zamahu na psa, jedna se klompa otkaçi odletjevši balističkom putanjom. Amigo je zgrabi i otrçi u mrak. Ovaj s jednom klompom skakuće za njim, šepa, odupire se prstima druge noge da bi izjednačio razliku u visini stopala. Koristi sve moguće kerefeke ne bi li sustigao Amiga te ishodio povrat svoje imovine. Njih dvojica nestadoše u mraku, povremeno bi se pojavili naizmjenice ispod parkirališnih svjetiljki, ali ja sam konačno uspio umiriti susjeda Matu te napokon shvatio što je bio uzrok incidenta.

Mate Marijan je jutros, dakle, došao po klavijature te otključao garažu i uzeo ih. Nakon što je popodne i predvečer svirao na tom otvaranju, ne znam čega već, htio je vratiti klavijature natrag jer mu je to bilo usput. No Mate kao Mate, ne bi bio on da nešto ne zakomplicira. Ključem od moje garaže je htio otvoriti susjedovu, uvjeren da je to moja garaža. Dalje je sve teklo zakonom spojenih posuda. Čizmićka (majka ovoga što još ganja Amiga), uvijek je zvirkala sa svog prozora smještenog odmah iznad garaža, promatrala čak i noću kad joj se ne bi spavalo, tražeći predmete ogovaranja i tako, uočivši incident, alarmirala sina koji je zvao susjeda, vlasnika garaže. Kako je Mate bio uporan u brojnim pokušajima da otključa garažu, tako su ga zatekli *in flagranti* u drskom pljačkaškom pohodu na garažne dragocjenosti. Mate je doživio prosvjetljenje, kada sam mu uzeo ključ i otvorio svoju garažu koja je bila, ne jednu, ni dvije, nego tri garaže dalje od one sporne. Slijedilo

je Matino "...aaa ta, znači" i tako smo riješili problem sa susjedom Matom, vlasnikom garaže, na koju je Mate Marijan očajnički nasrtao.

Tako su Mate Marijan i Mate susjed izmireni napustili pozornicu pred vratima ulaza u zgradu, a ja ostah čekati atletičare Čizmića i Amiga da se umore. Zapravo samo hoću Amiga, da idem spavati, a što se mene tiče, Čizmić može nastaviti trčati oko zgradurina do Sudnjeg dana. Vidim tamo Čizmića da se savio zapuhan, poduprt rukama na koljena. Diše kao da hoće usisati čitavu troposferu. Evo i Amiga s druge strane kroz mrak, polagano trčkarajući dolazi k meni, ali u ustima nema klompe. Čizmić polako prilazi, jedva dišući i šepajući.

— Jeben mater ovome tvome pasu!

— Samo izvoli, ali mi je malo nastrano...

— A zajebaješ... — i govorio bi više, možda bi se i svađao sa mnom, no treba mu kisika... — Di mi je klompa?

— Stari, neman ti veze! On je doša bez nje.

— Di si klompu ostavija, mater ti tvoju, pseću?

— Čizmiću, on ne razumi hrvatski, doveja san ga iz azila. To je azilant!

— A di je oni lupež, šta je sa njin?

— Ma nije on lupež, čoviče, nego je falija garažu; umisto moje, pokušava je Matinu otključat.

— A koji luđak! Falija garažu.

— A ti si falija Amiga, pa si izgubija klompu.

Sjeo je na stepenice prije ulaza u zgradu i raspuhao se, teško mu je pao ovaj kondicijski test. Nije mu bilo ni do čega, ni do klompe, ni do mene, ni do Amiga. Rekao sam mu da je najbolje sačekati jutro, kad se vidi, jer u to vrijeme cvjetaju klompe; samo mi je odmahnuo rukom, te sam sebe i Amiga odveo na počinak.

Glava III

Sutra smo imali probu u garaži, prije generalne probe u kafiću. Ali ujutro, prije tog događaja, ustao sam se spreman za novu misiju: vandalizirati Vandu. No prije izlaska na teren, nužno je bilo obaviti jutarnju toaletu. Svježe obrijan izabrao sam kolonjsku vodu od široke palete koja pripada Siniši i našao nešto što mi odgovara. Naravno, on je imao prave stvari, a ne kao ja, stereotipnu kolonjsku vodicu koju svaki oženjeni jado posjeduje, kao da je redovno sljedeće od 'uprave za sredovječne tehnološke viškove'. Nemojte misliti da imam ikakvu grižnju savjesti zbog oporezivanja Sinišinih strateških kapaciteta, bilo bi to prekomjerno emocionalno cviljenje.

Nakon toga sam odjurio s Corsom do parka, da prošetam zvijer. Naravno da sam brižljivo zapisao sve termine u danu kada Vanda dolazi prošetati Donu i mi smo bili spremni za nove avanture. Ponio sam lopticu, bacao Amigu toliko dugo da me zaboljela ruka. I konačno je došla Vanda. Ja sam najprije hinio da je ne primjećujem, (mi tu slučajno, onako, navratili) sve u tom stilu.

Nosila je zgodan komplet sive boje, ona plavuša (možda umjetna), uska suknja do koljena; baš je dražesno izgledala, puno mlađe od mene ili Emila. Nije bila visoka, ali je imala tanan struk; očito je držala do sebe i nekako uspijevala s tom djevojačkom siluetom prkositi godinama. Pozdravili smo se, Amiga sam morao staviti na povodac kako ne bi petljao oko Donine guzice, ali taj magarac se kategorički odbijao upristojiti.

— Kako vi i vaša ruka? — pitala je ljubazno.

— A evo, životinjarimo... zajedno sa Amigom.

Ona se pristojno nasmješi, pomalo kurtoazno, kao da sam rekao nešto smiješno. No meni je bilo drago što je

vidim u dobrom raspoloženju. Kad je već takva, ja sam se nastavio šaliti na umjereno glup način, i ona se poneki put iskreno nasmijala. Već smo šetali sa psima zajedno i ja sam laprdao svašta. Morao sam. Bila je dobro raspoložena i morao sam na to nakačiti svoju taktiku. Uspijevalo mi je, zbog njene dobre volje; jer da je bila narogušena, ne bi mi palo na pamet takve gluposti lupetati.

A kako bi se ona nasmijala, ja sam se smijao još više, jer bi me na to potakao njen neobičan kikot. To njeno smijanje je bilo komično na svoj način, kao da se pali... ne auto... nego recimo izvanbrodski motor od glisera, koji usput još zagrgoće kroz more. Bilo je to neko *havhavljavbrlj* smijanje, no teško je to rječima opisati. Nas dvoje smo šetali pse, gledao sam na sat - točno pedeset i pet minuta, te se na kraju ugodno pozdravili. Oh! I da ne zaboravim. Ne persiramo se više, nego smo na 'ti', kao stari pajdaši. Ja predložio, ona prihvatila. Eh, kada bi tako prihvatila svaki moj prijedlog.

*

Popodnevna proba je iznjedrila nemalo iznenađenje. Došla nas je slušati Mila, majka Grbe bubnjara. Odmah je odbila svaku primisao na pjevanje, jer, kako kaže, za sada pjeva u crkvi sv. Pavla i ne želi u javnosti ništa više od tog. Svirali smo instrumentalne skladbe ili smo ih takvima interpretirali, ako su bile vokalne. Gdje nije bilo pjevački zahtjevno, transponirali smo u niži tonalitet i Mate je pjevao, tiho i ugodno. Ne samo da je bio virtuoz za klavirskim tipkama, nego je znao zamaskirati svoje glasovne mane tako dobro, da si čuo samo solidan diskretni vokal; koji pjeva jako blizu mikrofona i na ugodan način, bez kvalitetnog dinamičkog raspona, ali vrlo, vrlo korektno.

Sve u svemu posložili smo nekoliko setova za nastup, evergrini, nešto modernijeg popa, pa bismo na kraju znali završiti s bluzom. To bismo improvizirali u *laid back*

maniru, pred kraj seta. Ja bih malo solirao, Mate bi se ubacio s *Hammond* registrom, Boro je divno vozio po basu, Grba jednostavno i nenametljivo držao ritam, i to uopće nije zvučalo loše.

Bili smo zadovoljni napretkom i zaključili da smo zreli za nastup, radujući se kao klinci iz vrtića koji čitaju svoja pisma Djedu Božićnjaku. Nevjerojatno, koliko se odrastao čovjek (da ne kažem stariji), može spustiti na infantilnu razinu, ako bismo to uopće smatrali degradacijom. Jer kad osjetim da mi kola krv kroz najudaljeniju kapilaru, čini mi se da to uopće nije degradacija, nego naprotiv; euforični krik izbaavljenog djeteta u nama, kojeg smo davno utamničili okovima društveno prihvatljivih uzusa.

*

Sutradan ujutro sam se pobrinuo ustati na vrijeme i brže-bolje izvesti na poligon zbunjenog Amiga, koji se već pomalo priviknuo biti suvozač, te ne skakati meni po jajima i bacati se na volan. Nedugo na početku šetnje sretosmo njih dvije, Vandu i Donu. Srdačno sam je pozdravio, dok je ona mene odzdravila tonom koji je (osjeti se), prinudno bio srdačan, ne stoga što je tako htjela, nego jer drukčije očito nije mogla. Nešto se u njoj lomilo, bilo je očito. Ja sam se pravio kao da ne primjećujem ništa osobito. Ona je znala da mi je ime Ante, ali nisam rekao prezime i dopustio da se na bilo koji način veže uz moju suprugu, dakle uz Emila; jer kad bi se krug zatvorio, ona bi posumnjala da je tu nešto drugo po srijedi, a ne slučajno poznanstvo. Sad sam se već pitao, nije li mi provalila šifru!?

— A nisi bija sinoć šetat pasa? — primijetila je, dok sam ja zbunjen nastojao dešifrirati što je tišti.

— Nisan bija ovdi, bija san u malon parkiću kraj moje zgrade... ovde dođen jer je lipše i komotnije... vidi se more, park je prostran sa puno šetnica i šentada⁸. A i guštamo

8 Šentada - klupa

srest vas dvi, lipo nan je obojici sa vama. — rekao sam, nevino upotrijebivši plural, izrazivši poneki osjećaj, premda ipak držeći se na sigurnoj distanci.

— Znaš, ja ništa ne znam o tebi.

— Pa ne znam ni ja o tebi, zašto bi to bilo važno uopće. Ugodno se osjećam, i to mi je okej... zapravo ti činiš da se ljudi ugodno osjećaju pored tebe.

— To je zbog moje energije koja svojom emanacijom prodire u druge i čini ih radosnima. Ali jutros ne bi triba šetat sa mnom.

— Zašto ne bi triba? Oli imaš eksploziv oko pojasa? — našalim se, ali ona samo uljudno razvuče polusmiješak.

— Razlog, zašto sam ti to rekla, je taj, šta moja energija nije jutros blagotvorna. — protrnuo sam. Da nije šenula? Nastavila je:

— Ti vjerojatno, ni ne slutiš ko mi je muž?

— A neznan... pretpostavljan da je muško. Jesan li pogodija? — i ja se nasmijen zajebantski, a ona ponovi ljubaznu gestu prisilnog smješkanja.

— Ajmo sist na ovu klupu... Ante, u životu moš bit bogat koliko oćeš, možeš posjedovat šta te volja, ali ne moš ostvarit sriću sa time. — reče mi, kao uvod u neko predavanje.

Sjedili smo ukoso na klupi, jedno prema drugome i ona me je gledala lijepim smeđim očima, a na licu joj je teško bilo izbrojiti godine. Kao da me odmjeravala, vagala u sebi... kao da je imala neki plan u koji sam ja trebao biti uključen ili barem upoznat s njim. Ipak mi je laknulo kad sam shvatio da ona mene ne povezuje s Emilom ni na koji način. Nije mi bilo potpuno jasno što joj je na umu, ali sam se ipak pravio kao da je sve 'normalno', da ne može biti normalnije. Kao da ne ćutim da se iza ranije izgovorenih riječi nešto valja i da to što se valja, nije baš ni malo, ni bezazleno.

— Moj muž je jako uspješan poduzetnik, zove se Emil i mora si čut za njega, tija-netija.

— Emil... ček... misliš Emil, vlasnik lanca dućana Emilion? Ohooo, pa čestitan!

— Nema na čemu. — reče s loše prikrivenim sarkazmom, pogne glavu i uhvati se lagano pritiskati palcima sljepoočnice.

— Vanda... nisan toliko glup da ne razumin. Ono šta si prije govorila, energija... ti imaš nekakvih problema. Zapravo svi ih imamo u većoj ili manjoj mjeri, ali tvoji tebe, čini mi se, pritiskaju jako.

— Znaš, ne bi ti tribala pričat o svojim privatnim brigama, premda one nisu takve kakve si ih upravo opisa, složenije su; ali mi je moj guru reka da se mogu tebi povjerit, za razliku od mnogih mojih prijateljica.

— Slušaj, možeš mi se potpuno povjerit... ja sigurno nisan ni novinar, niti radin za tajne službe, a sigurno ne radin za tvoga Emiliona... pardon, Emila. Tebi je to guru reka? — kažem s teško prikrivenim iznenađenjem.

— Znala san da si skeptik... znala san!

— Nisan Vanda, nego neke stvari su mi nepoznate. Znan da je guru neki duhovni vođa, ali ne znan baš kakvi je to... čini mi se hinduizam? Ja to poštivan, svačije opredjeljenje, vjeru...

— Ma nije to vjera! Joga je način života, a ne vjera. — već je počela gubiti strpljenje i ja sam se morao brzo prilagoditi.

— Dobro, razumin. To je način života, koju neko može prihvatit i ne mora.

— Drago mi je da bar nešto od toga razumiš.

— Razumit ću još i više, ako mi se potruđiš objasnit, sigurno ću razumit.

— Fala Bogu, ipak san na pravoj adresi.

Najprije se požalila na svoju glavobolju koja joj danas ne da mira, objasnila mi je da ih ima već godinama i da to nije ništa oko čega bi se trebao čuditi i propitkivati. Jednostavno, danas joj je takav dan. Razgovarali smo općenito, upoznavajući se međusobno, no ja sam zadržao dobar dio svojih detalja za sebe u toj razmjeni podataka kroz međusobno čavrljanje. Siguran sam da je i ona, a nije bilo ni neke intimnosti među nama da bi pojedine svoje tajne trebalo nuditi na pladnju kao temu.

No ona se zadržavala uporno na jednoj te istoj temi, pričajući kako njen guru širokogrudno pomaže svima oko sebe, da ona pohađa njegove radionice i da joj je to promijenilo život. Murandhari joga je pravac koji slijedi taj guru, a promijenio je svoje hrvatsko ime u Šri Svami Gurumaja (eto pišem kako mi je ona izgovorila, pojma nemam kako to ime izgleda napisano). Nakon što je boravio godinama u Indiji, vratio se u Hrvatsku prepun 'kozmičke energije'. Ja sam pažljivo slušao njeno "tebe joga hvalimo", klimao glavom... uostalom što mi je preostalo!? Za ostvariti svoj plan, povaliti je i tako se osvetiti Emilu i Veseloj, spreman sam podnijeti i puno više. Okej, ne baš puno, no ovo mi je bilo u granicama tolerancije, premda dosta zamorno.

Jesam li već prije spomenuo da sam kurvin sin? Da, koliko se sjećam... prethodno sam to izriječkom naveo, kako rekoh, da sam kurvin sin, *san of a bič*. Dakle, mom rezoniranju na ovom mjestu, ne bi trebalo biti izraženo nikakvo čuđenje, jer ja sam prihvatio novi stil života, a to je *sanofabič* joga i to ću nadalje svakodnevno prakticirati. Ah, kako je samo reagirala, kad sam joj čestitao na činjenici da joj je muž Emil! Vidjelo se, da! Već sam se i čudio da ovakvo jedno pametno i zgodno čeljade ima za muža onakvog skorojevića.

Kad smo se već dotakli joga tematike, moram vam ispričati o mome kolegi elektroničaru s kojim sam radio

godinama u servisu video uređaja. Bili smo nas trojica elektroničara: Marko, Stipe i ja. Marko je bio divan čovjek, kolega od pouzdanja, stručno i osobno. Za razliku od Stipe, koji nije imao nikakav drugi hobi osim igranja balota sa svojom ekipom; Marko se sav dao u proučavanje alternativne medicine, duhovnosti (kako je on rekao) i stalno nas 'educirao' o stvarima o kojima Stipe i ja nismo imali pojma. Radio je to u najboljoj namjeri i bio zaista dobričina u svakom pogledu. Stipi bi na jedno uho ušlo, na drugo izašlo, ali ja sam sa zanimanjem pratio sva njegova 'predavanja' upućena nama dvojici.

Kako ne idem u crkvu, iako sam kao dijete išao na vjeronauk kod don Marijana, Markove priče o auri, čakrama, kundalini energiji, radiesteziји, *Bhagavad Giti* su mi bile privlačne poput slušanja radijskih emisija o novo-otkrivenom, prašumskom plemenu s najneobičnijim ritualima koji se mogu zamisliti. On je stvarno znao lijepo pričati te obrazlagati svoje teze nadugo i naširoko, ali u glavnom se svodilo na sljedeće:

> Život je samo jedna od susljednih inkarnacija, u kojima treba raditi na pozitivnoj bilanci karmičkog zakona, jer negativna može dovesti do toga, da se u sljedećem životu rodimo, kao na primjer: crv u nečijoj guzici.

> Kada kroz mnoga utjelovljenja dospijemo do najviše razine, doživljavamo nirvanu, nekakvu svespoznavu, mokšu ili oslobođenje od ponovnog rađanja.

> Buda, Sai Baba, Dalaj Lama i slični učitelji duha su (ili su bili) avatari, tj. oni koji su već doživjeli oslobođenje, ali se ponovno, na svoju ruku, utjelovljuju kako bi pomogli drugima.

> Ne postoji dobro i zlo, a ovo što doživljavamo je samo *maja* to jest iluzija.

Osnovni zakon po kojemu se imamo vladati je zakon karme (ili darme, već sam zaboravio) i to je od Marka činilo

najbolju osobu, koja je to bila sposobna biti. Meni ga je često bilo žao zbog požrtvornosti koju je preuzimao, ne bili se karmički iskupio za svoje omaške u 'prijšnjim životima'. To je bilo nekakvo 'NEvandelje' po Marku. No taj naš dobri Marko je, nakon određenog vremena, prešao raditi za drugu firmu pod boljim uvjetima i ja ga nakon toga dugo nisam vidio. Godine su prošle i potpuno zaboravih na svog dobrog kolegu.

Kako nam je jednom servis uređaja premješten na drugu adresu, tako sam često prolazio kraj crkve Gospe od zdravlja i jednom ga sretnem dok je izlazio s mise. Kad su nam se pogledi sreli nastalo je uzajamno iznenađenje i radost. Malo smo popričali, smijali se i kako je bilo ljeta, krunica s raspelom oko njegova vrata bila je itekako uočljiva ispod njegove tanke i uredne košulje kratkih rukava. Ja mu, šaleći se, pritisnem raspelo na krunici i kažem: pa šta je reć da si prominja gurua? Na tu moju primjedbu on se odjednom smrkne, nešto promrmlja i ode od mene kao da sam gubavac. Ostah zapanjen. Slučajno sam ga, nakon nekoliko dana, ponovo ugledao i htio mu se javiti, ali on, kad me je vidio, okrene glavu i krene u drugom pravcu. Eto, meni je kao djetetu, don Marijan govorio kako je Isus liječio gubavce, a ovaj, koji ga se namjerio slijediti, uklanja mi se s puta i neće da razgovara sa mnom. Što da kažem o mome kolegi Marku: budala bio, budala ostao.

*

U popodnevnim satima naš je bend imao generalnu probu u kafiću Allegro. Lokal je bio spreman za puni pogon, ali još ne i zvanično otvoren. Pa ipak, dok su dekorateri rješavali svoje završne poslove, a električari provjeravali intenzitet i usmjerenje rasvjete, mi smo petljali oko kablova na onom prostoru koji je predstavljao minijaturnu binu i pokušali se razmjestiti tako, da Boro s ključevima bas gitare ne zahvati mene po kičmi. Grba je reducirao svoj set bubnjeva na rolo, fus, timpan, bas bubanj

i dvije činele, ne računajući razne udaraljkaške dodatke: kravlje zvonu, def i te prčkarije koje ionako ne zauzimaju prostor tlocrtno. Mate Marijan je sjedio za stalkom s onim svojim Korgom, pomalo tužan, jer mu nisam dopustio da stavi još jedan stalak za Yamahu DX7. A i gdje bi ga stavio? Mogao bi, ali bi se na toj maloj bini sigurno događale prometne nezgode, što bi goste bez sumnje zabavljalo, ali bi od nas činilo redikule. No on se sa mnom junački borio oko još jedne pozicije za dodatni instrument, da mi ga je mučno gledati kako sjedi razočaran u ishod duela, no što je tu je. Za njega je dva i dva jednako petnaest, dok mi moramo računati da je to jednako tri, kako bismo onaj jedan do četiri imali u strateškoj pričuvi.

Konobari su također imali generalnu probu. Vrata kafića su ostavljena otvorena te bi navratili poneki znatiželjnici koje je Frane častio besplatnim pićem i konobari su morali otplesati svoje. Prostor kafića je doista bio sjajno urešen diskretnim i nenametljivim detaljima koji su odavali ukus i odmjerenost, da ne bi sve preraslo u kič. Neke njegove mane kao potporni betonski stup, nepravilan oblik, sve je to umješno zamaskirano i uklopljeno u vizuru, da onome tko je osmislio uređenje treba skinuti kapu.

Jen, dva, tri, i... počeli smo s laganim bluzom, sasvim šablonskim, da bismo se međusobno osjetili i 'onjušili' akustiku. Išlo je rutinski, te smo isprobali neke vokalne stvari, gdje je Mate u svom maniru pjevao 'ljubeći' mikrofon i to je prošlo odlično. Ja sam ostavio gitaru i udaljio se od bine, naćulio uši i bio jako zadovoljan kako je to zvučalo, uzimajući u obzir nepovoljne uvjete za akustiku. Mate je izvrsno znao nepjevački pjevati. Sve skupa je možda bilo malo preglasno zbog bubnjara uživo, ali Grba se trudio lupati svoje lonce mekano i odmjereno, kako bi se što bolje uklopio u komprimiranu akustiku, dok smo se mi s tehnološki naprednijim, električnim instrumentima, malo pojačali, ne bi li se akustički poravnali. Sve skupa, nije

zvučalo preagresivno, kako sam se bojao, zahvaljujući inženjeru akustike kojeg je Frane angažirao da postavi na odgovarajuća mjesta apsorbere, bas trapove i par difuzora⁹.

Što se publike tiče, ona zvanično nije postojala, ali su oni koji su neplanski uletjeli te bili počašćeni pićem, pokazali jako dobre reakcije, poneki i laskave pohvale, a bilo je i par sporadičnih aplauza. Nakon toga smo, kao članovi benda, otišli u Franin ured koji je on odvojio (uz druge ograđene prostorije) od onog nekad jedinstvenog, velikog prostora. Brzo smo dogovorili učestalost nastupa i cijenu po nastupu koja je bila varijabilna, u odnosu na broj gostiju.

Frane je bio konkretan, jasan i dogovor nije trajao dugo. Ja bih se na njegovom mjestu ustrtario zbog planirane potrošnje i neizvjesne mase utrška; ali on je samouvjerenog gospodario svojim procjenama, da me, po tko zna koji put impresionirao. Za nas je imao predviđenu prostoriju do svojeg ureda i zamolio nas je da se ne ljutimo, ako poneki dan u njoj nađemo koju kištru pića, ukoliko bude prijeka potreba; nakon čega nam se zahvalio te se uljudno rukovao sa svima nama napomenuvši subotnje otvaranje. Kao da bismo zaboravili! Pa izlijepio je cijeli grad promotivnim plakatima, a o reklami na radijskim postajama da i ne govorimo.

*

Sutradan ujutro sam bio u šetnji s Amigom na uobičajenom mjestu i ponovo smo se sastali učetvero. Nakon malo šetnje, vidjevši da su se Dona i Amigo potpuno navikli jedno na drugo, da se znaju zaigrati bez međusobnih razmirica, Vanda i ja smo sjeli na klupu i pustili njih dvoje da odvezani trčkaraju i zabavljaju se. U međuvremenu smo, prijateljski, razmijenili brojeve svojih mobilnih uređaja, bez ikakvih pretenzija.

9 Absorberi, bas trapovi, difuzori... - rekviziti za poboljšanje akustike

— Ante, ja sam ti rekla par detalja iz moje privatnosti, ali ti mučiš ka gljiva kad je riječ o tebi... nisi fer, nimalo. Pa nisi neki virtualni lik iz računalne igre, stvaran si i ja očekujem da razgovaramo obostrano, bez jednosmjernog prometa.

— Istina... i ti sad sumnjaš u mene ka u nekog serijskog ubojicu, sklon da za žrtve bira žene koje šetaju koker španijele? Nemoj se mrštit, zafrkajen se... reć ću ti sve šta te zanima.

— Ja nisan istražna odvjetnica, da te ispitujen... ako si voljan govori o sebi, govori, u protivnom moš šutat ka zaliven, ja san sama sebi dovoljna. Bolje rećeno, ne triba mi niko: ni ka prijatelj, ni ka muž, a tako mi svega, ni ka neki ćudak kojeg srećen svako malo...

— Moran priznat da si potpuno u pravu, i fala ti šta si me upozorila na tu moju manu i komunikacijski nesrazmjer. Ja san Ante, drago mi je šta smo se upoznali. — i nasmijem se kao da sam rekao nešto duhovito.

— Daj... prestani!

— Po zanimanju san elektronićar, zapravo obićni server elektronićkih uređaja. Od nedavno san posta tehnološki višak te tako završija na birou. Bija san davno prije oženjen, ali i rastavljen kako nismo mogli imat dicitu. Moja bivša sad ima troje dice i želin joj svaku sriću u životu. Živin sa materon i ćaćon u dvosobnom stanu, trenutno dobijan od biroa nekakvu mjesećnu naknadu na osnovu proteklih godina staža, zaljubljen u svoju Opel Corsu, zamamnu dvadesetćetverogodišnjju Švabicu, a iman i svog prijatelja Amiga.

Sad je Vanda zašutjela, nakon što sam joj *otpjevao* svoju fantaziju. Kao da se zamislila, potom je palcima blago masirala sljepooćnice, kao jućer.

— Tebe opet boli glava?

— Da, ali proć će, ka i uvik. — rekla mi je malo namrgođeno i nastavila masirati palcima sljepoočnice. U toj njenoj namrgođenosti bila mi je toliko lijepa, da ju ljepšu ne mogu zamisliti. Njena natmurenost bila je posljedica glavobolje i trudila se nositi sama s onim što je muči, bez da drugi primijete; no ipak, taj jedva primjetni facijalni grč koji joj je stiskao lice, činio ju je neopravdano mrzovoljnom, sasvim u suprotnosti s njenim prpošnim karakterom.

— A da te ja provan tako masirat?

— Može, ali vidiš... kružiš prstima u ovom smjeru, ni slučajno u suprotnom... evo ovako...

Konačno! Podala mi se. Ja to brojim kao takvo što. Premda mi je dopustila samo masažu glave palcima, za mene je to bilo takva divota, da sam skoro doživio vrhunac. Dobro, ne baš sasvim tako, ali sam osjetio pad krvnog tlaka u glavi zbog njegovog prelijevanja u međunožje, kao dječarcu koji tek otkriva svoju muškost. Čak sam se morao namještati dižući guzicu s klupe, kako bi mi se u hlačama otvorio dodatni prostor za naglo povećanje glavnog muškog rekvizita. Poželio sam je odmah na toj klupi, bez obzira na javnost koja je bila sveprisutna. Ne mogu vjerovati što je moja žena od mene učinila svojim nečinjenjem.

Toliko sam otplovio u mašti, da kad je Vanda rekla "dobro, dosta je", od šoka sam zanijemio. Kao kad te mašta nosi u najljepše rajске vrtove, te se zaboraviš nesvjestan vremena i mjesta, pomisliš da u rukama držiš lubenicu koja odjednom progovori. Zaprepastiš se kao u nekom horor filmu.

— Hvala na tvojoj masaži. Nije ništa bolje, ali nije ni gore. Bar si pokazala dobru volju.

— Mogu ja još...

— Ne triba, fala. Forsiranje već nije dobra volja.

— Tebe to često tako... te glavobolje...

— Tu i tamo, prati me već godinama, ali ne dozvoljavam da mi to osakati stil života. Gurumaja mi je pogleda auru i kaže da to nije ništa ozbiljno, da mi je jednim meridijanom između *sahasrare* i *bindu* čakre poremećen tok prane. Naravno, on to zaliječi, ali se opet pojavi i najbolji način je da sama meditiram... ali šta ja tebi govorin, kad ti to ne razumiš. Ne znaš ni šta je prana, ni asana, ni mudra.

— Znan da je prana energija, asana položaj tijela u jogi a mudre položaj prstiju ruku; nego znaš li ti šta je kompjuterska tomografija ili magnetska rezonanca?

— Vidi, vidi... naučija si gradivo, skužaj zafrkajen se, ali ti si elektroničar pa potežeš opet na materijalnu, elektroničku stranu. Misliš da nisan bila kod liječnika i na magnetskoj rezonanci... ali nije se vidilo ništa... barem tada. A nema smisla se samo zračiti i činit svom tilu nasilje, koje vapi sa prirodnin energetskin uvjetima. Osim toga, točno znan šta je uzrok tog poremećaja.

— Znaš uzrok, pa reci...

— Ma... to ti je duga priča... Reci mi je li tebe tvoja bivša žena varala?

— Mislin da nije. — odgovorim kratko, nakon čuđenja zbog ovog izravnog pitanja.

— E, a mene moj muž vara već dulje vrime. Ja to znan i pravim se da ne znan. Ta situacija zna bit iscrpljujuća, pogotovo jer... ali Ante! Valjda ti je jasno da je ovo strogo povjerljiv razgovor između dvoje prijatelja i ne triban ti posebno isticat da o ovome ne govoriš nikome.

— Ma daj Vanda, to se razumi... i ja tebi mogu reć šta sve mene muči, to je normalno. Mislin, normalno je da sadržaj izgovorenog ostaje između nas dvoje, jasno je samo po sebi.

— Da. Osjećan da ti mogu virovat, a i Gurumaja mi je to potvrdija.

— Ali zašto dozvoljavaš da ti se muž tako muke izvlači, misleći da si blesava!?

— Pa šta da on misli jesam li blesava ili nisam? To je njegov problem, i njegovo mišljenje koje nema utjecaj na moje karakterne osobine. Da ga ja otvoreno napadnem, samo bi se postavila nisko i na svoju štetu; a da mu pokažem da znan, izbila bi sebi adute iz ruku ostavši podložna njemu za njegove daljnje manipulacije. Ovako san se distancirala, mislin da on sumnja da ja znan i cilo vrime ne zna kako da se postavi; vrti se oko mene ka mačak oko vruće kaše, unezvjereni i zbunjen. Ja san se priselila na drugi kat kuće, a on nikako da dokuči što ja to točno znan i zbog čega sam prominila svoje postupke te odnos prema njemu. Meni ostaje moj mir koji mi je nužan za život, za meditaciju, a udarac ću uzvratit kad ja to buden odlučila i na način koji je najbolji za mene. Ti si zinjia, nisi očekiva da se borin za svoj račun, smisleno i racionalno?

— I nisan. Iznenadila si me, ali ugodno. Zauzela si se prije svega za sebe te san zatečen kako pragmatično i mudro postupaš ne brzajući s potezima. Budi tako sva svoja, želin ti od srca da ga kazniš kako zaslužuje.

Joooooj... pa ovo je gotova stvar! Ja samo trebam biti strpljiv, lukav i podržavati njezine ideje koje će vodit na moj mlin. Tako će ona vjerovati da radi iz svojih uvjerenja i pola posla je obavljeno. Jeeeeesssss! *Sanofabič* joga. To je moja uzdanica, moj novi, društveno adaptiran stil života.

Uputismo se u šetnju s našom kućnom stokom, pričali o nekim lakšim temama i dok smo prolazili pokraj jedne klupe gdje su sjedila dvojica momaka, njihova velika psina se prijeteci zaleti na naša dva pigmejca. Lajući i režeći pokazuje zube, ogromna doga ili mastif, nalijetao je na naše mini psiće i dobro ustrašio mene, Amiga i Donu. No Vanda je planula, zavikala na psa, uzela Donu u naručaj te se izvikala na ovu dvojicu likova, koji su krenuli izmiriti situaciju i svog ljubimca vezati za povodac, budući da je

prije nevezan sjedio kraj njih. Dok su se meni klecala koljena, Vanda je sav svoj bijes sručila na ova dva nesavjesna goniča zvjeradi. U vrlo neobičnoj sceni gdje jedan od njih drži svoju beštiju za ogrlicu, dok ta laje i reži pokušavajući skočiti na Vandu, ona im je izvikala čitav repertoar, što lekcija, što uvreda njihove pameti. Odrasli momci su je gledali u čudu i možda bi joj rekli nešto bezobrazno, no njena odrješita i nepopustljiva tirada ih je držala nijeme za bilo kakav drski odgovor, te su samo komentirali kako reakciju svog ljubimca nisu očekivali, da su i oni sami iznenađeni i tako to.

— Koji klipani! — promrljala je dok smo se udaljivali od njih.

— Ko bi reka da je, ovako mila ženica, dovela u red golemog razularenog pasa i njegove 'roditelje'!

— Ma nek idu u pičku materinu!

— Vanda, nisan zna da ti imaš te riči u vokabularu. Čini mi se da ih čuvaš i spremno koristiš za svečane prigode.

— A ti se usra! Šta se bojiš kad san ja sa tobon!?! — reče mi ona, nametnuvši mi protuprirodan, obrnuto razmjern odnos.

Dok smo se kretali stazicom kroz park, koja je diktirala hod u koloni jedan po jedan, ja sam gledao njenu skladnu siluetu i po tko zna koji put se čudio toj vitkoj figuri kojoj bi se teško moglo pripisati naše godine. Izgleda da njena joga ipak polučuje, na određenim područjima, iznimno dobre rezultate. Promatrah njene gipke noge, s lijepo oblikovanim listovima koji se sužavaju kod ahilove tetive, čineći ženstvenu krivulju kakva se može uočiti na nekim uljima na platnu, prezentirajući umjetnički inspirirane aktove ljepotica.

Na kraju staze koja je izbila na proširenje, sjeli smo na niski zidić, ja opkoračke spram nje, ona koso kao kad

sjedimo na klupi. Gledao sam niz liticu u more koje je polagano i ritmički udaralo u stijene. Malo sam se zanio u mislima, zatvorio oči uživajući u proljetnom suncu, dok je ona čistila dlaku Doni i mazila je.

— Vanda, vi imate dice, ti i Emil? — pitam je, kao da ne znam da imaju kći.

— Imamo ćer jedinicu, u Zagrebu je... studira korporativni menadžment.

— I... kako ona gleda na odnos tebe i muža?

— Ah. Kako gleda... Gleda i ne gleda. Njoj smo materijalno sve omogućili i s te strane je zadovoljna dokle god je naša bračna situacija u tome ne ometa. Ona zna jako dobro sve. Ja se trudim ne opterećivat je svojim odnosom spram Emila, inače bi ispalo ka da tražim potporu od diteta, a to joj ne bi tila tovarit na leđa. Uostalom, njena podrška mi nije ni potribna...a ni ičija druga. Emil je kukavni slabić, da bi meni tribala ičija podrška ili sažaljenje, stavljajući se na moju stranu u ovon duelu.

— Je li ti prošla glavobolja?

— Skoro skroz. Još malo osjećan, ali i to će proć. A ti? Je li te prošla prpa od onog malog incidenta. — jasno mi drugi put daje do znanja, očito primjetivši da su mi od straha otkazale sve funkcije. Kako je proniknula u moj kukavičluk, a nijednog trena u tom sukobu me nije ni pogledala. Baš me iznenadila.

— Pa je... ali tebi nije bilo neugodno?

— Bilo mi je neprijatno i to sam im dala do znanja, ali me nije strah sukoba ni njihovog teleta od pasa. Oprosti, nisan ti mislila to nabit na nos... evo sad ispada baš tako. Skužaj ako je ispalo ka kritika, ti si od mene stariji četiri, pet godina, a u našim godinama to je gotovo jednako; nego ja ipak tebe osjećan da si ka dite, da ti je potribna nečija zaštita.

— Meni zaštita?

— Nemoj smatrat da si manje muško, ako ti to govorin, jer kod vas muškaraca je često izražen onaj iskonski nagon dominacije nad nama ženama, pa bi to izgledalo ka protuslovlje da ti ja govorin o muževnosti. Ali to ja tebi kažen u najboljoj namjeri, ne vriđajući tvoj muški ponos, da nisi dovoljno duhovno izgrađen... eto, sad ispada da te stvarno želin uvridit, a želin ti samo najbolje.

— Vanda, ja ne znan čime ti to mjeriš, tu izgrađenost? Stvarno me zbunjuješ, ne vriđa me, ali nije baš ni da mi komplimentiraš.

— Ante, prijatelju. Ne zamaraj se s time... Ali kako znaš za asane, pranu... i to?

— Po meni je to stvar opće kulture. Ka šta san ja elektroničar pa znan o elektronici dosta, a ti znaš, po svojoj općoj kulturi, da su: TV i glazbena linija elektronički uređaji. Premda o tome znam više od tebe, ti ipak znaš da pojam "daljinski upravljač" ne označava vrstu volana.

Ona se nasmijala tako slatko, s onim, njoj svojstvenim, 'gliserskim' smijehom, da me je iznenadilo njeno oporavljeno raspoloženje. Čak se i naslonila malo na moje rame u navali svog smijeha, koji se pojavi naprasno, kad je dobro raspoložena. Duhovitost uopće ne mora biti uzrok, jer nisam rekao ništa što bi bilo takvo, barem ne toliko da zaslužuje spontani smijeh. Njeno raspoloženje i trenutna forma je činila da nešto smatra za duhovitost, a nešto ne. Možda je to osobina svih nas, samo mi je trebala njena ekstremna manifestacija, da bih sebi osvijetlio tu spoznaju. No kad je već to tako, ja sam je s raznim budalaštinama poticao na još više smijeha, dok god je to proizvodilo efekt, te se rastasmo zabavno i s vedrim osjećajima.

Obuzela me posvemašnja ravnodušnost spram još jednog dokaza da me žena vara; a da sam to čuo iz Vandinih usta, još me i veselilo. Naravno, ona ne zna da je Emilova ljubavnica meni supruga i to je sve bolje od boljega. Nitko od njih ne zna što ja petljam i želim da to

ostane tajna. Štoviše, svidio mi se Vandin pristup spram problema preljuba, te sam se odlučio i ja praviti se da uopće ne znam za avanturu Emila i Vesele, premda sam već ranije napravio cirkus u kući radi toga.

Glava IV

Kući sam došao zadovoljno trljajući ruke zbog, za mene povoljnog razvoja događaja. Kako su moja djeca bila u sobi (pretpostavljam) i dnevni boravak se pokazao raspoloživ, iskoristio sam taj prostor za ležerno prebiranje po akustičnoj gitari i s papirom ispred sebe čekao da mi naiđe inspiracija. Htio sam, naime, da kao bend imamo i poneku svoju, autorsku pjesmu; bez nekih posebnih pretenzija, da bude slušljiv i zabavan rokenrol. Amigu sam dao njegovu jutarnju porciju, ugasio sam TV koji je ostao upaljen još od noćas i upustio se u lagano muziciranje u nadi da ću uloviti inspiraciju. Naš dnevni boravak nije imao vrata nego je bio otvoren s jedne strane prema hodniku i na tren sam pomislio da ću probuditi Sinišu ili Dijanu, ako su u kući... premda je deset sati ujutro prerani trenutak za Sinišino ustajanje. Ali, dovraga, o čemu ja to razmišljam? Ako se budu bunili, donijet ću električnu gitaru i pojačalo!

Krenuo sam tražiti ideju u svom novom životnom stilu, stilu gada, kurvinog sina... hmm... sin kao proizvod najstarijeg zanata na svijetu... ulična radinost. Moglo bi ovako:

*Ona je tata-mata
Najstarijeg zanata
Ona prednost ima
Prva među zadnjima*

*Ona je tata-mata
Najstarijeg zanata
Ona je dama laka
Profesionalka*

To bi mogao biti refren. Sada bi trebalo još par stihova, za A i B frazu... Opisati malo tu gadariju podrobnije, taj "zanat", a opet ne biti odviše lascivan...

*Kako mi je draga bila
Dok je nisam upoznao
K'o nestvarna neka vila
A ja nisam ništa znao*

*Priđoh joj je jedno veče
"U avanture te vodim nove"
A ona mi hladno reče
"Imaš li ti, dečko, love"*

Hmmm... pa okej, to bi bila A fraza, a za intro bi trebao smisliti neki rif na gitari, no to je sasvim druga stvar. Trebalo bi još jednom u istoj mjeri stih za ponavljanje A fraze. Hmmm...

*A sebi sam postavljao
Pitanja glupa neka
Što dokasno tamo radi
Koga vruga ona čeka*

*Dolar, eur, kuna, lira
Franak, funta il' u čeku
Ta monetu i ne bira
Samo daj joj kintu neku*

Eto, metrika se slaže i glazbena podloga se ne treba mijenjati, to jest, mijenja se samo tekst A fraze u drugoj repetitiji... možda i trećoj... ali onda bi trebalo ponoviti

refren još jednom, ili ne!? Ili... ili... ponoviti samo cijeli refren poslije *bridgea* koji treba biti kratak, uškrto s brojem taktova, da ne bi razvodnio...

*Kao da se nju ne tiče
Što se predu neke priče
Da je sred ljubavnog žara
Svladala brod mornara*

Eto, sad je tekst kompletan. Pokušavam nešto na gitari, nekakav rif kakav sam zamišljao kao uvod prije A fraze, kad čujem vrata na Sinišinoj sobi kako se otvaraju i tiho zatvaraju. Kroz hodnik, nasuprot meni u dnevnom boravku na prstima hoda neka mlada cura, oskudno odjevena.

— Hej, curo! — zovnem je refleksno, zbog podražene zbunjenosti.

— Dobro jutro, oprostite... — i vrati se natrag kao da je pozivam na raport.

— Ništa, ništa... Dobro jutro i tebi. Ti si kod Siniše? — govorim joj samo da se jedna cura ne osjeća dužna razgovarati sa mnom. Uхватim se gitare, a ona produži i čujem kako je ušla u kupatilo. Nastavio sam mlatiti po gitari, pokušavajući upjevati prikladnu melodiju na "ona je tata mata, najstarijeg zanata" i tako prvih šesnaest taktova refrena. Malo mi je nezgrapna ova melodija, pa se trudim iznaći neku drugu... te radim razne varijacije "ona je dama laka, profesionalka"... mučim se nekako razviti osnovnu melodiju i ovu drugu repeticiju uskladiti da uvede u gitarski rif. Čujem vrata kupatila i curu kako tiho plače na provratku u sobu.

— Curo, šta je bilo? — a ona zastala, onako u donjem rublju, ne prestaje plakati. — Šta ti se dogodilo, dijete?

— Niste uopće fer... — reče i nastavi plakati tiho, brišući suze.

— Ko... ja? Ali zašto?

— Rugate mi se, pivate da san ja laka ženska, čula san sve... najstarijeg zanata...

— Ajooooj... — shvativši nesporazum, počnem joj objašnjavati kako upravo pišem neku pjesmu pokušavajući iznaći neku melodiju, no ona me sumnjičavo gleda. Vidjevši da imam ispisane papire, dođe do mene i gleda u išarane papire, bez ikakvog osjećaja za distancu te sam se nagnuo otkloniviši se od nje, tako da ona može pročitati kad već hoće. Dao Bog da joj to posuši suze. Gleda i čita, pa se malo nasmije i kaže:

— A biste li ponovili ono od prije, šta ste pivali? — i automatski se smjesti u fotelju s druge strane. Ni u ludilu nisam mogao predvidjeti ovakav razvoj situacije te da ću prve fanove nakon dugog niza godina, početi skupljati između Sinišine sobe i kupatila. Što da radim? Počeh joj svirati, s prekidima između fraza, jer je tu bilo više improvizacije, nego gotove melodije i akorda. Izade i Siniša iz sobe, žmirkajući kao da ga danje svjetlo, koje je u hodniku ionako diskretno, bode u najdublji očni živac.

— Šta je stari? Šta si se uvatija galamit ujutro najranije?

Kako je njegovo *najranije* bilo iza jedanaest sati, ja sam to nazivao "Sinišinom teorijom vremenske relativnosti". On onako neispavano i u gaćicama dođe u dnevni boravak pa sluša ovaj neobični *jammig*. Čudi se curi najprije, te sjedne i on na jedan kraj trosjeda. Ona je komentirala i objašnjavala mi što joj se sviđa, a što bi voljela da drukčije ispijevam.

— A stari, je imaš očajan glas. Kmečiš ka mačak u veljači.

— Ka da ja to neznan!?

— A šta je ovo sad, kakvi je ovo tulum? — uđe u prostoriju Dijana čudeći se.

— Mogla bi ja provat pivat? Je li barba? — ubaci se cura sa svojim prijedlogom.

— Je, ti ćeš pivat. — odgovori joj Dijana — Čula san noćas kako vrištiš... mogli biste bit i malo tiši vas dvoje. Ako ćeš vrištati, možda ispadne i dobro.

Meni je bilo dosta ovakvog ambijenta i njihove lascivnosti. Dizala mi se kosa na glavi od takvog diskursa. Gušila me sramota, mene, koji sam postao kurvin sin i đubre; dok ta djeca, koji bi trebali biti stidljiviji, ne osjećaju u svemu nikakav problem. Skupljajući svoje igračke kako bih napustio raspoloženo društvanje, čujem da i ova cura ima šesnaest godina, kao i moja Dijana.

— I ti imaš šesnes godina? — upitam glupo začuđen.

— Šesnes i po, za misec dana. — ponosno me ispravi.

— Čestitan! — a što da joj kažem?

— Fala. — odvrati ljubazno.

Počet ću se krstiti pod stare dane. Zapanjen po tko zna koji put, otišao sam u svoju sobu, ne bih li se otarasio lošeg društva. Legao sam na krevet onako odjeven preko pokrivača, zapletenih dlanova pod glavom, zagledan u strop, ne razmišljajući ama baš o ničemu. Za kojih pola sata upadne mi u sobu Siniša, naravno, bez kucanja... a što se čudim uopće?

— Stari, šta će bit za obid?

— Šta god spremite, bit će vam.

— Ala tebe. Ti si se, ka, nešto uvridija?

— Sine, jesan li ja dužan tebi i Dijani spremat ručak, šta misliš, daj mi reci? Otkud bi proizlazila ta moja dužnost?

— Stvarno si čudan, pa ti si roditelj. Normalno je da roditelji skrbe za dicitu i da in spremaju jelo.

— Da nemaš i koju glazbenu želju? Po tebi je normalno da besposleni magarac spava do podne, a po noći da tumara

i skače na svaku curu koja nema dovoljno pameti za uteć. Pri tome živeći na teret roditelja, koji mu još moraju spremat jelo i servirat sve na gotovo.

— Pa jeba te... ti stalno dramtiziraš, i to uvijek na isti način. Ka da je meni lako nać posal... ka da ne znaš da je kriza u društvu i nezaposlenost.

— Jesi li ga tražija?

— Koga?

— Pa taj posal, jebeni! Još misliš da će neko pokucat na vrata i pitat za tebe, da će te molit da mu dođeš radit i pitat koju želiš plaću?

— Ma sa tobom se ne može razgovarat. Ti si prolupa skroz naskroz, tebe je uvatila kriza srednjih godina, pa si se na mene namirija istresat. Pa stari, ja iman devetnes godina, kako to tebi nije jasno, a ti se ponašaš prema meni ka da san balavac! Kako da imamo kvalitetan odnos na relaciji otac-sin kad si takvi zadržt i nemože ti se dokazat da san odrasta i punoljetan, i to odavno, stari, odaaaaavno!

— A kad smo već kod odnosa i to "kvalitetnih", zašto ih imaš sa maloljetnicama? Ova cura ima šesnes godina, tikvane, ne možeš sebi nać neku punoljetnu divojku koja odgovara za svoje postupke, a ne ovako mlade curice? Jesi li ti svjestan odgovornosti, jesi li svjestan da ti njezin ćaća može razbit pičku, ne govoreći uopće o kaznenoj prijavi koja bi te mogla skupo koštat!?

— Ala tebe! Pa opalin ja i koju stariju od trideset, ako valja; nema diskriminacije po godinama, boji kože ili vjerskoj pripadnosti. A ti kažeš "curice"... pa je li vidiš koje sisurine ima! U kojim ti to stoljeću živiš, alo? Stvarno si... ajme majko.

— Daj, izlazi vanka više... glupane neotesani!

*

Popodne je naš bend Rolling Bones imao probu te smo pored standardnog repertoara, pokušavali uobličiti nešto

od upravo napisane pjesme Profesionalka. Mate Marijan nam je svima otvorio oči i uši sa svojim razradama na klavijaturama i mi shvatismo da bi se dobra rokenrol zajebancija dala napraviti iz toga. Mate je preuzeo na sebe melodiju i aranžman, a meni dao da pokušam napraviti gitarski rif kao uvod.

Poslije probe mi je Vesela održala prodiku o važnosti odgoja "djece", te kako im treba biti na pomoći, raditi ručak toj istoj "jadnoj djeci" i pomoći im na neki način, kad već ništa drugo korisno ne radim. Samo sam šutio, te se lansirao iz kuće zajedno s Amigom.

Ovaj put nismo išli automobilom do 'Vandinog' širokog parka, nego smo polako šetnjom, s noge na nogu, sa šape na šapu, lutali gradom do konačnog odredišta. Prolazeći kroz neki manji park između zgrada, primijetim neku balavurdiju kako puši. Priđem im bliže u taj osjenjeni, pomalo zamračeni dio parkića i osjetim miris marihuane. Oni, me naravno, uočiše i sakriše inkriminirajuće dokaze iza leđa, a jedna cura je spustila zapaljeni doint na tlo. Vidim njih pet, dvojica muških i tri ženskice, da imaju negdje petnaest - šesnaest godina uvrh glave.

— Šta se to tu dimi? — upitam ih strogo i samouvjereno.

— Ma ništa, barba... duvan, a šta drugo!?! — odgovori jedna cura.

— Ako vi mislite da san ja blesav - dobro mislite. Ali ovo je službeni pas — i kimnem glavom na Amiga koji je zapišavao nogu od klupe — i on vas je nanjušija... još od... odkad smo bili tamo, pa smo skrenili intervenirat.

— Ali ste vi policajac?

— Di van je uniforma?

— Možete li nan pokazat značku?

Ma vidi ti dječurlije, kako me iskušava. Ja se sjetim da u jakni imam neke pseće kekse i veterinarsku knjižicu Amiga

s brojem čipa i obavljenim cijepljenjima. Izvadim tu knjižicu i brzo im pokažem, u nadi da se baš i nisu nagledali policijskih iskaznica, a nema ni dosta svjetla da bi me prokužili. Kaže jedan: to je iskaznica... a imate li i značku? Ponovo iz džepa izvadim nekoliko Amigovih keksa, koje sam prethodno zamotao u aluminijsku foliju, što mi inače služi kao nagrada za iznimne Amigove zasluge. Njima je nešto zasvijetlilo u mojoj ruci i oni se uozbilje i ustrepću, dok mi je Amigo skoro zagrizao ruku, znajući što se u foliji nalazi.

— Evo vidite kako reagira službeni pas. Tako je dresiran, da na taj način, konačno označava prijestupnike. Ali ja vas neću prijaviti, šteta da ovako mladi završite u maloljetnički zatvor, no morat ćete me dobro poslušati. Nemojte se ustajat, i ti momak... samo vi sidite... da vidimo...

Kako sam vidio ranije gdje su gurali inkriminiranu materiju, ja tobože gledam promatram, a između jedne cure i dečka je bila kutija od cigareta *king size* veličine. Uzmem je te vidim da su unutra tri, već zamotana i pripremljena dointa, za zlu ne trebalo. Oni se smrzli, već zamišljajući sebe iza rešetaka u kuli srednjevjekovne tvrđave.

— Dakle, momci i djevojke, jeste li suglasni da vam ove supstance opijata oduzmem i da ostane sve kako je bilo? Niko ništa ni čuja ni vidi! Ja vas neću prijaviti, ali sljedeći put koga od vas uvatim, znajte da ste nagratili. Jeste li suglasni?

— Jesmo, ali nemojte nas nigdi zapisat, molim vas...

— Neću vas zapisati niti išta poduzet, ali vi zapamtite da se toga ostavite jer inače...

— Nećemo više nikad! — tiše ili glasnije, ali se svi slože.

— Ajde sad svi razlaz!

I oni stvarno poslušaju, čak su gurali jedan drugoga dok su se udaljavali. Ma vidi ti klinaca, oni puše travu i još imaju zalihe. I to javno, doduše malo su se sakrili, ali nedovoljno da bi se moglo reći da ih mori savjest. Spremih kutiju sa đointima u džep te se nas dvojica revnih građanina nastavimo kretati patrolirajući prema parku, gdje nas, najvjerojatnije, čekaju naše ženke. I bi tako. Vanda nam se iskreno obradovala ili je samo bila pretjerano ljubazna.

— Hej vas dvojica, nisam vas očekivala večeras. Ma di si mali laviću... Amigiću mali... di si... — Počela je maziti Amiga, kao da se jedino njemu obradovala. Jasno da sam se osjetio kao druga violina.

— Oćeš li i mene tako pomaziti, reć mi koju lipu rič...

— Taman posla, pa da me zapišaš. — reče mi pa se stane smijati onim, samo njoj osobenim, smijehom. Bila je očito dobro raspoložena i tu sam vidio svoju priliku.

Dan je polako iščezavao, s morskim odrazom rastaljenog sunca. Približavalo se ljeto. Taj se navještaj zadržavao u zraku, a vrijeme je bilo ugodno i večeri su prestale biti nepoželjno svježje. Uputili smo se puteljkom koji se penjao do borove šumice obrubljene niskim kamenim zidicem, ispod kojeg je more plesalo oko stijena. Ja sam lupetao budalaštine i ona se nastavila smijati, što je pozitivno djelovalo i na mene, tako da sam taj sustav koristio i za podizanje osobnog raspoloženja. Pričala je eteričnom tijelu, slojevima aure, o tome kako joj je sve to usklađeno večeras, ja joj rekao da napiše 'skladbu o usklađenosti' kad je tako, a ona opet udarila u onaj svoj zarazni smijeh. *Havhavhavr!jbrlj* - gliser s problemom paljenja. Rekao sam joj da se smije kao gliser kojeg pale na guranje, a ona se nastavi smijati još jače i mene povuče u taj blesavi, uzajamno podražljivi kikut.

U cijeloj toj atmosferi bezrazložnog smijeha, padne mi na pamet kako večeras imam priliku za neki intimniji sraz i sjetim se kako nisam bio ovako suzdržljiv kada sam bio

momak. Ta me misao malo uozbilji, shvaćajući da su ovo sasvim drukčije okolnosti; da nemam pravo na pogrešku i zato moram biti oprezan, kako se situacija ne bi okrenula protiv mene. Zato, Ante, pažljivo i mudro, Sun Tzua u glavu i njegovo "Umijeće ratovanja". Ovo je uistinu rat koji vodim protiv nevidljivog neprijatelja, koristeći njegova sredstva, nikada prije okušana. I u tom ratu ja sam spremio kemijsko oružje, tri tromblona i razmišljam kako ih upotrijebiti. Ako Vandi kažem otvoreno da imam tri đointa, mogla bi pomisliti da sam po čitav Božji dan napušen ili tko zna što. A da kažem da sam orobio dječurliju te im oduzeo njihove igračke, možda će... a možda i neće... Sjeli smo na kameni zidić, gdje smo s jedne strane pustili naše ljubimce, a s druge slušali huku mora, koje, iako nije bilo uzburkano, s malim valovima radilo neočekivano jake šumove, vjerojatno zbog oblika stijena i njihovih procjepa. Nakon što je Vanda hipnotički gledala taj sraz valova i hridina, okrene se k meni.

— Vi ste muškarci pičke najobičnije. — isprva sam mislio da se šali, a kad joj ugledah lice, vidim da je potpuno ozbiljna.

— Svi?

— Baš svi!

— I Amigo? — upitam.

Ona skoro prasne u smijeh, ali zadrži onu minimalnu razinu ozbiljnosti, kako bi otklonila svaku sumnju u istinitost procjene nas muškaraca.

— Eto vidim da nije Amigo, sad mi je lakše. Već san se mislija posvadit s tobom, a to šta mene smatraš pičkom, jebe me se; šta samo dokazuje tezu da je epitet u koleraciji s efektom.

Na ovo se škrto nasmijala i pričala mi kako je imala sukob s Emilom na kojeg je vrlo ljuta. A to da smo mi svi muškarci gadovi, proizlazi iz Emilovih ponašanja i stavova,

kao referentnog primjerka muške vrste. Pokušao sam saznati od nje pojedinosti, ali nije mi htjela više reći o temi te sam shvatio da ne valja insistirati. Razlog je bio zacijelo dublji, od intimnijeg značaja. U svakom slučaju, osjećala se povrijeđenom. Ja sam joj ispričao zgodu s klincima koji su pušili travu i ona se opet počela smijati.

— Ajde, to si izmislija da me nasmiješ. Priznaj!

— Nisan, evo dokazni materijal, vidi... — pokažem joj otvorenu kutiju s tri Ćointa.

— A da mi zadimimo to, pa nek sve ide kvragu.

— Jesi li luda, sva tri tromblona?

— Mislila san samo jednoga popušit. — zastane... pa se počne suzdržavati da ne prasne u smijeh, shvaćajući dvoznačnost svoje izjave.

— Barem ti neće dim u oči. — referiram se na meni ugodnije značenje, a ona još jače udari glisirati. A kad počne njeno *havhavhavrljagrlj*, to se lako ne zaustavlja. No ja sam ipak džentlmen i ne insistirajući na meni milijem rješenju, izvadim jedan Ćoint, kao i upaljač koji sam putem kupio u kiosku.

— Ja san to samo jedanput probala na faksu, ali nije mi bilo dobro. Imala san mučninu.

— Ko zna šta si ti pušila? Sad imaš priliku za popravni.

— Davno je to bilo, ali sad imam dobru volju, za razliku od tada, kad mi nije bilo uopće do trave, nego do dokazivanja u društvu.

— Bravo curo, to se traži! A nisan ni ja zapalija otkad san bija momak.

— Da nismo mi malo stari za ove eksperimente?

— Mi stari!? — ja zapalim, vučem da se razgori — Da mi stari. Ma šta je tebi Vanda? Ovo su najbolje godine. — potegnem, zadržim dim i nastavim polako izgrebanog glasa, trudeći se da što manje dima izađe — ...najbolje godine,

Vanda. Nikad se nisan osjeća ovako... pffff... kah... khm... — nakašljem se i pružim njoj.

Ona potegne najprije malo, pokuša zadržati dim koliko može, oči joj se zacakle da se i u sumraku vidi. Ispusti dim, malo se nakašlje i povuče još jače. Njen prčasti nosić, kao da se dodatno umanjio. Meni je njen nos izgledao simpatično uvijek, a sada još i više; ili je samo *kanabinol* prodorom u krvotok žonglirao mojim neuronima. Nakon nekoliko izmjenjivanja dogorjelo je do ručno izrađenog kartonskog filtera. Kraj priče. Jedne priče, ali sada počinje druga, manje predvidljiva. Krenuli smo šetajući svoju divljač i smijali se kao blesavi. Njen zarazni kikot je postao toliko intenzivan da bi morali zastati jer je jedva hvatala zrak. U jednom mračnijem dijelu parka, gdje smo išli poprijeko u odnosu na pravac staze, poklizne joj noga na orošenoj travi i ona ostane sjediti, sada se smijući svojoj novoj poziciji. Ja sam se njoj smijao, ali sam svjesno proklizao guzicom do njene, nastavivši svoj cerek.

Smijali smo se licem u lice, a ona vidjevši da je hoću poljubiti uozbilji se naglo i zaprijeti mi prstom. Ja je počnem oponašati i na moje kerefeke ona udari ponovo u smijeh. Ja to iskoristim i poljubim je. Ona se pokušavala izmaknuti, ali ja svoje usne nisam odvajao od njenih i kako smo bili na tlu, nije imala kuda i prepusti se. U tom trenu sam shvatio da mi je dopustila taj poljubac, ne zato što je htjela, nego zato što nije imala prostora za uzmak. Čim mi je to sijevnulo kroz glavu, taj trenutak, pustim je i opkoračim, kako bih joj pomogao da ustane. Uхватim je rukama ispod pazuha i kad sam je malo odigao - nasadi me koljenom među noge, u središte moje osjećajnosti.

— Svi ste pičke, svi! — čuo sam je u odlasku, dok sam se bolno valjao po travi.

Savijao sam se od bolova koji su mi kroz prepone udarali u trbuh. Duboka i tupa bol, koju svaki muškarac

dobro zapamti, nadajući se da mu se više nikada neće ponoviti.

Glava V

Sjedio sam za stolom, zamišljen. Ispred mene kava, čaša vode. S druge strane stola Grba pije svoju kriglu piva, ne obazirući se na mene, srećom. Njegova pažnja je usmjerena na goste u lokal, koji su pretežno mlađe, njegove dobi, mada ima i poneki malo stariji primjerak. Da, konačno je došao taj trenutak; dan otvaranja Allegro kafića sa živom glazbom, kutka za vesela i slomljena srca. I moje srce kuca živim ritmom premda je mnogo toga mrtvo kod mene, pogotovo u proteklih par dana, otkad me je Vanda otkočila.

Kakav sam ja glupan i zašto se uopće sekiram zbog žene koju sam htio povaliti iz osvete!? Bolestan od pretjerane odgovornosti, od dječaćke zaljubljenosti, povrijeđenog ponosa, što li? Gotovo neshvatljivo da u svojim godinama razmišljam i preispitujem svaku izgovorenu riječ, zbog neke usputne žene; doslovno iz neprijateljskog tabora, koja sa mnom zapravo, ničeg zajedničkog nema. Pa ipak mi se na trenutke osjećala tako bliskom, supatnicom, ugodnim društvom ili je svaka moja nova misao samo nastavak gradnje Potemkinovog sela, koji samo što se nije preizgradio do dimenzija velegrada... sav sazdan od laži samom sebi. Trebam li bar prema sebi biti iskren? Gad koji svima emitira lažnu propagandu toliko dugo, dok i sam ne postan uvjeren u svoju laž. Izjaviti sebi svečano, da mi se jedna žena zakačila za srce, da mi je potakla iskonsko ganuće, bi li vodilo nekuda? Bih li vjerovao sam sebi da tako nešto može biti i da jest?

Slušam laganu glazbu, zveckanje čaša, ključeva, zvukove mobitela, smijeh... sve postaje nevažna pozadinska buka; mladi konobari u vještom slalomu među stolovima, gosti koji još popunjavaju lokal, samo su plesna skupina u ovom igrokazu pred mojim očima. A tako sam se radovao

ovom danu. Možda se i radujem, ali to ne osjećam. Mate Marijan namješta na klavijaturama svoj primjerak setova pjesama, on mi je uvijek drag, pa i mladi gazda Frane koji objašnjava nešto pipničarki i jednom konobaru, kakav sposoban i ugodan dečko, čovjek zamalo... ali dojmovi koji struje kroz mene, kao da nemaju nikakvog oslonca u sceni koju promatram. Što bih trebao osjećati u ovom očekivanom danu, ambijentu? Ne znam.

No sad smo na bini, i posao valja odraditi što bolje. Grba sjeda za svoj komplet, Mate za klavijature, Bori šapnem na uho da ću ga pritisnuti prstom u najveći geler iz njegove riznice, ako me opandrči vratom svoga basa, a on se smije dobroćudno... dobri moj Boro. Jednom sam kao momak dobio ključevima od basa po nosu, jer se moj basist zanio i uskakao po bini. Od tada mrko gledam sve basiste koji se približe, osim potpuno bezopasnih kontrabasista. Jen, dva, tri, i... počeli smo. Prvi set pjesama je protekao sasvim u redu, poneka greška se dogodi, ali to se unutar benda nekako zamaskira... te i takve, uglavnom moje greške. Ostali su puno bolji glazbenici, pa i mali Grba je mlatio toliko uredno, odmjereno, neforsirano i metro-nomski točno od početka do kraja. Dečko me ne prestaje iznenadivati.

Prije nego smo izašli odsvirati prvi set, Frane je galantnim manirima posjeo novinarku dnevnog lista za stol i dao joj intervju. Dvojica kamermana su snimala jednim fotoaparatom i nekom bijesnom video kamerom, za kojih mi je Frane rekao da su to neki "njegovi" koji rade na internetskoj stranici kafića, gdje će biti linkovi na videosadržaje te fotografije i stranice s raznim pojedinostima o svim povezanim događajima. Baš me zanima kako će to izgledati, živo sam zainteresiran i nestrpljiv. Na kraju večeri smo se svi razišli s jako dobrim dojmovima, Frane nam je rekao da ćemo biti i još bolji, premda smo prebacili njegova očekivanja. Drugim riječima, zadovoljili

smo, pa i više od toga, ali je vidio da imamo potencijala i da se nada da ćemo se nastaviti usavršavati te napredovati još dalje.

Kad smo se rastali, s okusom uspješno obavljenog posla, ja sam utonuo u osjećaj samoće koji me odijelio od čitavog okolnog svijeta. Došao sam kući, skinuo se i legao kraj Vesele, koja se nije probudila i nastavio samovati, pokušavajući uhvatiti zadnji autobus za zemlju snova. Još sam se dugo mučio s kompozicijom neodgovorenih pitanja. Je li se stvarno toliko uvrijedila na mene da mi se ne javlja na mobitel, zašto je više ne srećem u šetnji parkom, je li promijenila mjesto gdje šeta svoju Donu ili možda promijenila vrijeme šetnje, obilazeći istim stazama gdje sam proveo toliko ugodnih trenutaka s njom? O Vanda. Da mi se bar javi i da mi kaže da sam kurvin sin, govno! Mislim da bi mi bilo puno lakše, a ovako tavorim u nekoj neriješenoj jednadžbi, kao vječna nepoznanica, gdje ne mogu ni umanjiti štetu, niti reći što želim pa makar to ne rješilo ništa.

Mogao sam zvati s nekog drugog broja, ali čemu? Da mi prekine poziv, ostavivši mi još jednu ubodnu ranu otvorenom. Ovako ne odgovara na poziv, promijenila je šetni plan i sasvim jasno da bih izgledao još veći bijednik koji prosi malo pozornosti. Sam sebi ispadam smiješan što ne mogu spavati zbog žene, koja je trebala postati žrtva moje manipulacije. Baš sam budala. Toleriram to da sam gad, đubre, kurvin sin; ali da ispadnem uz to još i budala, to je već teško ostvariv gubitnički domet, doslovno za Guinnessa. Tiho se premjestim za računalo i upalim tog noćnog tješitelja. Pokrenem Midori i švrljam po Internetu lutajući po stranicama bez određenog cilja, *browsing* na prazan mozak. Padne mi na pamet da napišem pjesmu za bend. Ili ne za bend, nego onako... za svoju dušu, o Vandii. Možda uspijem zaspati poslije.

*Ljubav ti nudim ko nezrelo voće
I ti me vodiš, ja pseto na lancu
Nudiš mi samo što ti se hoće
Prodaješ maglu meni neznancu*

*Guraš me u bezdan, ni lijevo ni desno
A ja, slijepac, idem do ponornog kraja
Zamamno nudiš lice to šestno
Samo da mlatneš me nogom u jaja*

*Mač ljubavi lude nad glavom mi klati
Bol ta snažna dugo će peći
A sve to kad zbrojiš moglo bi stati
U žaloban refren tek malo veći*

*Na skrovitu mjestu čuvam te Vanda
Sagradih to mjesto na grūdi svog grijeha
A u njem ti vladaš ko okrutna banda
Rugaš se tvorcu, pucaš od smijeha*

Pisao sam, brisao, mijenjao, zaglavio, odglavio... i eto. Glupe li pjesme... ionako nisam nikad bio pjesnik, pisao sam TEKSTOVE za uglazbiti, a ne STIHOVE. Izbrišem fajl, dilit! Linuks šatdaun, taakooo. Sad u krevet.

Zzzzzzz...

I gle? Probudih se ujutro! Ma koje jutro, skoro je podne, ali sam bar naspavan... *sehr gut*. Jutarnje vrijeme za kurve, glazbenike... za animir dame, kronične alkoholike... *Ja, natürlich!*

Ustanem se i odoh u kupatilo pod tuš, te nakon osvježenja brijanje, sređivanje vlasi koje su, hvala Bogu, sve

na broju. Dobro, brojio nisam, ali nisam ćelav kao moj Mate Marijan i još tu ima materijala za rasporediti, pa zašto se ne potruditi. Hm... nisam se ovoliko trudio prije upoznavanja Vande, pa opet... opet mi pada na pamet, progoni me ta Vanda i njen pas. Vandaluzijski pas me progoni, o jebem ti nadrealizam! Izlazim iz kupatila, onako poluodjeven i gle: Siniša taman na vrata.

— Dobro jutro, stari.

— Dobro... ma šta jutro, dobar dan. — odgovorim i okrećem se gledajući kako ide za mnom i njuška nešto.

— Aha! Ti koristiš moje mušće¹⁰! Vidin ja da neko drukčije ostavlja bočice.

— Pa šta! Uzmen ti kolonjsku, šta me imaš njuškat!?

— To su moji feromoni, šta će to tebi? Ti imaš pravo normalno smrdit, šta se gnjaviš sa mirisima, to tebi ne triba.

— Eto ga na! Tiš mi govorit šta bi triba, a šta ne bi triba činit! Ajde nađi sebi posal, a ne po stanu glumit njemačkog ovčara. Tvoj nerad je najgori smrad, taj smrad ti ne mogu ubit sve one bočice da ih proliješ po sebi odjedanput.

— Ma daj, stari. Ti mi govoriš, a ne radiš... otpušten si ka višak, a meni diliš lekcije.

— Jebem ti mater glupane!

— Eeeee... kad bi moga. A ja ne znan jesi li ti sposoban za takve akcije, tvoj vršnjak je stari starac, može li on još? Heehee... — i ceri se bezobrazno.

Ostavio sam ga da važe mikrograme svoje *Eau de Cologne*, jer ne znam više kako reagirati na ovakvu obiteljsku lakrdiju, u kojoj ništa obiteljskog nema, a i lakrdija bi bila šarmantan izraz za ovakvo što. Granice su prijedene odavno i ništa više se ne može vratiti u idilične obiteljske okvire. Nije se lako pomiriti s takvom spoznajom, koliko god svega bio svjestan. Obukao sam se, otišao u dnevni

10 Mirise

boravak gdje sam zatekao Dijanu kako mazi Amiga. Držala se našeg dogovora koji se sastojao od njene jutarnje skrbi za psića, nakon večeri u kojoj sviram. Htjela je da je pustim vani zauzvrat, ali jok. Da iziđe vani, istu noć bi se vratila s trudničkim trbuhom, zato sam u ugovor unio novčani iznos s kojim je bila zadovoljna te smo time zaključili biznis.

— I prošetala si ga?

— Itekako! Dala san mu malo onih njegovih briketa u zdjelicu i sve je izija.

— Ono je mama u kužini?

— A ne! Unajmili smo kuvaricu... ala tebe, ono...

Kada sam ušao u kuhinju, Vesela se bila upustila u nekakav složeni proces spremanja nedjeljnog ručka. Miješala je nešto u loncu dok je virila u njega, a po kuhinji su bile strateški razmještene razne posude, vatrostalne, metalne, nekakvi noževi i drugi kuhinjski alati za koje ne znam koja im je svrha. Pomazim je po kosi.

— Aaaaahaaajaaaj! — uzvikne okrenuvši se preplašeno.

— Šta je sad!? Oli si se pripala?

— Ma jebem ti mater, kretenu! Sad bi te ovin lazanjuron¹¹ mlatnila po čunki, majmune najobičniji!

— Nisan ništa... samo san te pomazija...

— Šta me maziš, stoko! Nisan ti ja tvoj pas! Kako si me pripa, kretenu jedan. — zadihano se izviče.

Napravih sebi sendvič i odoh s Amigom vani. Najprije nisam znao gdje ni što, ali se odlučim i odem opet do velikog parka. Možda dođe. Ma briga me! Ovo je vrijeme Vandine podnevne šetnje, nije baš da se nadam, ne želim se nadati. Otiđoh pješice preko kroz gradsku vrevu, nedjelja je i dan je lijep, staloženo komešanje se vidi i osjeti na drukčiji, ugodan način. Nažalost dom mi je postao najgore

¹¹ Lazanjur - valjak za razvlačenje tijesta

mjesto u ovom gradu, koji je lud sam po sebi. Svugdje se osjećam ugodnije, pa čak i dobrodošlo, nego onamo gdje bih trebao imati mir i ljubav.

Hodam preko rive, more se presijava u sitnim valićima, puk svake vrsti šetački mili, sa strane policajac pokraj parkiranoog službenog motocikla razgovara s dvije djevojke. Žamor, šum dječjih kolica i smijeh majki, pušačko nakašljavanje starijeg muškarca. Kao da mi je nedostajao ovaj slučajni uzorak gradskog ambijenta da bih se osjetio kompletan. Ovdje nisam višak, ne smetam nikome, ne privlačim znatiželju; štoviše, nitko me ni ne primjećuje ako se baš ne zabijem u njega. Hoću zadržati za sebe taj divan osjećaj opće nehajnosti kako ugodno prodire u moj ograđeni, privatni prostor.

Kada sam se domogao parka, prođoh ga s Amigom uzduž i poprijeko, opažajući neke od poznatih fizionomija koje sam pohranio u memoriji šetajući s Vandom, no nje nigdje! Dan lijep, vedar, idealan za šetnju, ali mi je bez Vande raspoloženje sada usrano. Na onom plitkom zidiću do visine koljena, zajaših i jedva da čujem tihi morski hropac, nenalik onom prijašnjem uznemirenom, koji je za mene bio prekrasan tada. Zamišljen sam se udubio gledajući more, ali se pomalo odsutan ne obazirem na Amiga. Kompadre Amiga uopće ne držim u vidokrugu, sad gledam onkraj mora, gdje Brač i Šolta pljoštimize nestaju u njemu. Ponekad pogledam lijevo *donde esta mi compadre*¹², pa okrenem pogled natrag prema moru, baždarim ga u daljinu.

Ali što! Priviđenje!?! Već u trenu, vraćajući pogled na more učini mi se da je Vanda sjedila na zidiću iza mene, na periferiji vida, u središtu misli. Haluciniram pored zdravih očiju i bolesnih želja. Protrnem od užasa te okrenem glavu opet, kad ono jest! ONA ONCATA sjedi iza mene i kao da me ne vidi! O Bože dragi.

— Vanda! — rečem joj, ne pristajući na halucinaciju.

12 Gdje mi je prijatelj

— Ante, Bog! — odgovori ona i ja preneražen, skoro mi suze na oči nagrnule, a ona hladna sjedi, drži Donu u krilu i mazi je. Amigo se približio odnekud i skakuće oko nje i Done. Bravo *kompadre*, bravo! Sad sam siguran da nije prikaza, nego krv, meso i divlja ćud Vandina. Uхватim se refleksno za međunožje sjećajući se onog grozomnog udarca koljenom. Kad Vandalina muti jaja, zamuti pamet Anti... ma šta pamet... sve mi je ispreturala ova simpatična kučkica Vandalina.

— Je li te prošla ljutnja, drugarice moja šumska? Partizanko po koljenu... koje gadno mlati?

— Oprosti šta san ti rekla da si pička. Ti si samo obična muška svinja, *svinjus vulgaris*, domaća i neškodljiva.

— A za onaj nokaut? Nema izvinjenja? Za nejavljanje na mobitel?

— To si zaslužio! Navalio me žvalit... malo si i dobio... a držala sam te za prijatelja.

— Ja sam ti još prijatelj, a ti ako...

— Ma daj! Prijatelj, a koristiš priliku...

— Ima i takvih prijatelja. To su prijatelji s posebnim potrebama.

— Za takve posebne potrebe, postoje dame koje se bave tim uslugama, cila uslužna djelatnost od pamtivjeka. Smatraš li mene takvon?

— Božesačuvaj! Vanda, šta pričaš... o čemu to!? Bili smo napušeni pa...

— Ma napuši se ti...

— Oprosti, molin te, skužaj! Je li mi moš oprostiti?

— Koji ti pileći mozak imaš, ma šta se uopće čudin...

Zanijemio sam. Svjesno i odlučno! Znao sam da što više meljem, padam niže u njenim očima. Shvatio sam da je šutnja dovoljna, kao i vrijeme koje će proteći u druženju, ali sad opreznom, kako bi protekla rijeka ispod mosta. Upravo

tu bacati drvlje i kamenje, ne pada mi napamet. Odnijet će riječna matica sav moj otpad, još kako! Sretnog li mene! Malo se poslije ustala i bez riječi odšetala s Donom, a ja sam shvatio što mi je htjela poručiti. Zakačio sam Amiga za povodac i krenuo za njom.

Važno joj je bilo dati mi do znanja, da ona o svemu odlučuje, da ja nisam taj koji joj može nametnuti poljubac, kao ni bilo što drugo. Ona je suverena i nije bilo pametno dovoditi u pitanje tu činjenicu, naročito ne nekakvim primitivnim nasrtanjem na granice koje se ne smiju prijeći. To je pitanje diplomacije, a ne juriša na tuđi, neovisni teritorij. Nastavili smo šetnju zajedno i nije mi ni licem, ni osmjehom dala do znanja da se imam pravo opustiti i razmišljati o sebi kao o vodi čopora. Komunikacija je bila uobičajena, ali izražavanje emocija pri tom se nije smjelo otrgnuti odviše daleko. I tako je, točno odmjereno, prošlo naše druženje u parku, kao da uvodimo neku mjernu jedinicu u metrički sustav. Precizno i sterilno.

Na povratku kući sam sreo Boru basistu koji je šetao po Rivi, iz puke dosade, bez ikakvog cilja. Obojica smo promijenili kurs u pravcu nekog od štekata da popijemo kavu i ubijemo vrijeme čakulajući. Amigov povodac sam zakačio za stolicu, dao sam mu jednu fabriciranu kost, tu kozmetičku žvakalicu i on se umirio dok je Boro sa stola uzeo dnevni tisak iz vlasništva kafića.

— Kad je ono Frane reka da smo kod njega? — upitam ga, više da započnemo startnu diskusiju.

— Utorak, utorak.

Boro odgovori, ponavljajući dvaput. Često to čini kad se u nešto zadubi, kao da se želi riješiti nekakve usputne gnjavaže. "Boro, očemo li se sutra nać - očemo, očemo; razumiš li o čemu pričan - razumin, razumin; primjećuješ li da se ponavljaš - kako ne, kako ne". Neki su ga zvali Boro na kvadrat ili ga zafrkavali da dobije dva pelinkovca kad naruči

jedan. Gledao sam ga, često mu se diveći kako u nekim situacijama ostane sabran kad svi drugi luduju. Dobročudnijeg čovjeka nema nadaleko. Ne znam da je itko od njega nešto loše doživio. Rijetki su takvi likovi, imaju prostodušno srce, njima je dobrota u prirodi bića i ne znaju se drukčije ponašati. Kad ga pohvališ zbog njegovih virtuoznih basiranja ili zbog bilo čega drugoga, kao da mu je neugodno što iskače iznad prosječnosti, kao da je učinio neki sramotan čin, vrijedan prezira.

Smiješan mi je kad proviri iza novina i kimne obrvama, kao da mi se ponovo javlja, ne podnoseći da se izolirao i koncentrirao na sadržaj tiskovine, pa eto odašilje društvene impulse, komunicira sa mnom na taj način, da se ne osjetim zanemaren što ga je nešto zaokupiralo. Konobar je donio kavu i Boro mu se zahvaljuje sa "hvala, hvala", kimne meni glavom da se ne osjetim zapostavljen i ponovo prekrije lice novinama. A ja preko njegova ramena kao da vidim... ma je li ono... jest! Mate Marijan užurbano gazi, gledajući preda se.

— Mate! — podviknem i on se okrene, dok se Boro osvrće i poskakuje na stolici.

— Pa di ste vas dvojica?

— Ali si nas tražija?

— Nisan, ali fala Bogu da san vas naša. — izjavi zbrkano, kako samo on zna. Dođe i sjedne do nas. — Jeste li vidili u novinama?

— Ja nisan, ali Boro je ovi tren vidija i neće da mi pokaže. — volim ovako Matu zbunjivati, zašto - ne znam; jednostavno uživam u tome. A nemam ni pojma što bi se to trebalo vidjeti u novinama.

— Pa Boro, daj i njemu da vidi... neka pročita.

— Šta da pročita, šta da vidi?

— Pa to... zašto mu ne daš?

— Koje da vidi, koje da vidi? Šta me Mate zajebaješ, vidiš da čitan.

— Pa čitaj, ali nek i Ante vidi... neka gleda slike dok ti čitaš.

— Koje slike, Mate... pa nije ovo Alan Ford!? Evo, gledajte obojica. — i stavi novine na stol. Ja sam se isto malo čudio, ne znam o čemu Mate govori, a zanima me što ga je to tako iznenadilo da bismo svi trebali znati.

— Ma ne to... na krivoj si stranici, vrti dalje Boro; šta si ti zbunjen! — nasmijao nas je obojicu kad je Bori to rekao, a nema zbunjenijeg lika od Mate nadaleko i naširoko. Uzme Bori novine, lista građu... i nađe konačno.

— Evo! Zašto mu nisi tija pokazat!?

Mi ugledamo u rubrici "kultura" snimke iz lokala dok smo svirali, te opis glazbenog kluba Allegro na dvije stranice; naravno, spominjući Rolling Bones, pa i svakog od nas poimenice. Uozbiljismo se smjesta i gledamo... pokušavamo čitati novine iz različitih kuteva. Uistinu se ne bi moglo reći da smo traljavo svirali, ali ovdje čitamo hvalospjeve lokalnu, općem dojmu, pa i nama kao bendu koji smo "udarili nezaboravan pečat divnom boravku u klubu Allegro".

Kako smo ugodno iznenađeni!

Kao momci svirali smo na nekim zaboravljenim lokalnim feštama, gitarijadama i nismo bili tako ushićeni; bile su nam najvažnije cure, samodokazivanje, fascinacija, sanjarenje, ali ovo je nešto drugo. U ovim godinama su momački motivi davno ishlapjeli u dugotrajnim vezama, brakovima i svemu onome što čini čovjeka kao koristan društveni supstrat. No sada nas prožimaju drukčije srsi. Nervi su evoluirali i draži ih želja za ostvarivanjem snova gdje se vidici šire, gdje su dosezi značajni; novih podviga, plasiranih širem auditoriju nego li je ograničeni obiteljsko - prijateljski krug.

— Ja ti kažem da onaj dečko Frane zna svoj posal. — izjavim zadovoljno.

— Vidi se, vidi se! — dodaje Boro u svom stilu.

— Stvarno je sposoban, a mislim da je i osvoji naklonost one novinarke šta je došla. Baš san bija na kavi sa jednim kolegom sa faksa, kad me Grba nazva i reka mi da pogledan novine. Mogu ti reć da smo startali odlično, ali treba nastaviti još bolje... šta ti kažeš Ante?

— Ako misliš na kvalitetniji rad, autorske pisme, ozbiljniji pristup, potpuno se slažen. Imamo priliku kakvu nismo imali ka mladárija i to ne smimo propustiti. Ako se i ne izrodi ništa važno od ovoga, bar ćemo znati da smo učinili šta smo mogli. Ustvari, da budemo do kraja pošteni, svi ste, pa čak i mladi Grba, puno bolji glazbenici od mene i ja san taj koji bi treba više uprit i dati najviše doprinosa, kad je glazbeno usavršavanje u pitanju.

— Ti daješ svoj doprinos na drukčiji način. — zatim se Boro malo unervozuje, smatrajući da je potvrdio tezu o mojoj nedostatnoj muzikalnosti. — Ma ti si Ante, dobar gitarist. Malo u improvizaciji odlutaš koji put, ali koji gitarista to ne radi!? I od tebe je sve počelo...

— Imaš ti svojih mana i to su sve stare mane koje nisi popravija od mladosti... ali ovo je Boro dobro reka. Ne možemo svi imati baš jednak doseg u glazbenom smislu, ali ti si već učinija najvažnije: okupija nas, naša angažman i u tvojoj garaži je sve počelo, zapravo u tvojoj ludoj glavi.

— A fala ti na komplimentu, Mate.

— Nema na čemu. Nego san ti tija reć da bi moga provat napisati još koje stihove za pismu, ja san obradija onu Profesionalku, ali ja ne znam pisati stihove... prova san puno puta i neće da to iz mene izađe nikako, ta neka inspiracija, jednostavno neman smisla za to, a ti imaš. I ne bi bilo loše da po tome jašiš pa bismo mogli imati nešto i od autorskog opusa.

— Mogu provat. Samo ja uvijek govorin da ne mogu napisat stihove za glazbu, to je nešto puno više negoli većina percipira, a u popularnoj glazbi je danas stihova manje nego ikad. Ja mogu napisat tekst za glazbu, samo tekst. Stihove za glazbu niko više ni ne piše, bar ja nisan čuja za takav primjer.

— Ajde Ante, ne budali. Napiši nešto i nazovi to kako oćeš.

— Dobro ti je Boro reka. Jebeš filozofiju, triba nan tekst za glazbu, kad već toliko insistiraš na terminima.

— Tako je, tako je.

Do utorka sam napisao dva jadna teksta za uglazbiti, ali Mate Marijan je bio zadovoljan i dao se na posao. Na probi, prije nastupa, nam je odsvirao neke fraze koje je smatrao dobrima za sva tri napisana teksta i mi smo uspjevali pronaći neke nove ideje koje bi Mate apstrahirao te nas preplavio novim razradama. Tako je tekao naš kreativni proces koji je, konačno, izrodio zanimljiva glazbena rješenja, no to smo tek trebali uvježbati da bi uopće nekome prezentirali; tako da je repertoar za utorka bio standardan, bez naših autorskih pjesama.

S Vandom sam se nastavio uspješno družiti, njena srdžba (ako bi se smjelo tako reći) je omekšala i mi smo, šetajući naše beštije, došli do razine povjerenja koje je bilo prije nego sam je zaskočio napušenu i raspoloženu (no ne i raspoloživu). Da bi mi se otvorila još više, ja sam pričao o sebi, svojim nagnućima, pri tome izmišljajući razne bajke, blesavije od tekstova mojih pjesama. Ona je meni pričala s prezirom o Emilu, panegirički o svom guruu Šri Svami Gurumaji koji duhovno uzdiže posrnule *pro bono* te da je milostinja jedino ono što on prima od svojih "učenika", cifrajući iznose njenih uplata od kojih mi se zavrtjelo u glavi. O kako je zahvalan bio Gurumaja na njezinoj velikodušnosti, besplatno joj podarivši čišćenje aure, poliranje čakri do visokog sjaja, kao i sustavno pranje

mozga. Za njene učestale glavobolje, guru mudruje kao o karmičkoj naplati zaduženja nastalih iz prijašnjih životâ.

*

Ovaj put sam pred nastup bio potpuno opušten, čak i zadovoljan. Vjerojatno karma više nije zlopamtilo, te se umilila i pripitomila. Allegro je bio neočekivano pun. Frane kaže da je tek nešto manje gostiju bilo zadnja dva dana (zaista je žestoko startao s kampanjom), ali se ne može reći da je bilo nezasluženo. Novi i ugodan ambijent u gradu se uvijek cijenio s posebnom pažnjom, za sve one koje se u društvu žele odvojiti od lude trke s vremenom i obvezama. A ovaj lokal je bio i više od novog i ugodnog; imao je bend kojemu je bio jedini zadatak da zabavlja isključivo njegove goste, ili sam ja to sâm sebe milovao po moždanoj kori. Ali sve ide dobro, osim Mati koji me je opet gnjavio da bi stavio još jedne klavijature; ne onu svoju Yamahu, nego neke sasvim nove, tek kupljene. Rekao sam mu da najprije nabavi dvovisinski stalak za klavijature koji ima lift za gornju etažu i on je uporno zurio u mene dobru minutu, pokušavajući shvatiti svu složenost mog zahtjeva, dok se konačno nije predao:

— Ja pod milin Bogon ne razumin o kakvome ti stalku govoriš? Ja bi za to triba čut, ako tako nešto postoji. Čemu bi lift služija? Nego ako je dupli stalak, ja jednu klavijaturu stavin doli, a drugu gori... odma kad postavljamo instrumente. To se kasnije ništa ne podiže i ne spušta, nisan čuja za lift verziju, a brate, ne znan ni koja bi mu svrha bila.

— Mate, Mate. Pa valjda se u ovo doba, može i lift očekivat, da ne dobiješ bruh dok klavijaturu podižeš na gornju razinu.

— Ma ti mene zajebaješ! — odmahne rukom i malo stane da bude siguran u to.

— Jesan Mate, priznajan. Kvragu i ovi ludi sviť, moramo se malo zajebavat, inako je sve uvrnuto i dosadno

prijatelju moj. Nabavi dupli stalak i stavi to svoje novo govno na njega.

— Da govno!? Čoviče ti pričaš pizdarije! Ti nemaš pojma koji je to dobar sint! Ima osan oktava ka i glasovir... i to s otežanim tipkama tako da imaš osjećaj da sviraš ne po sintu, nego po koncertnom... — i tako on mene nastavi uvjeravati u nesumnjivu kvalitetu svojeg rasnog konja, iz one tijesne štale od njegove sobice. Sve imam osjećaj da ga žena tjera da raščisti zagušeni volumen svoje radne prostorije, ne bi li se moglo prijeći na drugu stranu sobe, bez preskakanja nagomilanih predmeta.

Dok smo svirali drugi set, učinilo mi se da sam vidio Grbinu majku, gospođu Milu, kako sjedi za stolom s nekom, meni nepoznatom ženom. Nisam bio siguran, to više što su je zaklanjali drugi gosti pa sam nakon završenog seta pitao Grbu.

— Ma šta van je... pardon, šta ti je Ante? Ona je doma sto posto, di će drugo bit!?

— A onda mi se učinilo... dosta je svita, a taj stol je bija udaljen i nekako zaklonjen od drugih.

— Pa javila bi se da je došla, a i meni bi navijestila dva dana prije. Ona se voli držat svog rasporeda koje, u svojim mislima, zapiše par dana unaprid. To i takvo planiranje njen je prepoznatljivi habitus, sve drugo bi za nju bila anarhija.

Pa ipak sam u pauzi između dva seta prošetao do tog udaljenog stola gdje su sjedile dvije dame. I doista, bila je to gospođa Mila, u razgovoru sa svojom sustolnicom, pretpostavljam prijateljicom, tako da nije ni vidjela kad sam prišao stolu. Ali pretpostavljena prijateljica je bila okrenuta prema meni, nehajno pušila i podigla glavu vidjevši me, u očekivanju da se izjasnim.

— Gospođo Mila, dobro nam došli, vi i vaša prijateljica.

— O! Ante... hvala. Drago mi je da vas vidin, ovo je Ana, moja draga prijateljica.

— Ante Katić, drago mi je. Mogu li sist za vaš stol?

— Ma naravno, izvolite! — obje će uglas.

— Mila vidim da ste se prošvercali, još i doveli prijateljicu, drago mi je zbilja. Vaš sin ne vjeruje da ste vi uopće ovde, odbacuje svaku primisao na to.

— Ne čudin se... ovo je mimo mojih navika, ali baš san tila vidit ga inkognito, iz prikrajka; naravno i vas ostale, da vidim kako vam ide, a i da osjetin atmosferu. Sama ne bi došla ali zato je moja Ana tu ka potpora.

— I šta van se čini, odgovara li van atmosfera?

— Ugodno san iznenađena, da znate. Glazba je opuštajuća, interpretacija dosta kvalitetna, ambijent ugodan... — izjašnjava se, dok prijateljica Ana potvrđuje klimajući glavom.

Došao je i Grba vidjevši da se nisam vratio iz potrage za njegovom majčicom. Uljudno pozdravio tetu Anu, i ostao stojeći kraj mame Mile zblenut.

— Pa šta, pa kako vas dvi ovde?

— Zašto ti sine misliš da bio ovo triba bit zabranjeni prostor za mene i tetu Anu... je li dušo? Ali ti nije drago šta nas vidiš?

— Drago mi je, nego te nisan nikako očekiva... obično planiraš unaprid i govoriš sve šta si naumila činit. A sad...

— A sad, evo, skrivečki te uhodin, želin se uvjerit da si na svon radnon mistu i da vršiš svoju radnu dužnost savjesno. Inspeksijska služba za rad i obiteljske odnose te nadzire, sad znaš sve. — i Mila se slatko i s ljubavlju smiješi svome sinu. Ta majčinska dragost i ushit gotovo se mogu prstima opipati oko nje, tolika je Milina milina. Ana ih gleda sa smiješkom, dobroćudno, dok sam ja osjećao potrebu da i mene netko tako mazi u svom srcu i čuva kao svoje čedo.

Pozdravili smo ih i krenuli za naš stol, Mate je već sjedio za sintom i, kladim se, već gledao dvostruki stalak na

kojemu se na vrhu kočoperi njegovo novo čudo tehnike, koje ima sve one kurce - palce koje mi je nabrojio.

— Grba je li ti znaš, neki tuš¹³ odsvirat?

— Kako mislite...ovaj, misliš? Baš, ono, tuš sa *rolom* ili nešto kombinirano sa *kikom* i činelama. Triba li dinamički pojačavat?

— Može bilo kako, ja ću nešto najavljivat, a u svakoj govornoj pauzi sviraj tuš, kakav god ti padne na pamet.

Kad smo izišli na binu, uzeo sam mikrofon, dok su me Mate i Boro gledali s nevjericom, ne očekujući ništa što bi bilo van programa. Dam Grbi znak i on počne s tušem.

— Poštovane dame i gospodo... i vi dragi moji koji se ne date svrstati ni u jednu od tih skupina... — dok sam govorio Grba je stišao na *pianissimo possibile* da bi započeo *forte* kod prekida govora.

— ...iznimna mi je čast u ime Rolling Bonesa pozdraviti ovdje nazočnu gošću... — e sad je Grba izdao, shvativši da se radi o njegovoj majci, udaljim se od mikrofona i kažem mu — Ajde Grba, nastavi! — i on nastavi tuš.

— ...a ta gošća je nama draga pjevačica, najbolja u Hrvatskoj... da, da, molim lijepo... najbolja... ne nije Semiramida... — odgovorim na dobacivanja gostiju koji su se okretali i komentirali pokušavajući saznati o kome je riječ.

— ...a nisu ni njeni viseći vrtovi... — netko viče, čuje se smijeh, "je li ova" neki momak pokazuje na svoju curu.

— ...ne, ne... vi niste čuli za nju, ali sada, kad je čujete kako pjeva... — žamor i okretanje u publici.

— ...sve će vam biti jasno! Da, da... dragi moji... to je čudesan, neiskaziv talent, zaboravljeni dragulj... — jedva vidim u daljini kako Ana gurka Milu, kao da joj kaže "hajde, šta se ustručavaš, zašto ne bi... daj molim te".

13 Tuš - kratak svečani glazbeni pozdrav

— ...molim vas, Mila, iziđite... izdvojite se Mila... da, Mila joj je ime. — obraćam se publici, a Mila, kad su već njoj bliži gosti shvatili gurkanje i njenu nezainteresiranost, osjeti se dužnom istupiti i ona dolazi k nama do bine, skrivajući uznemirenost. Šapne mi na uho, kada se udaljnih od mikrofona "bezobrazni ste i sebični", kao da je to neka vijest koju ne znam.

— Mate, *Respect*. — i on shvati, budući da je to pjevala kada smo je upoznali (ipak on ima klikere genija). Mate reče "idemo iz ge sedam". Imam osjećaj da su gospođi Mili trajale čitavu vječnost, te sekunde otkad se popela na binu do početka pjevanja. Ali zato kad je počela "What you want... baby" gosti su zanijemili, gledali su je i slušali zapanjeni. A Mila je pjevala tako da smo se, dok smo svirali, međusobno zagledali jedan u drugog ne mogavši se nadiviti. Čak i Grba koji se toliko naslušao pjeva svoje majke; sada dok je pjevala s bine, izgledao je impresioniran kao malokad.

Kad je pjesma završila, u tom trenutku, nastao je opći tajac; nije se čula ni riječ, ni uzdah, ni žličica kako miješa kavu, sve je bilo nijemo kao u svojevrsnom vakuumu; a zatim je provalilo oduševljenje auditorija: neki su izvikivali "bravo", neki pljeskali, neki se ustali na noge... Mila im je zahvalila, naklonila se, umetnula mikrofon u stalak i otišla za svoj stol, dok su je svi promatrali čudeći se toj ženi koju nikad nisu vidjeli niti čuli za njeno ime; a ja sam znao da me očekuje zid nepovjerenja s njene strane, kao i da sam eventualne kredite kod nje spiskao večeras. Poslije, nakon završenog seta, otišao sam do njenog stola, sjeo, dok je ona crvena u licu, prezirnim pogledom davala do znanja da sam prevršio mjeru.

— Mila, molim vas da se ne ljutite. Znan da nisan triba forsirat, ali ovo je bilo jače od mene.

— To nije izgovor, a nije ni isprika koja ionako ne bi mogla popraviti ovo šta ste zakovali večeras.

— Draga, bilo je prekrasno... — pokušava zagladiti situaciju njena prijateljica Ana, na što ona uopće nije reagirala.

— Ja se najiskrenije ispričavan. Vi oduševljavate mnoge svojih pivanjen, danas ste nam svima dali puno, jako puno...

— Ne, Ante. Vi ste večeras uzeli puno, jako puno moje intimnosti i postavili je pred gomilu nepoznatih ljudi da je osjete i da se naslađuju.

— Mila, ja ka glazbenik jednostavno...

— Vi niste glazbenik, vi ste izvikivač na tržnici! — prekine me odrješito — Vi ste obični trgovac koji uzurpira svaku priliku za reklamu... to vas hrani. Glad za pomocijom, za nemetanjem osobne ekstrovertiranosti.

— Daj Mila, kako moš tako čoviku govorit? I ja san tila isto tako te vidit na pozornici di pivaš, nemoj bit takva. — Ana se okrene meni — Nemojte joj zamirit, sad govori iz ljutnje, ali proc' će je to.

— A ti si Ane, izgleda mi, postala moja menadžerica!?

Vidjevši da je najbolje otići, ne bi li se strasti smirile, ponovo sam se ispričao i pozdravio, što sam uljudnije mogao. Vratio sam se za stol, rezerviran za bend i pogledao Grbu, koji je znao reakciju majke i pogledom mi dao do znanja da sve shvaća, da je to tako i što se tu može.

Do kraja večeri smo svirali sve po programu. Mila i Ana su već davno otišle, gosti su se mijenjali no razina raspoloženja se, uglavnom, zadržala na zavidnoj razini. Publika, odnosno, gosti su izgledali zadovoljno i razdragano što kod mene nije bio slučaj. Malo me tištala, ne savjest (s njom sam raskrstio odavno), nego činjenica da smo kao bend, možda izgubili Milu u nekoj mojoj zamišljenoj perspektivi razvoja. Mate, Boro i Grba su ostali pod pozitivnim dojmom njene interpretacije, no ja sam zdvajao zbog budućnosti Rolling Bonesa i počeo ulijevati u sebe alkohol u koncentriranim dozama.

Domalo sam pod njegovim djelovanjem pustio mozak na pašu i u jednoj pauzi mi padne na pamet da nazovem Vandu. Nisam imao pojma koliko je sati, nisam vodio računa, a nije me bilo ni briga, pustio sam se niz vodu. Nazvao sam je iz nužnika za osoblje, gdje je bilo manje prometno. Čekao sam na odgovor... ne znam koliko... i unutar moga nelinearnog pojma vremena, začujem "halo".

— Bog Vanda, Ante je...

— Ante, pretpostavljam da postoji valjan razlog za ovo buđenje.

— Koje buđe... a koja je ura?

— To si pijan! Ajme majko, šta oćeš?

— ...haha... zvučiš ka moja žena.

— Koja žena, Ante? Šta brbljaš, čoviče?

— ...ah... a mislin ka moja bivša... bivša žena... e... a kako bi bilo da odemo na piće negdi, ti... ja.

— A jesi se usvinjio! Daj molin te, ajde doma, istuširaj se. Čut ćemo se po danu. Bog!

— Mislija san... a evo priknila je vezu... a jebenti jarca...

Vratio sam se odsvirati još jedan set, mada pojma nisam imao da je to zadnji večeras i da smo gotovi s nastupom nakon toga. Ovaj dan, pa večer... Mila... Ana... anarhija u glavi. Sve je *la-bamba* oko mene, koliko uopće traje ovaj dan ili noć. Dokle ovo i otkad je počelo? Vanda će... Au koji sam ja glupan. Rastao se na kraju večeri ove glazbeneeee... sjeo u Opppallaa Corsu i ljuljanje prestane... više brod ne valja, bonaca... Mo... že... da, možemo doma. Evgaaa... došli smo... vidi već!?

Tako ja ostadoh u noći na parkingu pred zgradom, nemajući više volje za otići kući. Provjeravam jesam li podigao ručnu i vidim uspješno sam to izvršio, kad i kako: nemam pojma. Mogao bih zaspati ovdje sretnije ili gore u

stanu udobnije. Mislim se još. Čujem kako zvoni nekome mobitel... još zvoni... meni zvoni, meni osobno!

— Halo, Ante je pri instrumentu.

— Hej pijančino, zbog tebe ne mogu više zaspat.

— Vanda! Vandice...

— Doć ću po tebe, di se nalaziš?

— Po mene, ti? Doć? — užšokirao sam se sumnjajući da haluciniram. Otrijeznio sam se trenutno.

— Vidi pijane budale! Ne misliš ti vozit valjda... tako pijan...

— Ma di ću vozit...

— Govori di ću te pokupit...

— A evo bit ću na autobusnoj postaji na Poljičkoj cesti, preko puta robne kuće.

— Okej, evo dolazin. Čekaj i nemoj se onesvistit, tupa-
ne jedan.

Brže sam otrčao u stan, ušuljao se u kupatilo i umio se hladnom vodom. Gledam se u ogledalo, osjećam se trjeznije ali svoj odraz uopće ne doživljavam tako. Požurio sam vani udarajući povremeno ramenom u zid stepeništa... inercija je gadna stvar kad se ovako žuriš i silom trijezniš, treba dosta koncentracije. Otrčao sam, bolje reći odšveljao, do dogovorene postaje autobusa i u stavu "pozor" ćulio sam pod uličnom rasvjetom, uvjeravajući se da sam dovoljno trijezan za taj susret. Vidim jedan terenac Porsche skreće na postaju bez žmigavca, hm... znači žena vozi taj Cayenne. I to ona! Gledam. Spušta se staklo na vratima suvozača, Vanda zapovijeda "upadaj, šta gledaš"!

Pohitao sam ući, bojeći se da halucinacija ne iščezne; ali ipak, Vanda je to zbiljski, neizostavno! Sjeo sam u sjedalo i kao da sam dva kata više nego u svojoj Opel Corsi, raskomotio se, raspištoljio... san snova! Gledam je kako

rutinski vozi, opušteno. Plavuša s prćastim nosićem, ne mogu vjerovati.

— Di ćemo?

— Dobra moja Samaritanko, ženo nad ženama, tamo di god nas ovi konji odvedu. Svugdi je bolje nego bjedniku na cesti... ovo je dom moj sada, ova kočija sa stotine konja upregnutih, nebeska kočija moje Samaritanke.

— Šta si se raspekmezija... jooooj... Zašto si se naliya tako? Ajde reci di ću te odvest.

— Vodi me po zemlji Samariji, jer u ovoj zemlji Izraelovoj mjesta nema za poetu... ali ima mjesta ima! ...samo ako si tehnološki višak. Pjesnik do pjesnika, trubadur do trubadura, gdje ih djenuti dakle? Ali kao višak u ovoj zemlji, samo kao višak... prognanik tehnološki kojeg Samaritanka spašava, gdje da ide nego u Samariju...

— A Bože dragi... di da te vodim? Di ti je kuća?

— U Tiru i Sidonu ne bih višak bio, a ne u kući svojoj... Neprijatelj da me doji, bolje bi mi bilo. Kuća gdje je, dakle! Tamo gdje te prime, ugoste, tamo je kuća. Onkraj svijeta, pod nebeskim svodom bezgraničnim, nevoljene gdje ljube, tu je kuća, dom moj.

— O jebenti sve! Ka da san pasa lualicu skupila sa ceste.

— Psa lualicu ne dirajte, sklonite štapove svoje, sebe kažnjavajte, vi srca od olova! Samaritanka me vodi u azil za pse. Tamo. Tamo mi je mjesto! Ti nehajni rode, s divlja trsa otkinuti, ona zna, ona spašava milo stvorenje Božje. Dobra djeva iz Efrajima u Samariji sudit će vam ove noći!

Ubio sam je stradalačkom patetikom. Hinio povrijeđena patnika, dok me nije prestala pitati gdje stanujem. Na kraju, vidim, dovede me pred svoju kuću. Što namjerava sa mnom, parkirati automobil i zaključati me, sigurnosti radi. Pa i to je opcija, meni sasvim odgovarajuća. A Emil, ako me vidi u ženinu Porscheu ujutro, kako hrčem sažvakane

odjeće; kakve li reperkusije mogu proizići iz tog prizora? Ma baš me briga, lupit ću mu dvije čvrge, kao kad smo bili klinci, on će se rasplakati i ja nastaviti spavati.

— Ajmo!

— Gdje ćemo Samaritanko moja milosrdna? U ovaj azil, to utočište je palača... pristaje li otpadniku ili možda sanjam. — vidjevši da sa mnom misli u svoju kuću, zgradu zapravo... gdje će sa mnom. Što ako me Emil vidi, prepozna? Ako me vidi, naravno da će me prepoznati i bit ću kompromitiran uzduž i poprijeko.

— Daj ne drami! — odbrusi mi i ja za njom, baš kao kućak.

Sve trzajniji pratio sam je po stepenicama ove, za mene istinske palače, Taj Mahal... ne to... to je mauzolej, nego nešto životno kao Angkor Wat u zlatno doba Kmera. Što mi sve pada na pamet, koje gluparije dok hvatam ponizan ritam po stepenicama za njenom guzicom. Prošli smo prvi kat, a vrata na prvom katu: sjaj i sterilnost, idemo dalje... na drugi kat. Pa ako me zatvori u neku ostavu za metle, zacijelo će biti više udobnosti nego u mom dnevnom boravku. Na sve pristajem, baš sam slinavac, njoj uz guzicu idem do drugog kata; otvara mi vrata, svjetla se pale, žmirkam očima. Sjaj i raskoš! Dona je jedva dočekala gospodaricu, mene njuška sumnjivo.

— Šta stojiš? Ajde ovamo. — i ja slušam bez protivljenja kao prava poslušna psina, zapostavljena doduše, ali njoj poslušna i odana živina.

Ugura me u kupatilo.

— Ajde skini se i pod tuš! — naredi i iziđe.

Gledam oko sebe, divim se kupatilu koje nisam vidio nikad, ni na reklamnim tiskovinama koje prelistavam u zubnoj ordinaciji, iza mene Jacuzzi... Rekla je pod tuš, gledam tuš kabinu s mutnim staklom, skinem se i uđem pažljivo da se ne okliznem, uvijek oprezan kad sam pod ga-